[illegible]

தேவிபராக்கிரமம்

ம.தி. இரத்தினவேலு முதலியாரவர்கள்
இயற்றியது.

[illegible]

உ

தேவி சகாயம்

"அஷ்டாஷ்ட லீலை" என்னும்

தேவீபராக்கிரமம்

இஃது,

சென்னை கிறிஸ்டியன் காலேஜ் மாஜித் தமிழ்பண்டிதரும்,
திருவிளையாடற் புராணம், விநாயக புராணம்
காசிகாண்டம் முதலியவற்றின்
உரையாசிரியருமான
ஈக்காடு. இரத்தினவேலு முதலியாரவர்கள்
இயற்றியது.

ஒன்பதாம் பதிப்பு

பிரசுரித்தவர்கள் :
B. இரத்தின நாயகர் அண்ட் ஸன்ஸ்
திருமகள் அச்சகம்,
சென்னை—1.

பதிப்புரிமை]

[ரூ. 15 00

அட்டவணை

எண்	விஷயம்		பக்கம்
1	கணபால சிருஷ்டி	...	5
2	ஸ்கந்தோத்பவம்	...	15
3	தாக்ஷாயணி அவதாரம்	...	19
4	மதுகைடபசங்காரசத்தி யநுக்கிரகம்	...	23
5	குபேரநேத்ரோத்பாடநம்	...	31
6	ஞானசம்பந்தாநுக்ரகம்	...	35
7	தாளசப்ததாநம்	...	39
8	சிஷ்யபாவம்	...	43
9	தாண்டவப்பிரிய கௌரி	...	49
10	தக்ஷ சாபம்	...	55
11	வீரபத்திர காளிகா சிருஷ்டி	...	61
12	ஹயக்ரீவாநுக்கிரஹம்	...	65
13	கிருஷ்ணசர்ப்ப சாபம்	...	70
14	தக்ஷயாகத்வம்சம்	...	75
15	தக்ஷ சம்ஹாரம்	...	81
16	வியாஸ ஸுகாநுக்ரஹம்	...	87
17	லக்ஷ்மீ சாப விமோசனம்	...	93
18	துர்க்கன் வதை துர்க்கை	...	97
19	அருணேச சம்பந்தாண்டாநுக்கிரகம்	...	102
20	பார்வதி அவதாரம்	...	107
21	பார்வதி திருமணம்	...	110

22	சாவித்திரிக் கநுக்ரஹம்	...	115
23	மோகினிரூபதானம்	...	121
24	நவமணிச் சத்திகளின் தோற்றம்	...	125
25	நவவீர ருற்பவம்	...	128
26	குமாரசுவாமிக் கருள்யது	...	133
27	இரேணுகாநுக்ரகம்	...	137
28	வச்சிர பஞ்சர கவச முரைத்தது	...	143
29	நவராத்திரி மகிமை	...	147
30	நவசக்திகட்கருளியது	...	155
31	முப்பத்திரண்டறம் வளர்த்தது	...	158
32	வித்தியாவதிக் கநுக்கிரகம்	...	169
33	தடாதகாவதாரம்	...	174
34	தடாதகையார் திக்கு விஜயம்	...	179
35	அந்தணகௌரிக் கருளியது	...	182
36	ரத்தபீஜ வதம்	...	187
37	பண்டாசுர வதம்	...	189
38	சண்ட முண்ட சப் ஹாரம்	...	193
39	சும்ப நிசும்ப சம்ஹாரம்	...	196
40	ரக்தாசுர ரக்தவீர சங்காரம்	...	199
41	மகிடாசுர சங்காரம்	...	203
42	வியாக்கிரமுகாசுர சங்காரம்	...	207
43	ருரு சங்காரம்	...	209
44	சோமநந்திக் கநுக்கிரஹம்	...	217
45	அமரர் மயக்கை யகற்றியது	...	222
46	வாணிநாஸாக்ர கண்டனம்	...	227
47	பிரமானுக்கிரஹம்	...	229
48	பிரமவிஷ்ணுக் கநுக்கிரகம்	...	230

49 பிரமவிஷ்ணுக்களுக்கு இந்திராதிலோகங்
காட்டியது ... 233
50 திரிமூர்த்திகட்கு வைகுண்டங்காட்டியது... 237
51 பிரமவிஷ்ணுக்கள் யோகநித்திரை
தரிசித்தது ... 238
52 திரிமூர்த்திகட் கனுக்கிரகம் ... 244
53 தேவி விஸ்வரூபம் ... 246
54 பிரம விஷ்ணூத்பவம் ... 248
55 பிரமன் சிருஷ்டி கைகூடல் ... 251
56 பஞ்சராவண த்வம்சம் ... 255
57 வாணாசுர சங்காரம் ... 258
58 குமாரி ... 264
59 பிருங்கானுக்கிரகம் ... 267
60 ஐம்பத்தோரக்ஷரி ... 271
61 அஷ்டாஷ்ட சத்தி பீடங்கள் ... 274
62 ஸ்ரீ கிருஷ்ண சாம்பவ தானம் ... 278
63 சம்புகுத்த மாகுத்தானுக்கிரகம் ... 281
64 சிவசத்தி விபூதி ... 285

குறிப்பு:— 24-ம் பக்கத்திலுள்ள படத்தை 249-ம் பக்கத்திற்கும், 249-ம் பக்கத்திலுள்ள படத்தை 24-ம் பக்கத்திற்குமாக மாற்றிப் பார்த்துக் கொள்க.

உ

கணபதி துணை

தேவீ பராக்கிரமம்

விநாயகர் துதி

ஸ்லோகம்

ஓங்கார நிலயந்தேவம் கஜவக்த்ரஞ் சதுர்புஜம்
பிசண்டில மஹம்வந்தே ஸர்வவிக்நோப ஸாந்தயே

வெண்பா

உலகு துதிசெய்யு மும்பன் முகத்தோன்
இலகருளைச் செய்க வினிது.

தேவி ஸ்துதி

கட்டளைக் கலித்துறை

பூவின் கிழத்தி மலரயன் றேவிநற் புங்கவர்கள்
தேவியின் மனைவி கஜநா யகிவல்லி தேவரொடும்
பாவின் மொழியிற் பராவி வரம்பெறு பாவை முக்கட்
கோவின் கிழத்தி யருள்வாய் குயின்மொழிக் கோமளையே

பல தேவர்

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

தியில் வணங்கும் தேவாம் ஐங்கர னவன்பின் வந்த
ாதிவேற் குமரன் மேருத் துரோணமா வளைத்த சீலன்
துமை வடுகன் வீரன் மால்மலர் மருவு செய்யாள்
கா யத்ரி யின்னோ ருறுதுணை புரிக மாதோ.

நூல் வரலாறு

சர்வ மங்களப் பிரதையாகிய மகா தேவியே ஸமஸ்த ஜகதாதார காரணபூதை யென்றும், அப் பராசத்தியின் திருவருளாலேயே அடைதற்கரிய அரும் பெரும் பதவிகளனைத்தும் அடைதலாமென் றும், அவ் வன்னையே பிரமாதி தேவர்கட்கெல்லாங் கிருபாநோக்கம் வைத்துச் சிருஷ்டியாதிகளை யியல் புற நடத்துவாளென்று முணர்ந்த வசிஷ்டர், புலத்தி யர், சகர், சம்வர்த்தர், சம்புபத்தர், சதாநந்தர், சுநச்சேபர், மாண்டவியர், துருவாசர், தேவாரணி யர், ஆத்திரேயர், புலகர், ஜமதக்கினி, சங்கர், சௌநகர், மாதேசர், லிகிதர், பராசர், கர்க்கர், நாரதர், குற்சர், பரத்துவாசர், காசிபர், வாமதேவர், உத்தாலகர், கண்ணுவர், விசுவாமித்திரர் முதலிய முனிசிரேஷ்டர்கள், முன்னொரு காலத்தில் பிரம தேவனை நோக்கி, "நாங்கள் தவஞ் செய்தற்குரிய புண்ணியபூமி யொன்றனை யடியேங்கட்குக் குறிப் பித்தருள வேண்டும்" என வேண்ட, சதுர்முகன் அவர்கள் கருத்திற்கிணங்கித் தருப்பை யொன்றைச் சக்கரமாக வளைத்து நிலமிசை யுருட்டி, "முனிவர் களே! இந்நேமியைத் தொடர்ந்து செல்லுங்கள். இது நிற்குமிடமே நீங்கள் தவம் புரிதற்குரிய விடம்" என விடுப்ப, முனிவர்கள் அதனைப் பின்பற்றிச் சென்றனர். அது தங்கிய வனமே நைமிச வன மெனப்படும். [நேமி சக்கரம். நேமி சம்பந்தம் நைமிசம்] முனிவர்கள் ஆங்கே ஒருங்கு கூடி அநேக வருடங் கள் செய்தற்குரிய சத்திர யாகத்தை நடத்து

பவராய்த் திருவெண்ணீ றணிந்து, அக்கமாலை சூடிச் சிவத்தியானபரராய் வேதாகமாதிகளாற் பரம் பரனையும் பராசத்தியையுந் துதிசெய்து வந்திருந் தனர்.

அக்காலத்தில் சதுர்வேத ஷடங்க அஷ்டாதச புராணங்களை வியாசமுனிவர்பால் ஐயந் திரிபு அறியாமை யென்னு முக்குற்ற மகலக் கற்ற புண்ணிய சொரூபியாகிய சூதமுனிவர் அங்கெழுந்தருள, முனிவர்கள் கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு எதிர்சென் றழைத்து அருக்கிய பாத்திய ஆசமனுதிகளா லுபசரித்து, உயர்ந்த பீடத்திலிருத்தி, "மலரகிதரான மகாநுபாவரே! அடியேங்கள் செய்த தவப்பயனுல் தேவரீரை ஈங்கெழுந்தருளப் பெற்ருேம். தேவரீர் அடியேங்கட்குப் பன்முறை செய்த உபதேசத்தினுல் சிவபெருமானைப் பிரியாது தீயிற் சூடுபோல அபின்னையா யிருக்கும் அமலையாகிய மகாதேவியே அவ் விறைவன் செயலையு மியக்குகின்ரு ளென்றும், அவள் திருவடியே நற்கதி யளிப்பதென்றும், யாங்கள் ஒருவா றுணர்ந்திருந்தும் அவ் விறைவியின் புகழைக் குறிக்கும் பல சரித்திரங்களைக் கேட்டிருந்தும், அத்தேவியானவள் அடியார்க் கெய்திய இடுக்கண் களைந்து இஷ்டசித்திகளை யருளும்படி சகளீகரித்த சரிதங்களை நன்கறிய மன நாடியுள்ளோம்; திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டும்" என, சூதமுனிவர் அகங் களி துளும்பி அசைவறவிருந்து அம்பிகையின் அடிமலர் பரவி, "அருந்தவச் செல்வர்களே! அகில மாதாவின் சரிதசாகரம் அளவிடற் பாலதன்று. முன்னெரு காலத்தில் சிவ பராக்கிரம

மூர்கிய அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தங்களை உங்கட்குக் கூறி யுள்ளோம். இப்போது நீங்கள் விரும்பிய சரிதை யைச் சுருக்கித் தேவீ பராக்கிரம மெனை அஷ் டாஷ்ட லீலைகளைச் சொல்லுகின்றோம். பெரியோ ரைச் சேவித்தது வீணாகாமற் பயனுண்டாகச் செய் தீர்கள்" என்று சிறிது நிஷ்டை கூடித் தேவியின் திவ்விய மங்கள சொரூபத்தை மனதிலிருத்தி அவர் கட்குக் கூறியருள, அதைக் கேட்ட நைமிசாரணிய வாசிகள் பேரின்பப் பெருக்கி லாழ்ந்து, உரைகுழற உடலசைய, உள்ள முருகப் பாடிப் பரவி ஆனந்தக் கூத்தாடிப் பரவசராய்ப் பக்தி சிரத்தையோடு தேவி யின் திருவருளுக் கிலக்காய் இனிது வீற்றிருந் தார்கள்.

முதலாவது

கணபால சிருஷ்டி

உலக முழுவதையும் பெருது பெற்ற உமா தேவியார் தமது தோழிகளாகிய ஜயை விஜயை முதலாயினரோடு விளையாட்டயர்கையில், விஜயை விமலையைப்பணிந்து, "தாயே! நமது சிவபெருமானுக்கு நந்தி பிருங்கி முதலிய பிரதம கணங்கள் கணக்கின்றியுள்ளன. நமது திருவாயிலைச் சிவ கணங்களே காக்கின்றனராதலின், அவர்கள் சிவாக்கினைப்படி நடப்பார்களன்றி ஒரு காலத்திலும் நமது கட்டளையைக் கொள்ள மாட்டார்கள். தேவீ! உமக்கென்றோர் உத்தம கணபாலனும் சில கணங்களுமிருத்தல் நலம்" என்றனள். சின்னாட் பின்னர், தேவியார் தோழிகளோடு நீராடிக்கொண்டிருக்கையில், ஒருநாள் சிவபெருமான் திருவாயிலிலிருந்த நந்தி பகவான் சமயந்தேராது உட்புகுத, அம்மையார் உபசார வஸ்திர மணிந்திருந்தாராகலின் நாணெய்தி, நமது தோழி விஜயை சொன்ன விடயம் மெய்யே நமது கட்டளையின்றி இவ் வந்தப்புரத்தில் அணுமாத்திரமும் ஒன்றும் நடக்கப்படாதென்று கருதி, கையில் ஜலங் கொண்டு உடலைத் தேய்த்துருட்டிச் சிவத்தியானஞ்செய்து, பிரணவஸ்வருபமும் யானைமுகம் திரிநேத்திரங்களும் மங்களருபமு முடையராய், வெள்ளிய வஸ்திர மணிந்து ஸர்வ வியாபியாய் விளங்குங் கணனெனும் புத்திரனை நிர்மித்துப் பிராணன் கொடுத்துத் திருவாயிலிலிருத்தி, "நீ நமதாணையின்றி எவரே யாயினும்

உள்ளேவிடற்க" என்ருஜ்ஞை தந்து, "நீ என் பிரிய புத்திரன், நீ தீர்க்காயுவா யிரு" என்ருசீர் வதித்துக் கூற, கணபாலர், யான் செய்யும் பணி விடைகள் யாவை?" என, யாமளை, "நீ இப்போது துவாரபாலகனு யிரு" என்ருெரு தண்டமளித்து, முத்தமிட்டு ஆலிங்கனஞ் செய்து அந்தப்புர மடைய கணபாலர் திருவாயிலி லெழுந்தருளி யிருந்தனர்.

ஏவம்விசார்ய ஸாதேவீ ஜலம் ஜக்ராஹ பாணிநா
தேஹஸ்தம்ருத மாதாய த்யாநஸ்வரூபம் ப்ரபோஜ்ஜ்வலம்
நிர்மாயப்ரணவாகாரம் சதுர்பாஹும் த்ரிலோசநம்
ஸுக்லாம்பரதரம் விஷ்ணும் கஜவக்த்ரம் விஷாக்ருதிம்

பின்ெனுருநாள், சிவபெருமான் பிரமதகண சகிதமாய்த் தேவியின் அந்தப்புரமடைய, கண பாலர் ஒருவரையும் உள்ளே செல்லவிடாது தண் டத்தைக் கையிலெடுத்துத் தடைசெய்ய, சிவபெரு மான், "நான் யார்? சிவனென்றறியாயா?" என, "சிவனுனுலென்ன? தாயின் கட்டளையின்றி விட மாட்டேன்" என, "நானே உன் தாயின் நாயகன்" என, கணபாலர்; "ஆயினு மாகுக! இங்கேயே நிற்கவேண்டும்" என, பிரதம கணத்துடன் உட் புகத் தொடங்கியது கண்டு, கணபாலர் கோபித்துத் தமது கையிலிருந்த முசலத்தாற் பலரையும் பல வாறு புடைத்துத் துரத்த, சிவபடர்களும் பிரமன் விஷ்ணு நந்தி பிருங்கி முதலினேரும் சமீபித்தற் கஞ்சி, நெடுந்தூரத்தி னிற்கும் பெருமானை யணுகி, "நாங்கள் அவனை வெல்ல வலியில்லோம்" என, சங் கரன் களிபொங்கிக் "கணக்கில்லாதவர்களாகிய நீங்கள் அவ்வொருவனுக்கு ஆற்ருது, புறங்காட்டி

யோடிவந்தது விந்தையே; விரைவில் அவனை யப் புறப்படுத்தி வழி செய்யுங்கள்" என மந்தகாசத் துடன் கூற, அவர்கள் மீண்டும் கணபாலரை யடைந்து, சதுர்வித வுபாயத்தாலும் அவர் இணங் காமைகண்டு வருந்துகையில் அந்தப்புரத்திலிருந்த தேவியாரிடம் விஜயை யடைந்து விர்த்தாந்தங் களை வெளியிட, தேவி அபிமானத்தினுல் ஒரு வரையும் விடவேண்டா மென்று கணபாலருக்குக் கட்டளையனுப்ப, கணபாலர் தாய் மொழிப்படி உடையை யிறுக்கிக்கட்டிக் கிரீடமணிந்து, தொடை தட்டி, "பிரமத கணங்களே! உங்களை யடித் தெரிந்து விடுவேன். நானோ பார்வதி புத்திரன், நீங்களோ சிவகணங்கள். நாமிருவரும் சமானர். நீங் கள் சிவாக்கினையைக் காத்துக் கொள்ளுங்கள். நானும் தாயின் கட்டளைப்படி நடந்துகொள்வேன். நீங்கள் உட்புகுத வேண்டுமாயின் என்னை வென்ரு வது வேண்டிக்கொண்டாவது போகக்கடவீர்கள்" என, அப்பிரமத கணங்கள் மீண்டும் சிவபெருமானை யடைந்து விண்ணப்பிக்க, சிவபெருமான், "பிரமத கணங்களாகிய நீங்கள் விநயத்தாற் செல்வது நாண மான செயல்" எனக்கூறி விடுப்ப, அவர்களில் நந்தி பிருங்கி முதலிஞேர் கணபாலரோடு போர்க்குத் தொடங்க, கணநாதர் இருப்புலக்கையால் எதிர்த் தோருடைய மண்டை கை கால் கன்னம் முதலியன உடைபடப் புடைத்தனர். அதனுல் எண்ணில்லார் கீழ்விழுந்தனர். சிலர் ஓடினர். சிலர் கணபாலரைத் துதித்து வேண்டிக்கொண்டு சிவசந்நிதி யடைந்த னர். சிவபெருமான் சிறிது சினங்கொண்டு பிரமன் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களை யனுப்ப அவர்களெய்

தித் தமது அஸ்திரங்களை விடுத்தனர். இதனையறிந்த அம்பிகை இரு சக்திகளைப்படைத்துக் கணபாலர்க் குதவிசெய்ய அனுப்பினள். அவர்களில் ஒரு சக்தி, கோர ரூபமும் பெரிய மேனியும் மலை போன்ற முகத்தில் குகைபோலத் திறந்த வாயு முடையவள். மற்றொருத்தி மின்னல் போன்ற வடிவமும், எண்ணிறந்த கரங்களுமுடையவள். இவ்விருவரும் அமரர் செலுத்திய அஸ்திரங்களை யத்தத்தாற் பற்றி வாய் பெய்து விழுங்க, கணபால ரொருவரே இருப்புலக்கையா லடித்து, பூர்வம் கடல் முழுவதையும் ஒரு மந்தர மலையே கலங்கிஞற் போலத் தேவர் சேனையைக் கலக்கினர். நாரதர் முதலிய மகரிஷிகள் வேடிக்கை பார்த்தார்கள். யாவரும் கலங்கினர்; கடலுந் திசையுங் கலங்கின; மலைகள் குலுங்கின; திசைகள் செவிடுற்றன; அச்சமயத்தில் இந்திராதி தேவர்களும் உயிர் கொண்டிருந்த பிரமத கணங்களும் சிவபெருமானை யடைந்து, "ஸ்வாமீ! அக் கணனை வெல்ல முடியாது" என, பிரமனும் விஷ்ணுவும் கணபாலனிடம் போர்புரிகையில், சிவபெருமானே வஞ்சகமாக அவரைப் பாசத்தால் வீக்க, நாரதர் தேவியாரிடம் சென்று, "தாயே! மானத்தை விடக்கூடாது" எனக் கூறி மறைந்தனர்.

பிராட்டி பெருஞ்சினமெய்தி, அநேக சக்திகளையுண்டு செய்ய, அவர்கள் மகாதேவியின் கட்டளை பெற்று, அங்கங் ககப்பட்டவர்களை வாயிற் பெய்து கபளீ கரித்தும், வாயை யங்காந்துகொண்டும், கோர ரூபங் காட்டியும், தலையை யசைத்துக்கொண்டும்

பெரிய யுத்தஞ் செய்கையில், இச்சங்காரத் தொழி லைக் கண்ட விஷ்ணுவாதி தேவர்களும் முனிவர் களும், "ஐயோ! அகாலத்தில் மகாப்பிரளயஞ் சம் பவித்ததே! யாது செய்வோம்? ஈசுவரி கிருபை யிருந்தாலன்றி இஃதடங்காது" என்றெண்ணி யிருக் கையில், சக்திகள் தரா தரமின்றி யாவரையுந் துன்பியற்றினர். பார்வதிதேவி மகா தேஜஸோடு அக்கினிமயமாக விளங்குவது கண்டு யாவரும் பிரமித்து நின்றனர். அதுகண்ட நாரதமுனிவர் தேவ முனிவர்கட்கு இதஞ்செய்யக் கருதியவராய்ப், பிரமாதி தேவர்கள் வேண்டுகோளால் சில முனிவர் களோடு பார்வதி தேவியாரிட மெய்தி,

ஜகதம்ப நமஸ்துப்யம் ப்ரக்ருத்யைதே நமோஸ்துதே
அபர்ணாயை நமஸ்துப்யங் கிரிஜாயை நமோஸ்துதே
பவான்யைதே நமஸ் தசைவ துர்காயைதே நமோஸ்துதே
பத்ராயை நமஸ்துப்யம் ப்ரக்ருத்யைதே நமோஸ்துதே
சண்டிகாயை நமஸ்சைவ காத்யாயன்யை நமோஸ்துதே

ஜகந் மாதாவே! பிரகிருதி ரூபியே! சருகு பக்ஷணமுமின்றித் தவஞ் செய்பவளே! இமாசல மன்னன் புதல்வியே! பவானியே! துர்க்கஸம் ஹாரியே! சர்வ மங்களையே ஆதியானவளே! சண்ட முண்ட ஸம்ஹாரியே! காத்தியாயனியே! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம் நமஸ்காரமென்று தோத்தி ரஞ் செய்தும், அவர்களைப் பாராமலும் ஒன்றுஞ் சொல்லாமலு மிருந்தமையின், முனிவர்கள் பயந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, மாதா! சிவபெரு மானும் நாங்களும் பெருங் கஷ்ட மெய்துதலின் சாந்தமடையவேண்டும். நாங்கள் யாவரும் உம்மால்

சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள். சாந்தமாக வேண்டும்! க்ஷமிக்க வேண்டும்; க்ஷமிக்கவேண்டும்" எனப் பலவாறு பிரார்த்திக்க, அன்னை அவர்கள் விஷயத்தில் அன்பு கூர்ந்து, "என் மகன் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து உங்கள் யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்டு உலகிற்கு முதற்கடவு ளாகுமட்டும் சங்காரமு மொழியாது; நீங்களுஞ் சுகமெய்தீர்கள்" எனக்கூற, அவர்கள் யாவரும் சிவபெருமான்பால் ஓட்டமாயடைந்து கூற; சிவபெருமானும் தேவ முனிவர்களுடன் யோசித்து, உலகிற்கு க்ஷேமமுண்டாவது முக்கியம்; தேவியின் விருப்பத்தின்படி நடக்கவேண்டுவதுதானெனத் தீர்மானித்து, துரோணசலத்தை வருவித்து இறந்த பிரமத கணங்கள் முதலிய யாவரையும் எழுப்பி, பாசபத்தராக விருந்த கணபாலரைப் பார்த்து வருந்திப் பாசத்தை யகற்றித் தமது திருக்கரத்தாற் றடவ, கணபாலர் உடனே யெழுந்து "என் முசலமெங்கே?" என்னோடு போர்செய்த தேவர்களெங்கே?" எனக் கூறிக்கொண்டே முசலத்தை ஏந்தி முன்னே நிற்க, தேவர்களும் நாரதாதி முனிவர்களும் மனங்களிக்க, சிவபெருமான் திருமால் முதலானோரை நோக்கி, "இனிப் பார்வதிதேவி விரும்பிய காரியங்கள் உங்களால் செய்து முடிவுற வேண்டும்" என்றார்.

தேவர்கள் யாவரும் மனமகிழ்ந்து, சுந்தராகாரமுடைய கணனை, கணத்தியக்ஷர்களாயிருக்கும் விஷ்ணுவாதி தேவர்கள் யாவரும் கணநாதனாகவிருக்கும்படி பட்டாபிஷேகஞ் செய்து, வஸ்திராபரணாதிகளா லலங்கரித்து, புதல்வனெழுந் தானென்று

களிப் பெய்திக் கோபந் தணியப் பார்வதிதேவி பால் அழைத்துச்சென்று காண்பிக்க, அம்பிகை யகங் குளிர்ந்து, கணபதியைச் சகல சாம்பிராஜ்யங் களு முண்டாக ஆசீர்வதித்து, அவருடலைத் தடவி, "மகனே! நீ வருந்தித் தன்ய ஞயினை, நீ இன்று முதல் முதலில் பூசிக்கத்தக்கவனுகுக! உன்னைச் செஞ்சந்தனம் செம்மலர்கள் நைவேத்தியம் நீராஞ் சனம் தாம்பூலம் அர்க்கியம் பிரதக்ஷிண முதலிய வற்ருற் பூஜிப்போர் சகல காரிய சித்தியும் பெறுக!" என்று கூறி, முன் கோபத்தில் விடுத்த சக்திகளை யழைத்துத் தம்மிடத் தொடுக்கிக் கொண்டனர். தேவர்கள் சந்தோஷ மெய்திச் சிவபெருமானை யழைத்துச் சென்று தேவியாரோடு சமாதான வார்த்தைகள் கூறி, அருகே யமர்த்தி கணபதியை யெடுத்துவந்து சிவபெருமான் தொடைமே லிருத்தி னர். சிவபெருமான் சித்தங் களித்து, கஜமுகர் சிர மிசைத் திருக்கரம் வைத்து, "இவன் என் மகன்" எனக் கூற, கணபதி உடனே துடையினின் றிழிந்து சிவபெருமானையும் தேவியையும் நமஸ் கரித்து, "தேவதேவா; நான் செய்த குற்றத்தைப் பொறுக்க" என்றனர். அப்போது சிவபெருமான், "விஷ்ணுவே! பிரமனே! நாம் உலகிற் பூசிக்கப்படு தல் போல இக்கணேசன் எல்லாராலும் பூசித்தற் குரியன். அன்றியும், இவனை முதலிற் பூசித்தே நம் மைப் பூசிக்கக் கடவர். அப்படி இவனைப் பூசியாத வர் காரிய சித்தி யெய்தார்" என்று கூறினர்.

அதன்பின், சிவபெருமான் முதலிற் கணபதி யைப் பூசித்தனர். இரண்டாவது விஷ்ணுவும்,

மூன்ருவது பிரமனும், நான்காவது பார்வதியும் ஐந்தாவது ஏனைத் தேவர்களும், அதன்பின் முனிவர்களும் எல்லோரும் பூசித்தார்கள். யாவரும் ஆசீர்வதித்தனர். தேவர்கள் கந்தர்வர்கள் அப்சரசுகள் வாத்திய நாட்டிய சங்கீதங்கள் செய்தனர். இக் கணபதி விரதம் உத்தம விரதங்களி லொன்றென்று உணரத்தக்கது.

சதுர்த்யாந்த்வம் ஸமுத்பந்ந ஊர்ஜேமாஹி கணேஸ்வரா
உஸிதே சததாபேக்ஷ சந்த்ராஸ் யோதய நேஸூபே
ப்ரதமே சததாயாமே ஜாதேச கிரிஜாஸுத
நிர்மதாமாஸதே ரூபம் தஸ்மாத்தே வ்ரத முத்தமம்.

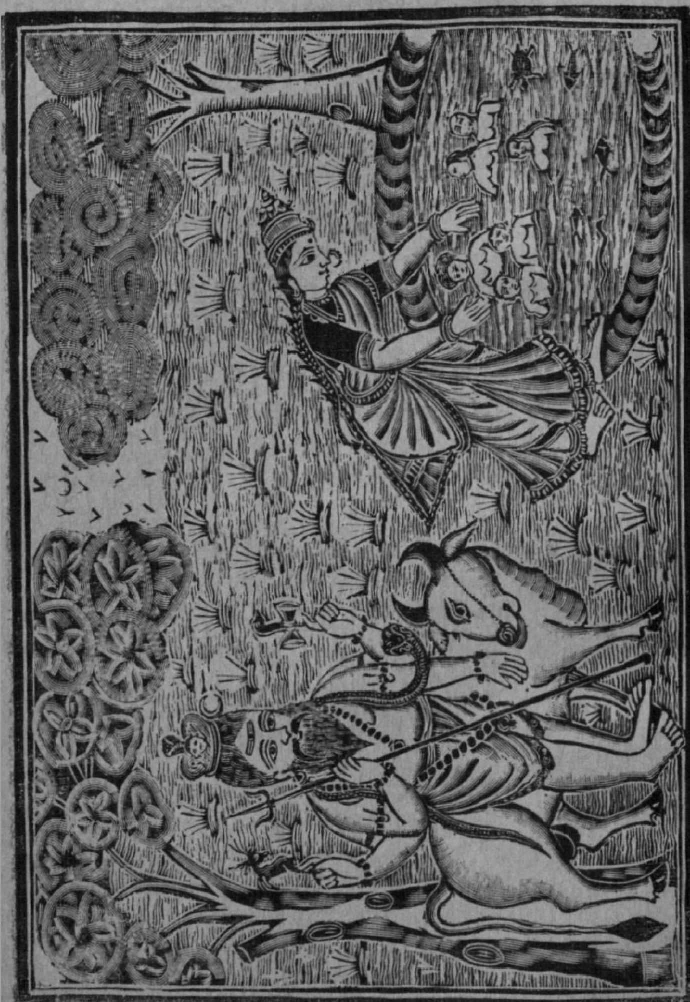

இரண்டாவது

ஸ்கந்தோத்பவம்

சிவபெருமானை யிகழ்ந்து தக்கன் செய்த யாகத்தில் பல தேவர்களும் வந்திருந்தமைக்காக வைகுண்ட திருநந்தி தேவர், ததீசிமுனிவர் முதலானோர் சாபத்தால், காசிபப் பிரமாவுக்கும் மாயைக்கும் பிறந்த சூரபன்மன் சிங்கமுகன் தாரகனென்றும் அசுரர்கள் சிவபெருமானை நோக்கிப் பெருந்தவமியற்றி ஆயிரத்தெட் டண்டங்களை நூற்றெட்டு யுகமெல்லையும் அரசு செய்ய வரம்பெற்று, தேவர்கள் முனிவர்களைப் பலவாறு வருத்தினமையின், சகிக்க முடியாத தேவர்கள் மஹா கைலாயமடைந்து சிவபெருமான் தேவியாரோடு திருவோலக்கங் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கும் சந்நிதானத்தில் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து, கூட்டங் கூட்டமாய்க் கை கட்டி வாய் பொத்தி நின்று, "எம்பெருமானே! நாங்கள் சூரனுதியர் துன்பைச் சகிக்ககில்லேம்" என விண்ணப்பிக்க. பரமேசுவரன், "தேவர்களே! நீங்கள் மிகவும் மெலிந்தீர்கள்; யாதுவரம் வேண்டினும் தடையின்றித் தருவோம். அஞ்சாதீர்கள்" என்றநுக்கிரகிக்க, "எம்பெருமானே! தேவரீர் மலையரசகுமாரியாகத் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய உமாபிராட்டியாரைத் திருமணம்புரிந்தும், எங்கள் இடுக்கணகலத் தேவரீரைப்போன்ற ஒரு திருக்குமாரனைப் பெறுதல் கேட்டோம். அவனையே விரைவில் திருவருள் புரிதல் வேண்டும்; எனப் பிரார்த்திக்க, அமலன், "அமரர்களே! அங்ஙனமே யாகுக" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, ஈஸானம் தற்புருஷம் அகோ

தரம் வாமதேவம் ஸத்தியோஜாத மென்னும் "ஐந்து முகத்தோடதோமுகமுந் தந்த - திருமுகங்களாருகிச் செந்தழற்கணுறு - மொருமுகமாய் தீப் பொறியாறுய்ப்ப" என்றபடி-ஐந்து திருமுகங்களோடு அதோமுக மொன்றனையுந் தோற்றுவித்து ஆறு திருமுகங்களோடும் விளங்கி, தேவர்கள் அஞ்சித் துதிபுரிகையில், தமது ஆறு திருமுகங்களிலுள்ள நெற்றித் திருவிழிகடோறும் ஒவ்வொரு புலிங்கம் [நெருப்புப் பொறி] உண்டு செய்தனர். அவை பிரமாதி தேவர்களில் எவரேனும் நெருங்க முடியாத அதியுஷ்ணத்தோடு கூடியதாய் அண்ட முழுவதும் விரவிப் பரவின. அச் சமயத்தில் பக்கலி லிருந்த அம்மையாற் துணுக்குற்றுச் சிங்காதனத்தை விட்டெழுந்து அதிவிரைவில் அந்தப்புர மெய்தினர். அப்படி விரைந்து செல்லுகையில் அன்னையார் திருவடியிலிருந்து ஒன்பது ரத்தினங்கள் சிந்தின. [இதன் தொடர்ச்சி நவரத்தின வல்லியரிற் காண்க.] இது கண்டு அஞ்சி யெங்கும் பரவிய தேவர்கள் மீண்டுங் குழுமி, சிவ சந்நிதியடைந்து, "எந்தையே! சூரனாதியரைத் தொலைக்க ஒரு மைந்தனை யருளவேண்டிய வெங்கட்கு எல்லையில்லாத தீப்பிழம்பை யருளினால் அடியேங்கள் உய்வ தெங்ஙனம்? தேவரீர் திருநுதலிற் றோன்றிய தீப்பொறிகள் எல்லா வுலகங்களிலும் பரவின. விரைவில் அவற்றை மாற்றுவிடின் யாவு மழிந்து போதலில் ஐயமின்று. அக்கினிக் காற்றுது நீங்கிய நாங்கள் தேவரீரையன்றி வேறு சரணின்மையால் தேவரீர்பால் அடைக்கலம் புக்கேம்" எனப் பலவாறு பதுமநாபனாதியோர் பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் "அஞ்சலீர்" என்று கையமைத்து, ஒரே திரு

முகத்தோடுற்றிருந்து, தமது நெற்றித் திருவிழியி லுதித்த தீத்திரளை வருமாறு கருதவும், அவை ஆறு பொறிகளாய் அண்ணல்முன் நண்ணின. உடனே இறைவர் வாயுதேவனையும் அக்கினி பகவானையும் நோக்கி, "நீங்கள் இப்பொறிகளைக் கங்கையில் விடக்கடவீர்கள்" எனக் கட்டளையிட்டு, அதற்கி யைந்த வலிமையையுந் தந்தருள அவ்விருவரும் மாறி மாறி யெடுத்துச் சென்று மகிமை தங்கிய கங் கையை யடைந்து அதில் வைத்தார்கள். கங்கா தேவி யும் அப்பொறிகளைச் சிரமிசைத் தாங்கிக் கணமொன் றில் சரவணப் பொய்கையில் விடுத்தனள். திருமால் முதலிய தேவர்கள் பத்துத் திசைகளிலு மிருந்து பொய்கையைப் பாதுகாத்தனர். அப்போது அச்சரவ ணப் பொய்கையில் ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரு திருப்புயங்களும் விளங்க, சிவபெருமானே குமார சுவாமியாகத் தாமரை மலர்மிசை வீற்றிருப்பத் தேவர்கள் தரிசித்தார்கள். கார்த்திகை மாதர் அறு வரைப் பாலூட்டி வளர்க்கத் திருமால் முதலினோர் கட்டளை தர, அவ் வனிதையர் ஆங்குற்றபோது, ஆறு குழந்தைகளாகி அவர்கள் பால் முலையுண்டு திருவிளையாடல் செய்துகொண் டிருந்தனர். பின் னொரு பகலில் சிவபெருமான் தேவியாரோடு விடை யூர்ந்து சரவணப் பொய்கையை யடைந்து தேவி யாரை நோக்கி, "உன் மகனைக் கொணர்க" என, பிராட்டியார் அதினிழிந்து ஆறு குழந்தைகளையும் ஒருசேர அன்போ டெடுக்கையில் ஆறு திருவுரு வேற்றிருந்த குமாரக்கடவுள் ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரு திருக் கரங்களும் ஒரே திருமேனியுமாக விளங்க, தேவியார் தமது திருத்தனங்களினின்று

சொரியும் பாலைப் பொன் வள்ளத்தி னேற்றுப் புகட்டி யெடுத்துச் சென்று சிவபெருமானைப் பணி விக்க, சிவபெருமான் தமது திருக்கரத்தாலெடுத்துத் திருமார்பி லணைத்துப் பக்கலி லிருத்தினர். தேவி யாரும் இடபவாகன மிவர்ந்து திருக்கைலாயகிரி யடைந்தனர்.

அந்த வேலையிற் கவுரியை நோக்கியெம் மைய
னிந்த நின்மகன் றனைக்கொடு வருகென வியம்பச்
சுந்த ரங்கெழு விடையினார் துண்ணென வெழுந்து
சிந்தை கொண்டபே ராதரந் தன்னொடுஞ் சென்றான்

சரவ ணந்தனிற் றனதுசே யாறருத் தனையு
மிருக ரங்களா லன்புட னெடுத்தனள் புல்லித்
திருமு கங்களோ ராறுபன் னிருபுயஞ் சேர்ந்த
வுருவ மொன்றெனச் செய்தன ளுலகமீன் றுடையாள்.

எந்தை சத்திக ளுயிரெலா மொடுங்குறு மெல்லை
முந்து போலவொன் றாகியே கூடிய முறைபோ
லந்த மில்லதோர் மூவிரு வடிவுமொன் றாகிக்
கந்த னென்றுபேர் பெற்றனன் கவுரிதன் குமரன்.

மூன்றாவது

தாக்ஷாயணி அவதாரம்

ஒரு காலத்தில் பிரமதேவன் செய்த சிருஷ்டிக ளெல்லாம் விருத்தி யடையாமையின் மனத்திருப்தி யின்றித் துக்காக்கிரந்தனாய், இனி மாதர் முயக் கத்தா லுண்டாகுஞ் சிருட்டியைச் செய்யவேண்டு மெனக் கருதியவனாய், சர்வேசனால் பெண்கள் சிருஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமன்றி, அவ்வாறு நானே படைக்க வலியில்லேன் இவ்விஷயத்தில் சிவ சிவை களின் அநுக்கிரகம் பெறுவேனென்று, உமாபர மேசுவரரை இதய தாமரையிலிருத்தி உக்கிர தவஞ் செய்கையில், அப் பெருந் திறலாளர் மனங்களித்து அர்த்தநாரீச்சுவர மூர்த்தமாகப் பிரத்தியட்சமாக, பிரமதேவன் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து, அஞ்சலி யஸ்தனாய்ப் பக்தி சிரத்தையோடு மதுரமான வியா கரண லக்ஷண சப்தத்துடன் கூடிய தோத்திரங் களால் மஹா தேவனையும் மஹா தேவியையும் அன் பின் மயமாகி நின்று பக்தி சிரத்தையுடன் பின் வருமாறு தோத்திரஞ் செய்யலாயினன்.

"ஜயதேவமஹாதேவ ஜயேஸ்வரமஹேஸ்வர
ஜயஸர்வகுணஸ்ரேஷ்ட ஜயஸர்வஸுராதிப
ஜயப்ரக்ருதிகல்யாணி ஜயப்ரக்ருதிநாயிகே
ஜயப்ரக்ருதிதூராங்கி ஜயப்ரக்ருதிஸுந்தரி
ஜயாமோகமஹாமாய ஜயாமோகமனோரத
ஜயாமோகமஹாலீல ஜயாமோகமஹாபல
ஜயவிஸ்வஜகர்மாத ஜயவிஸ்வஜகம்மயீ
ஜயவிஸ்வஜகத்தாத்ரி ஜயவிஸ்வஜகத்ஸமி
ஜயாஸாஸ்வதிகைஸ்வர்ய ஜயஸாஸ்வதிகாலய
ஜயஸாஸ்வதிகாகார ஜயஸாஸ்வதிகாநுக

ஜயாத்மத்ரயநிர்மாத்ரி ஜயாத்மத்ரயபாலினி
ஜயாத்மத்ரயஸம்ஹர்த்ரி ஜயாத்மத்ரயநாயிகே
ஜயாவலோகநாயத்த ஜகத்காரணப்ரும்ஹணே
ஜயாபேக்ஷாகடாக்ஷோத்த ஹுதபுக்தபுக்தமௌக்திக
ஜயதேவாத்யவிஜ்ஞேய ஸ்வாத்மஸூக்ஷ்மத்ருஶோஜ்வலே
ஜயஸ்தூலாத்மஶக்த்யம்ஶ வ்யாப்தவிச்வசராசரே!
ஜயநாமைகவிந்யஸ்த விச்வதத்வஸமுச்சய
ஜயாஜுவிராநிஷ்ட ஸ்ரேஷ்டாநுககதம்பக
ஜயோபார்ஜிதஸம்ரக்ஷா ஸம்விதாகடவைவி
ஜயோர்ம்மூலதஸம்ஸார விஷவ்ருக்ஷாங்குரோத்கமே
ஜயப்ராதேஶவிஸைஸ்வர்ய வீர்யஸௌர்யவிஜ்ரும்பண
ஜயஸ்வபஹிர்பூத நிரஸ்தபரவைபவ
ஜயப்ரணீதபஞ்சார்த ப்ரயோகபரமாம்ருத
ஜயபஞ்சார்தவிஜ்ஞாந ஸுதாஸ்ரோதஸ்ஸ்வரூபிணி
ஜயாதிகோர ஸம்ஸார மஹாரோக பிஷக்வர
ஜயாநாதிமலாஜ்ஞாந தம:படலசந்த்ரிகே
ஜயத்ரிபுரகாலாக்னே ஜயத்ரிபுரபைரவி
ஜயத்ரிகுணநிர்முக்த ஜயத்ரிகுணமர்திநி
ஜயப்ரதமஸர்வஜ்ஞ ஜயஸர்வப்ரபோதிகே
ஜயப்ரசுரதிவ்யாங்க ஜயப்ராநித்தம்பினி
க்வதேவதேவபாக்தாம க்வவயம் க்வசதோவச:
ததாபிபகவத்பக்த்யா ப்ரலபந்தம் க்ஷமஸ்வமாம்."

இத் தோத்திரத்தாற் களிகூர்ந்த அர்த்தநாரீசுவரர், பிரஜாவிர்த்தியைக் கருதிச் செய்த உன் தவத்தை வியந்தோம். அதனை நிறைவேற்றுவோமென்று தமது வாமபாகமாகிய சத்தியைப் பிரிய, பிரமதேவன் பரமேசுவரியும் சமஸ்த லோகங்கட்கும் மகேசுவரியும் சர்வஞ்ஞையும் சர்வ வியாபியுமாகிய மகாதேவியை அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்து, "யான் படைத்தற் றொழிலைச் செய்

யும்படி படைக்கப்பட்டு என் படைப்புகள் விர்த்தி யடையாமையின், இனி ஸ்திரீ புருஷ சங்கமத்தால் உலக சிருஷ்டியாக வேண்டுமென்று இச்சை கொண்டேன். பூர்வம் ஸ்திரீ சமுகங்கள் இதுகாறும் படைக்கப் படாமையின், அஃதெனக்குச் செய்ய இயலாததாயிற்று. எல்லாச் சக்திகளும் தேவீ ராலேயே உண்டாதலின் அது விஷயமாகத் தேவ ரீரைப் பிரார்த்திக்கின்றேன். சராசரப் பிரபஞ் சங்கள் ஈடேறும்படி தேவியாரின் ஓரம்சத்தால் என் புதல்வனுன தக்ஷனுக்குக் குமாரியாக அவதரிக்க வேண்டும்" எனப் பிரார்த்திக்க, பார்வதி தேவி தன் புருவ மத்தியில் ஒரு சக்தியை யுண்டுசெய்து, அப் படித் தோன்றிய சக்தியை நோக்கி, "பிரமன் பிரியப் படி செய்க" எனக் கட்டளையிட்டு சிவபெருமா னுடன் கைலாயகிரியை யடைந்தனர்.

"தக்ஷிணங்கபவோ ப்ரஹ்மா வாமதஸ்ச ஜகார்த் தந:" என்றபடி சிவபெருமானுடைய வலப்புறத் துதித்த பிரமதேவன், பார்வதி தேவியின் புருவமத்தி யிலுதித்த சக்தியைப் பணிந்து, "தாயே! நீயென் மகனுன தக்ஷப் பிரஜாபதிக்கு மகளாகி, உலக விர்த்தியை யுண்டுசெய்ய வேண்டுமென்றிரப்ப" அத்தருணம் தக்ஷப் பிரஜாபதியும் பார்வதி தேவி யின் அம்சமான குமாரியைப் பெறத் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தமையின், அச்சக்தி அப்படியே தக்ஷப் பிரஜாபதிக்குத் தனயை யாகினள். அது முதலாக மாதர்களும் புருஷர்களும் சையோகஞ் செய்து மக்க ளைத் தருவாராயினர். தக்ஷன் மகளாகத் தோன்றிய காரணத்தால் தாக்ஷாயணி யென அம்மையாருக்கு அபிதான முண்டாயிற்று.

நான்காவது

மதுகைடப

சங்காரசத்தி யநுக்கிரகம்

மஹா சமுத்திரம் பெரு வெள்ளமாகப் பெருக, அதில் மூவுலகங்களும் மூழ்கியழிய, திருமால் சேஷ சயனத்தில் அறிதுயி லமர்ந்திருக்க, அவர் காதுகளி லிருந்த குறும்பியினின்று மஹா பலிஷ்டரும் அசுரத் தொழி லுடையவருமான மது கைடபன் என்னும் தைத்தியர் தோன்றி அக் கடலிலேயே வளர்ந்து பெரிய சரீரமுடைவராய் அங்கேயே விளையாடி யுலா விக் கொண்டிருக்கையில், தமக்குள் காரணமின்றிக் காரியம் நிகழாதென்பதும், ஆதாரமின்றி ஆதேயப் பொருள் நிலைபெரு தென்பதும் உண்மையாகலின் தாம் ஆதார ஆதேயங்களின் தன்மையை யறிய வேண்டும். இக்கடலுக்கு ஆதாரம் யாது? இது யாவருடைய படைப்பு? நாமிருவரும் யாரால் எப்ப டிப் படைக்கப்பட்டோம்? நமது தந்தை யெங்குள் ளார்?" என்றிவை முதலியன கருதிச் சிந்தித்த இருவ ரில், கைடபன் "மதுவே! இச் சலார்ணவத்தில் நம்மை நிலைபொருத்தும் சத்தியே காரண மென்பது என் கருத்து. இக்கடலும் அச்சத்தியால் வியாபிக் கப்பட்டது. நம்மிருவர்க்கும் யாவர்க்கும் மேம்பட்ட அத்தேவியே காரணியா யிருக்கின்றனள்" என்ருன். மதுவும் அங்ஙனமே அபிப்பிராயப்பட்டான். இவ்வா றிவர்கள் யோசிக்கையில், வாக்பீஜமாகிய அக்ஷர வோசை ஆகாயத்தி லுண்டாகக் கேட்டு மனதிற்

கொண்டனர். உடனே மின்னொளி தோன்றிற்று. ஒளியும் ஓசையுங் கண்டு கேட்ட அவ்விருவரும் நன்குராய்ந்து வெற்றொளியு மன்று வெற்றொலியுமன்று என்று நிச்சயித்துத் தம துணைவை யொழித்துப் பஞ்சேந்திரியங்களை யடக்கி மனதை அக்ஷரத்தில் நிறுத்தி, சமாதியோகத்தில் உடலை யிருத்தி ஆயிர வருடம் அருந்தவம் ஆற்றினர். பராசத்தி அவர்களுக்குப் பிரசன்னையாய் அசரீரியாக விரும்பிய வரத்தைக் கேட்பீர்களாக! என, "தேவி! யாங்கள் விரும்பும்போதுதாம் எங்கட்கு மரணமுண்டாக அநுக்கிரகிக்க வேண்டும்" என வேண்ட, அங்ஙனமே யநுக்கிரகித்தனர்.

மதுகைடபர் வர விசேடத்தால் மகாவீரத்துடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில், உலக சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரமதேவன் அவர்கட்கு முன்னே திடீரெனச் செல்லக்கண்டு, அவர்கள் களித்து, "ஓ பிரமதேவனே! நீ யெங்களோடு யுத்தஞ் செய்க. இன்றேல் உனக் காசனமாகிய தாமரையை விட்டு எங்கேனுஞ் செல்க. வலியற்ற உனக்குச் சுகாசன மேதுக்கு?" என்றனர். பிரமன் இவர்களோடு போர் புரிய நமக்கு ஆற்றல் சாலாது. யாது செய்வோ மென்று தன்னுள் ஆலோசித்து, நமது வலி யின்மையை இவர்க ளறிந்தால் விபரீதமாம். ஒருவனே நம்மைத் துவம்சஞ் செய்துவிடுவானென்று பயந்து, விஷ்ணு மூர்த்தியை மனதாற் சரணமடைந்து அவர் துயிலுணரும் பொருட்டு, "தீனநாத! ஹரே! விஷ்ணோ! வாமந! மாதவ! விஸ்வம்பர! விசாலாக்ஷ புண்யஸ்ரவண கீர்த்தன! ஜகத்யோநே! நிராகார

ஸர்க்கஸ்தித்யந்த ஹேதவே" என்றித்யாதி வசனங்களால் ஸ்துதிசெய்து இந்த இரண்டசுரரும் என்னைக் கொல்ல விருப்புற்றனர், இவர்களினின்றும் என்னைக் காத்தருள வேண்டுமென்று பலவாறு பிரார்த்தித்தும், விஷ்ணு நித்திரை தெளியாமையின் யோசிக்கின்ருன் :

பஞ்சபௌதிக குணங்களாகிய சத்தாதி விஷயங்களை உயிர் நீங்கியவன் உணராதவாறு போல இவ் விஷ்ணுவும் நித்திரா சத்தியாற் கண்கள் மூடப்பட்டு ஒன்றுமறியா திருக்கின்றன ரென்று, யோக நித்திரா சத்தியையும் லக்ஷ்மியையும் துதித்து அவர்களுந் திருமாலைத் துயிலெழுப்ப முடியாமையின் இவர்களெல்லாம் சுதந்திரரல்லர்; பரதந்திரர். அம்பிகை யொருத்தியே சுதந்தரை, ஆதலின் சங்கரியையே பலவாறு துதித்துக் காரியசித்தி பெறவேண்டுமென்று நானுவகையாகத் துதிசெய்ய அக்கருணைகரியின் அநுக்கிரகத்தினுல் விஷ்ணு மூர்த்தியின் சரீரத்தினின்றும் தாமச ரூபமான நித்திரா சக்தி அவ்விரு தானவரையும் ஒழிக்கும்பொருட்டு வெளிப்பட்டு ஆகாயத்திற் கட்புலனுக் கெட்டாதிருந்த அம்பிகையின் பக்கலில் நின்றனள். உடனே விஷ்ணு தேஜோரூபியாய்ப் பிரகாசித்துத் தன்னுடைய உடலை யசைத்தனர். கெம்பீரத்தோடு பிரமனை நோக்கி, "நீ தவத்தை விட்டு இங்கேன் வந்தனை? பயங்கொண்ட மனதோ டிருப்பதேன்?" என, பிரமன் "எந்தையே! உமது செவிக் குறும்பியி லுதித்த இவ்வசுர ரிருவரும் என்னைக் கொல்ல வருகின்றனர். யான் தேவரீரைச் சரணமடைந்தேன்" என, விண்

ணைப்பிக்க, திருமால் "இதோ ஒரு நிமிஷத்தில் இவர்களை யொழிக்கின்றேன். என் வலிமையை யுணராது உன்னைத் தொடர்ந்து என்னோடும் போர் செய்ய எத்தனிக்கின்றார்கள்" எனச் சொல்லிக்கொண் டிருக்கையிலேயே மதுகைடபர் நான்முகனைப் பரிகசித்துப் போருக்கழைத்து, "உன்னையுங் கொன்று உனக்காகப் பேசும் சேஷசயனியையும் பின் கொன்று விடுவோம். தவறினால் உங்களுக் கடிமை" என்றார்கள்.

அவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் மது வென்பவன் முற்பட்டோடி விஷ்ணுவின்மேற் பாய்ந்து யிறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு மற்போற் செய்தனன். விஷ்ணு அவனோடு பெரும்போர் செய்து அவனை யோடும்படி செய்தனர். அது சமயத்தில் கைடபன் அவனைப் போலவே பெரும் போர் செய்தனன். இப்படியே யிரண்டசுரருமாக மாறி மாறி ஐயாயிர வருடம் திருமாலோடு போர்புரிந்தனர். அதனால் விஷ்ணு பெரிதும் இளைத்து நின்றனர். இவர்கள் செய்யும் யுத்தத்தைப் பிரமதேவனும் புத்திரா சத்தியும் ஆகாயத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது விஷ்ணு இவ்வசுரர் மஹாதேவியின் வரத்தால் தாங்கள் விரும்பியபோதன்றி யிறவாதவர்கள் இதனை யறிந்திருந்தும் ஐயாயிர வருடமாக அரும்போர் செய்தோம். இவர்களை வஞ்சனையாற் கொல்ல வேண்டுமென்று கருதி, "அசுரர்களே! நீங்களிருவரும் ஒவ்வொருவராகத் தனித்து என்னோடு போர் புரிதலின் நீங்கள் இளைக்கவில்லை

நானே பெரிதும் இளைப்புற்றேன் எனக்குச் சிறிது அவகாசம் தந்து அதன்மேல் போர் செய்தல் தகுதி" என, அவர்கள் அதற்கிணங்கி அங்கே யிருந்தனர். விஷ்ணு நெடுநேரம் யோசித்துத் தேவியின் கருணை யின்றி முடியாதென் றுணர்ந்து சோதி சொரூபமாய் நிற்குந் தேவியை அஞ்சலி செய்து, "புவனேஸ்வரி! மஹாமாயி! புக்தி முத்திப் பிரதாயினி! ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார காரணி! யானுன்னை நமஸ்கரிக்கின்றேன். மனங்கலங்கித் திகைக்கின்றேன். யானுன் மாயை யான நித்திரா சத்தியால் கலவரப்பட்டு பிரக்கினை யற்றுக் கிடந்தேன். அப்போது பிரமன் என்பால் வந்து நான் இந்திரிய சேஷ்டையற்று அசேதனனு யுறங்குவது கண்டு என்னை யெழுப்ப முயன்று எழுந் திராமையால் தேவரீரைத் துதிக்கத் தேவரீர் என்னை விழிக்கச் செய்தீர். அதுமுதல் ஐயாயிர வருடமாக மதுகைடபரோடு போர்செய் திளைத்தேன். அவர் களோ உமது வரத்தால் வன்மையுற்றவர்கள். நான் அவர்களோடு போர் புரிய வியலாது மறைந்துவிட் டால் அவர்கள் பிரமனைத் தடையின்றிக் கொல்வார் கள். ஆதலால் என்னையும் பிரமனையுங் காத்தருள வேண்டுமென்று சரண மடைந்தேன். அநுக்கிர கிக்குந் தருணம் இதுவே. இப்பொழுது அநுக்கிரகஞ் செய்யாவிடின் அசுரர் எங்களைக் கொன்று விடுவார் கள். யான் என்ன செய்வேன்? எங்கே போவேன்" என்று கண்ணீர் பெருகி அழுது நின்றனர்.

தேவி கருணை மிகுந்து, விஷ்ணுவே! அஞ்சற்க, நீ போருக்குச் செல்க. உனக்குச் சயமுண்டாக அவர்களை மோகிப்பித்து வஞ்சிக்கின்றேன். அத்

தருணம் அவர்களை வெற்றிகொள்க" என விளம்ப, பெரிதுங் களித்து, விடை கொண்டு கடலிடையே போர்த்திறங் காட்டித் தோள் கொட்டி நிற்க, மதுகைடபர் சிரித்து, "ஆ ஆ போருக்கு வருக பூர்வம் உன்னால் எம்மினத்தவர் தோல்வியுற்றுள்ளார். இப்போது நீ யெங்களால் தோல்வி யடையப் போகின்றாய்" என, விஷ்ணு வெகுண்டு கைமுஷ்டியால் இருவரையுங் குத்த இருவரும் முஷ்டி யுத்தஞ் செய்ய, திருமால் சலித்து அம்பிகையைப் புத்தியா னினைக்க, ஜகன்மாதா திருமாலுக் கருள்கூர்ந்து அசுரர்மூற்றோன்றி சடைக்கண்ணாகிய காம பாணத்தைப் பிரயோகித்து, புன்னகைத் தீயை மூட்டி, அபிநய நாடகத்தாற் போர் புரியவொட்டாது மயக்கி, சங்கீத கானத்தால் மோகாந்தகாரத்தில் மூழ்குவித்து, வெறி பிடித்தாற் போலத் தம்மையே பார்த்திருக்கச் செய்தனள். அத் தருணத்தில் விஷ்ணு, "அசுரர்களே! உங்கள் வலியை மகிழ்ந்தேன். உங்களுக்கு யாது வரம் வேண்டும்" என்றனர். மதுகைடபர் மயங்கியிருந்தும் விஷ்ணுவின் வார்த்தைக்குச் சகியாமல் "நாங்கள் உன் சமர்த்திற்கு மெச்சினோம். நீ விரும்பிய வரத்தைக் கேள்" என, விஷ்ணு உள்ள மகிழ்ந்து, "உங்களுக்குக் கொடுக்குந்திறம் உண்மையாயிருந்தால் நீங்கள் என்னாற் கொல்லப்பட வேண்டும்" என்று கூற, அவர்கள் ஜலமில்லாத விடத்திற் கொல்லப்பட வேண்டுமென, விரும்பியபடியே தமது துடையை நீட்டி அதனை நிர்ஜலப் பிரதேசமாகக் காட்டி அத்துடைகளில் தங்கள் தலையை வைக்கச் செய்து தமது சக்கராயுதத்தினாற் சங்கரித்துத் தேவி

யைப் பலவாறு துதித்துப் பிரமதேவனுக்குற்ற இடையூற்றினை நீக்கினர்.

நமோதேவி மஹாமாயே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரகாரணி
அநாதி நிதனே சண்டி புக்திமுக்திப் பிரதேவிநே
நதே ரூபம் விஜாநாமி ஸகுணம் நிர்குணம் ததா
சரித்ராணிக்ருதோ தேவி ஸங்க்யா நீதா விநாசிதே.

அநுபூதோ மயாதேத்யா ப்ரபாவஸ்சாதி துர்கட:
யதாஹம் நித்ரயா லீந: ஸந்த்யா தோஸ்மி விசேதந:
ப்ரஹ்மணா சாதியத்ரேண போதிதோதி பு: புந:
ஸப்ரபுத்தஸ் ஸர்வதாஹம் ஸங்கோசித ஷடிந்த்ரிய:

குபேர நேத்ரோத்பாடநம்

பண்டுபதுமகற்ப விறுதியில், கலிங்கநாட்டரசன் அருந்தவஞ் செய்தளித்த தமனென்பவன், முற் சனனத்தில் தெய்வகதியாகச் சம்பவித்த புண்ணி யத்தால் சிவாலயங்களில் எங்கெங்குந் தீபங்களை யேற்றி உத்தம தருமங்களை யபரிமிதமாகச் செய்து சுபகரமான விரதங்களை முறைப்படி அநுஷ்டித்து புண்ணிய சொரூபியாக விளங்கினமையின் அவன் குபேரனுக்கப்பட்டு அளகாபுரியின் அரசுரிமையும், இயக்ஷ வித்தியாதர குய்யக கின்னராதிகட்கு ஆதி பத்தியமு மெய்தினன்.

நவீனமாகக் குபேரனுக்கப் பெற்றது தான் பூர் வத்திற் புரிந்த திருவிளக்குத் தொண்டின் விசேட மென நன்குணர்ந்து அதனையே மேலுஞ் செய்ய அவாவி, காசியம்பதியில் ஒரு சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து, "மாசில் சித்தமாந் தகளியினன்பு நெய் யாக்கி, யீசனன்றி வேறில்லெனுந் திட்பநுண் டிரியிற், றேசுடைமதனி ஞானவொண் செழுஞ்சுட ரேற்றி, ஆசில் கொள்கையோன் பற்பகல் யோகினி லடைந்தான்."—வெகுகாலந் திருவிளக்குத் தொண் டினைச்சிறப்பாக நடத்திப் பரமேசுவரனையும் பார்வதி தேவியையும் சிறந்தபக்தியோடு வணங்கிவந்தனன். அவன் செய்த அருந்தவத்திற்கு அகமகிழ் வெய்திய அரவாபரணரும் அம்பிகையும் அவ் விலிங்கத்தி னுள்ளே சோதிமயமாகக் காட்சி தந்து, "உனக்கு

வேண்டிய வரம் யாது?" எனக்கேட்க, "சர்வ ஜகத்திற்கும் பிதா மாதாக்களே! எண்ணில்லாத சூரியர் ஒரே காலத்தில் உதயமானாற் போன்ற சோதி ரூபத்தைத் தரிசிப்பதற்கு எளியேன் கண்கள் கூசுகின்றன. அவை நன்கு தரிசிக்கத்தக்க ஆற்றல் பெறுமாறு அருள வேண்டுவதே அடியேன் வேண்டும் வரம்" என விண்ணப்பிக்க, திருமால் பிரமேந்திராதி தேவர்களும் மனத்தாலும் வாக்காலும் காண்டற்கரிய அத்தேஜோ ரூபத்தைக் கண்டு களிக்கும்படி அநுக்கிரகிக்கவும், சிவபெருமானைத் தரிசித்து அவ்விறைவனோடு பிரியாது விளங்கும் பரமேசுவரியாரது விசேடித்த ரூபலாவண்ணிய செளந்தரியத்தைக் கண்டு மயங்கி, இறைவரோடுகூடி நிற்கும்படி புரிந்த தவம் யாதோ?" என அறிவீனத்தாற் கருதி உற்று நோக்குகையில், அவனுடைய ஒரு விழி மறைந்தது. உடனே உலக மாதா, "இவன் யாவன் வஞ்சகன்?" என்று சிவபெருமானோ டுரைப்ப, அண்ணல், "உமையே! இவன் உன்னுடைய மகிமா விசேடங்களை மதித்தானன்றிப் பிறிதொன்றுஞ் சொல்கிலன் நீ வருந்தற்க! இவன்மறைந்த விழியை யருள்புரிக!" எனக் கூறவும். மாதேவி அங்ஙனமே மனமகிழ்ந்து அவனது இழந்த விழியை யருள் புரியவும் அது பொற் கண்ணாயது. இழந்தவிழியை மீண்டும்பெற்ற இயக்கர் தலைவன் சந்திரசேகரனையும் சாம்பவியையுஞ் சரணகமலங்களிற் பணிந்து பலவாறு துதித்து வாழ்த்தினன்.

அப்பொழுது சிவபெருமான், தங்களிருவர் தாட்டாமரையிற் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து கிடந்த

தனதனைத் தமது கர கமலத்தினாற் றடவி யெழுப்பி, "நீ இன்று முதல் என் உயிர்த்தோழன். நீ வழிப் பட்ட லிங்கம் குபேரலிங்கமென வழங்குக" என வரந் தந்தனர். அம்பிகை, "நீ குபேர னென்னும் பெயரால் யக்ஷ வித்தியாதர குய்ய சாதிகளுக்குத் தலைவனாய், அளகாபுரியில் பெரு வளங்களோடு வாழ்" என்றருள் புரிந்தனர்.

"தொழுத வேந்தனைத் துணைமலர்க் கைகளாற் றைவன்
றெழுக வின்றுதொட் டென்னுயிர்த் தோழனீ யென்னாப்
பழுதி னல்லர் மருளிநீ பரவிய விலிங்கம்
விழைவு நின்னுடைப் பெயரினால் விளங்குக வென்றான்.

இயக்கர் விஞ்சையர் குய்யகர் கின்னா ரிறைஞ்சி
வியக்க நீணிதிக் குபேரனும் பெயரொடு மேவிப்
பயக்கு நல்வளத் தளகையிற் பரிவின்வாழ் கென்று
முயற்க ளங்கமின் மதிமுகத் துமையிவை மொழிந்தாள்"

சிவமயம்

ஞானஸம்பந்தாநுக்ரஹம்

பண்டொரு காலத்தில் பார்வதி பரமேசுவரர்க ளுடைய மகிமா விசேஷங்கள் காலகதியால் மக்கியது போலக் காணப்பட அவ்விரு முதுகுரவரும் அதனைப் பண்டுபோலப் பிரகாசிப்பிக்கத் திருவுளங் கொண்டிருக்கையில் காழியென்னும் மஹா நாகம் பூசித்துப் பேறுபெற்ற காரணத்தால் சீகாழி யென் னும் பெயர் பெற்றதொரு சிவக்ஷேத்திரத்தில் வசித் திருந்த அந்தணரில் கௌணிய கோத்ரோத்பவரா கிய சிவபாதவிருதய ரென்னும் பக்த ரொருவர், தமக் குப் புத்திரப் பேறின்றி வருந்தியவர், புறச் சமயங் களை நிராகரித்துச் சைவப் பயிரைத் தழைப்பிக்க வல்ல சற்புத்திரனைப் பெற வேண்டியவராய், அரும் பெருந் தவஞ்செய்ய, அவர் தம் தவத்தின் விசேடத் தால் அகங் களிதுளும்பிய அம்பிகையும் அரவாபர ணரும் அவ்வேதியருக்கு அவர் அவாவிய அடைவே அருமறைக் கொழுதனைய ஆண்மக வொன்றை யருளினர். அக் குழந்தை ஆளுடை பிள்ளையார் ரெனுந் திருநாமஞ் சூட்டப்பெற்று, வளர்பிறைச் சந்திரன் போல நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து மூன்று வயதடைந்தது.

அக்காலத்தில் ஒருநாள் சிவபாதவிருதயர் தமது நியதிப்படி ஸ்நானத்திற்குச் செல்லத் தொடங்குகை யில், ஆளுடைய பிள்ளையாரும் அவரை விடாது பலவகைத் துயர் செய்து ரோதனம் புரிய, குழந்

தையை நிறுத்திப்போகும் வண்ணம் எண்ணிறந்த வ்கை செய்யினும், ஆளுடைய பிள்ளையார் எவ்வாற்றானும் பிரியாராய்த் தந்தையாரைக் கைப்பற்றிக் கலுழ, "உன் செய்கை யிங்ஙனமாயின் வருக" என்று உடன்கொண்டு சென்று, அங்குள்ள தீர்த்தக் கரையை யடைந்து அதன்கண் அரிய குழந்தையை யமர்த்தி, தமது குழந்தை சலத்தி லிறங்காவகை சாம்பசிவனைப் பணிந்து, தடாகத்தில் மெல்லென இழிந்து மூழ்குகின்றனர் கும்பகத்தோடு கூடி அக மருஷணஞ் செபித்து மேலே யெழும்பு முன்னர், ஆளுடைய பிள்ளையார் தமது தந்தையைக் காணப் பெருது அழுததாக உலகினர் கருதவோ, அல்லது தமக்குரிய சிவஞானத்தினைப் பெறுவதற்குக் காரணமாகவோ அச் சீகாழியிலுள்ள திருத்தோணியாலயத்தின்கண் எழுந்தருளிய தோணியப்பரையும், திருநிலை நாயகியாரையும் நோக்கிக்கொண்டு, "அம்மே! அப்பா!" என்றழவும், ஸமஸ்தலோக பிதாமாதாக்களாகிய அவ் விருவரும் ஒன்ருக இடபாருடராய்த் தீர்த்தக்கரை யணுகிக் காட்சி தந்தனர். அவ்வமயத்தில் அகிலாண்ட நாயகியாகிய அன்னையார் அக் குழந்தையின் அழுகையை அகற்றிக், கண்ணீரைத் துண்ணெனத் துடைத்து, தமது உண்ணுமுலையின் பாலை மாற்றுயர்ந்த பொன் வள்ளத்திற் கறந்து சிவஞான முண்டாகப் புகட்டியருளினர். அதனுல் ஆளுடைய பிள்ளையார் பரமஞானமெய்திச் சிவஞான சம்பந்தப்பிள்ளையாராய் ஆநந்த பரவசராய்வீற்றிருக்கையில்சிவபாதவிருதயர்ஸ்நான முடித்துக் கரையில் வந்து குழந்தையைக் கண்டு "தமது ஆசாரங் கெடும்படி யாவர் கொடுத்த பாலை

யுண்டனை? ஐயோ! உனக்கிதனைக் கொடுத்தோரைக் காட்டுக!'' என்று அங்கிருந்த ஒரு கோலைக் கையிற் கொண்டு பயமுறுத்த, திருஞானசம்பந்தர் ஆநந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து, ஒரு திருக்கரத்தைச் சிரமிசைத் தூக்கிக் ககனவழியே விடையூர்ந்து செல்லும் உமா மகேசுவரரைச் சுட்டித் திருப்பதிகத்தால் விளக்கி யருளினர்.

"தோடுடைய செவியன் விடையேறியோர் தூவெண்மதிசூடி
காடுடைய சுடலைப் பொடி பூசியென்னுள்ளங் கவர்கள்வன்
ஏடுடைய மலரான் முனைநாட் பணிந்தேத்த வருள்செய்த
பீடுடைய பிரமாபுரமேவிய பெம்மானிவ னன்றே."

ஸௌந்தர்யலஹரி

"தபஸ்தர்யம் மந்யே தரணிதர கந்யேஹ்ருதயதஃ
பய பாராவாரஃ பரிவஹதி ஸாரஸ்வதமிவ
தயாபத்யாதத்தம் த்ரவிட ஶிஸுராஸ்வாத்ய தவ்யத்
கவீநாம் ப்ரௌடாநாமஜநி கமநீயஃ கவயிதா"

மேற்படி

"தருண மங்கலை புனிது சிந்தை தனையுந்த பாலமு தாறினால்
அருண கொங்கையி லதுபெ ருங்கவி யலைபொ ழிந்கட லாகுமே
வருண கன்குழ கவுணி யன்சிற மதலை யம்புயல் பருகியே
பொருணயப்பெறு கவிதை யென்றொரு புனிதமாரி பொழிந்ததே"

[இச்சரிதையின் றொடர்ச்சி தாள ஸப்தத்தானத்திற் கண்டு கொள்க.]

தாளஸப்ததாநம்

சீகாழிப்பதியில், தீர்த்தக்கரையில், ஆளுடைய பிள்ளையார் சுட்டிக்காட்டப் பார்வதி பரமேசுவரரைத் தெரிசித்து ஆநந்த மேலிட்ட புண்ணியசீலராகிய சிவபாதவிருதயர் திருக்குமாரரைத் தோண்மிசைக் கொண்டு, அவரோடு ஆலய மெய்தி, அப்பனையும் அம்மையாரையும் அடிபணிந்து தோத்திரஞ்செய்து, தம்மனையிற் புகுதுகையில் அந்நகர்ப் பிராமணர் முதலினோர் கண்டுங் கேட்டும் அடங்கா அன்பும் மகிழ்வுங் கொண்டு ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரை யெய்தி, "காழியர் தவமே! கவுணியர் தனமே! கலைஞானக் கடலே! கடலமுதே! ஏழிசை மொழியாள் திருவருள் பெற்ற இளஞ்சிங்கேறே! மறைவளர் திருவே! வைதிக நிலையே! ஞானமுகிலே! காவிரி யீன்ற முத்தே! வேத வொளியே! புண்ணிய முதலே! கண்ணிறை கதிரே! கலை வளர்மதியே!" என்றிப்படிப் பலவாறு துதி செய்தார்கள்.

மற்றைய தினத்தில், பாலரு வாயராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார் தமது தந்தை சிவபாதவிருதயர் தோண்மேற் றூங்கிவரத் திருக்கோயிலை யடைந்து "தங்கள், தாதையாரையும் வெளியே தாங்கரிய மெய்ஞ்ஞானம் தப்பால் வந்து, போதமுலை சுரந்தளித்த புண்ணியத்தா யாரையுமுன் வணங்கிப் போற்றி, மேதகைய வருள் பெற்றுத் திருக்கோலக்கா விறைஞ்ச விருப்பிற் சென்றார்."—என்றபடியே அன்னையப்பரைப் பணிந்து விடைகொண்டு

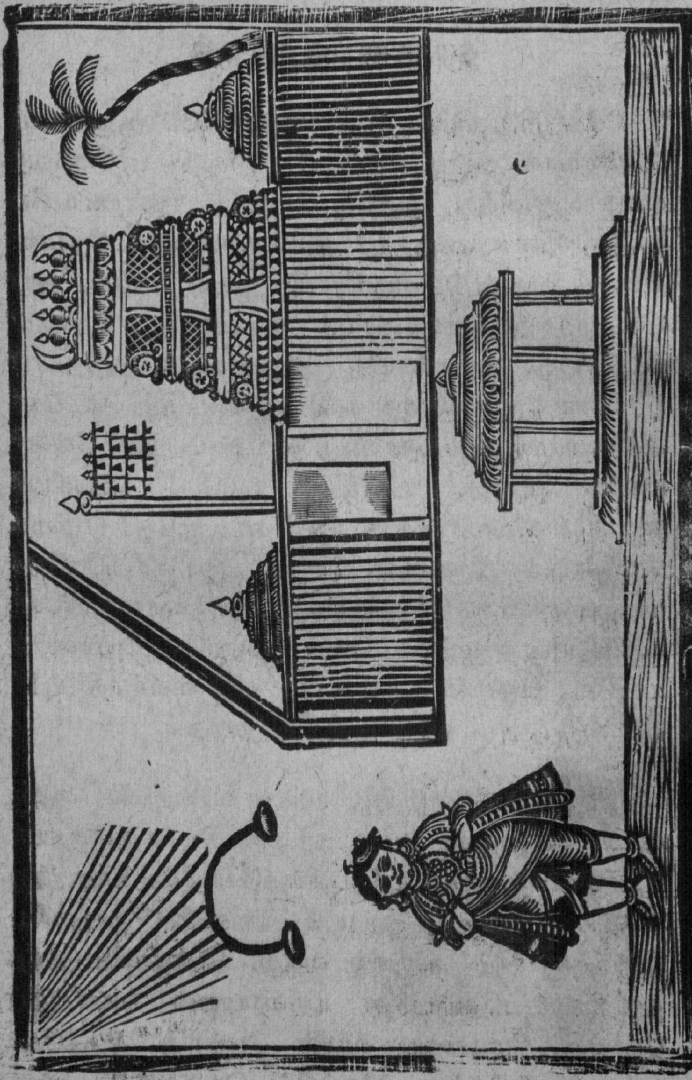

திருக்கோலக் காவென்னும் சிவஸ்தல மெய்தித், தக்கராக மென்னும் பண் பாடித் துதி செய்தனர்.

> "மடையில் வாளை பாய மாதரார்
> குடையும் பொய்கைக் கோலக் காவுளான்
> சடையும் பிறையுஞ் சாம்பற் பூச்சுங்கீ
> ழுடையுங் கொண்ட வுருவமென் கொலோ."

என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிக மோதித் திருக் கரத்தால் தாள வொத்திட்டுப் பாடுகையில், சிவ பெருமான் அவர் தம் திருக்கரம் வருந்துவது சகியாது சிவநாமம் வரைந்த செம்பொற் றுளங்கள் திருவரு ளால் அவர்கரத்தி லெய்துமாறு அநுக்கிரகித்தனர். அதற்குத்தக்க இன்னொலி யெய்துமாறு அம்பிகை யார் பாலித்தருளினர். இது காரணமாக அந்த ஸ்தலத்தில் பிராட்டியாருக்கு ஓசை கொடுத்த நாயகி எனும் பெயர் பிரசித்தமாக இன்றும் விளங்கு கின்றது.

எட்டாவது

சிஷ்யபாவம்

ஸர்வ ஜகந் மாதாவாகிய மஹாதேவி! மணியுமொளியும், மலரு மணமும், தீயு முஷ்ணமும், நீருந் தட்பமும் போலப் பரசிவத்தோடு அபின்னையாகி, அவ்விறைவன் குறிப்பின்படி பஞ்ச கிருத்தியங்களை நடத்தி நிற்பள். அக்கருணை யுருவாகிய சத்தியே பஞ்சகிருத்திய பேதத்தினாலே ஐவகைப்படும். அவை, "பரையாதி விருப்பறிவு தொழிலாகி யுலகமெலாம் படைத்துக் காத்து, வரையாது துடைத்து மறைத்தருளி—" என்றபடி முறையே பராசத்தி, ஆதிசத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி என்பனவாம்.

அவற்றுள்,

பராசத்தி: பரசிவத்தில் ஆயிரத்தொரு கூறு கொண்டது;

ஆதிசத்தி: பராசத்தியில் ஆயிரத்தொரு கூறு கொண்டது;

இச்சாசத்தி: ஆதிசத்தியில் ஆயிரத்தொரு கூறு கொண்டது;

ஞானசத்தி: இச்சாசத்தியில் ஆயிரத்தொரு கூறு கொண்டது;

கிரியாசத்தி: இச்சக்தியில் ஆயிரத்தொரு கூறு கொண்டது.

இவற்றுள், ஆதிசத்தி: ஆன்மாக்களுக்கு விஷய சுகத்தைப் பொருத்தும்; இச்சாசத்தி: சிருஷ்டியை நடத்தும்; ஞானசத்தி: சர்வான்மாக்களுடைய கன்மங்களையும், அந்தக் கன்மங்களுக் கீடான தநு கரண புவன போகங்களையும் உபாதானத்திரயங் களினின்றும் உண்டாக்கும்.

வாதுளாகமம்

“ தச்சிவேது பராஷக்திஸ் ஸஹஸ்ராம்ஷா தஜாயத
தச்சக் தேஸ்து ஸஹஸ்ராம்ஸா தாதிஷக் தி:ஸமுத்பவ:
அஸ்யாஸ்ஷக்தேஸ் ஸஹஸ்ராம்ஸா இச்சாஷக்தி ஸமுத்பவ:
தச்சக்தேஸ்து ஸஹஸ்ராம்ஷாத் ஜ்ஞாநபத்தி ஸமுத்பவ:
அஸ்யாஷ்ஷமேதஸ் ஸஹஸ்ர ம்ஷாத்க்ரியாஷக்தி ஸமுத்பவ
ஏதாவை ஷக்தய: பஞ்ச நிஷ்களத்வே நகீர்த்திதா:
ஷிவஸ்ருஷ்டி ரியம் ப்ரோக்தே”

இப்படித் தோன்றிய ஐவகைய சத்திகளில் பின்வரும் பராசத்தியானது, பக்குவமலராகிய ஆன்மாக்களைக் கருணையால் அநுக்கிரகிக்கும் ஆதிசத்தியானது, ஆணவமலம் பக்குவ மாம்படி செலுத்தும். ஞானசத்தி, சத்தர்க்கு ஞான வெளியாகி சர்ம சக்ஷுராதியக் கிராஹியமான தேஜோ ரூபமாம்.

இவ்வகைய பஞ்ச சத்திகளின் * தசாம்சபேதத் தால் சகல நிஷ்களமாகிய சதாசிவரூபமாம்.

---

*தசாம்சமென்றதால், பத்திலொன்று அசளமாகிய சாதாக்கியமாம். விரிப்பிற் பெருகும்.

வாதுளாகமம்

"பராக்ஷகத்தேர் தக்ஷாய்வேக்ஷ ஷிவஸா தாக்ஷஸம்பவ:
பராக்ஷக்த்புத் பவத்வாச்ச க்ஷாத்ததத்வாச் சிவஉச்யதேத்."

இது கருத்துப்பற்றியே "சிவஞ்சத்தி தன்னை யீன்றும் சத்திதான் சிவத்தையீன்றும் உவந்திருவரும் புணர்ந்திங் குலகுயிரெல்லா மீன்றும்........." என அருணந்தி சிவாச்சாரியர் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். "பூத்தவளே புவனம் பதினான்கையும் பூத்தவண்ணம், காத்தவளே பின் கரந்தவளே கறைக்கண்டனுக்கு மூத்தவளே...— " என்றெடுத் தாண்டதும் இப்பெற்றி நோக்கியே யென்க.

வாதுளாகமம்

சர்வேசஸ்ய ஸஹஸ்ராப்க்ஷாங் மஹேசஷஸ்ய ஸமுத்பவ:
மஹேக்ஷம் ஸகளம் வித்யாபு ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி லயாத்மக:

இங்ஙனமாகவும், வெள்ளிமலையாகிய ஸ்ரீகைலாயகிரியினுச்சியில் எண்ணில் சூரியர் இலகினாற் போலக் காந்திவீசும் நவரத்தின கசிதமான ஆயிரக்கால் மஹா மண்டபத்தில் பக்தர்கட் கநுக்கிரகிக்கும் வண்ணம், சிவபெருமானும் மஹா தேவியும் திருவோலக்கங்கொண் டெழுந்தருளி யிருக்கையில், திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்களும், பதினொரு கோடி யுருத்திரரும், இந்திரன் முதலிய வெண்டிசைப் பாலரும், அஷ்டவசுக்களும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்களும், சநகாதி மஹருஷிகளும், நவசித்தர்களும், கருடகாந்தர்வ சித்தவித்தியாதர யக்ஷகின்னராதி பதினென் கணங்களும் கூட்டங் கூட்டமாகத் தங்கி

" இமையோர் பணிவெற் பிறைவா சரண
மிமயத் தரசன் மகனே சரண
மமைவா மிடபத் தரசனே சரண
மரியின் கொடிசே ரனையே சரணஞ்
சமழ்பூ தியின்மேனியனே சரணஞ்
சனமும் புனமெய் புடையாய் சரண
மெமையாள் கருணை விழியாய் சரண
மிருதா மரையா சயனீ சரணம்"

"பொருசூலமெடுத் தவனே சரணம்
புனதா மரைசேர் கையாய் சரணம்
அரிதா கியதிக் குடையாய் சரண
மணிதா யொழிபட் டுடையாய் சரணம்
தெரியா டவரக் குழையாய் சரணம்
திகழ்மா மணித்தோ டுடையாய் சரணம்
வரிவே ணியினம் பிறையாய் சரணம்
மலர்கொந் தளகம் பிறையாய் சரணம்"

"காசினிக்குத் தந்தையே போற்றி போற்றி
கடவுலகின் றருவாயே போற்றி போற்றி
பேசமதன் றனைக்காய்ந்தாய பெரியோய் போற்றி
பெரியமதன் றனையேவல் கொள்வாய் போற்றி
யேசறவே விடைநுகர்ந்தாய் போற்றி போற்றி
யின்னமுத நுகர்ந்தாயே போற்றி போற்றி
தேசுபெறு மகேசுரனே போற்றி போற்றி
சீர்திருக்கொந் தளதேவி போற்றி போற்றி.

என்று தங்கடங்கட் கியைந்தவாறு தோத்திரஞ் செய்து அஷ்டாங்கபஞ்சாங்க நமஸ்காரங்கள் புரிந்து கைகட்டி வாய்பொத்தி நிற்கவும், வேதங்கள் முழங்கவும், தும்புரு நாரதர் பாடவும், அரம்பையர் நடிக்க

வும், கூட்டத்தைத் திருநந்தி தேவர் பொற்பிரம்பு கொண்டடித்து விலக்கவும், இஷ்டசித்திகளை யெய்த வெண்ணினோர் வரங்கேட்டுக் கையேந்தி நிற்கவும், ஸ்ரீ பார்வதி பரமேசுவரர் இரத்தின சிங்காதனத்தில் திருவோலக்கங் கொண்டெழுந்தருளியிருந்து பக்தியே வடிவமான பிருங்கி முனிவர் நடிக்கும் நடனத்திற் சிறிது திருக்கண் சாத்தி, அதன்பின் அவரவர்கட்குச் சிரக்கம்பன மந்தஹாஸாதி குறிப்புகளால் விரும்பிய வரங்களை யளித்துத் தத்தமிடஞ் செல்ல ஆஞ்ஞை தந்தனுப்பி ஏகாந்தமாக விருந்தனர்.

சிவஞானசித்தியார்

“சிவஞ்சத்தி தன்னை யீன்றுஞ் சத்திதான் சிவத்தை யீன்று
உவந்திரு வரும்பு ணர்ந்திங் குலகுயி ரெல்லா மீன்றும்
பவன் பிரம சாரி யாகும் பான்மொழி கன்னி யாகும்
தவந்தரு ஞானத் தோர்க்கித் தன்மைதான் றெரியு மன்றே.”

என்றபடி சிவசத்திகளிருவரில் ஒரு சிறிதும் பேதமில்லையாயினும், தேவியார் லீலா மாத்திரையாகத் தாமொரு சிஷ்ய கோலமும் சிவபெருமானே ஒரு குரு கோலமுமாக விளங்கி நிற்கத் திருவுளங் கொண்டு, இறைவி இறைவ ரடிகளைப் பணிந்து, * “ஈசா! பாசத்தின் ‘ஐவகை நிலைமையும்’ அவை யகலும் வகையும், அவற்றை அகன்றோர் அடையுந் தன்மையும், வேதசிவாகமாதிகளின் உற்பத்தியும், அவை அநாதியென் றுணர்த்துவதற்கு யெடுத்துக் காட்டிய

* இக் குறிப்பிலுள்ள விஷயங்களை ஞானாசிரியர்பாலும், பல நூல்களாலுங் கண்டறிக. இங்கு விஸ்தார பயங்கருதி விளக்காது விடப்பட்டது.

சூக்குமை பைசந்தி முதலிய வாக்குகளுக்கு அதிஷ்டானமாயுள்ள சுத்தமாயா லக்ஷணமும், அம்மாயை என்னிடத்தி லுள்ளதும், அடியேன் தேவரீர் வாம பாகத்தி லமர்ந்ததும் இவ்விவ் வரலாற்றென்று திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டும்" எனக்கூற, உம்பர் பெருமான், "உமையே! இரு" எனத் தமது வாம பாகத்திலிருத்தி ஒரு திருமுகமும் ஆறு திருக்கரமுந் தாங்கி எல்லா ஆசனங்களிலு முயர்ந்த ஸுகாசனத் திலிருந்து அவ்வினாக்கட் கெல்லாம் தக்கவிடை யுறுத்தருளினர்.

வையகமெல்லாந் தந்த மாதேவி, ஐயன்பாற் கையேற்றுச் சிஷ்யகோலங்கொண்ட காரணத்தினல் சிஷ்யபாவை எனப்பட்டனள்.

தாண்டவப்பிரிய கௌரி

பண்டொரு காலத்தில், 'தவமே முத்தி தரத் தக்க' தெனக் கருதிய தாருவன முனிவர் தவத்தையும், கற்பின் மிகையாற் கர்வித்திருந்த அம்முனி மங்கையர் கற்பையும் அழிக்கத் திருவுளங்கொண்ட சிவபெருமான் திருமாலைத் தம்மால் வரத் திருவுளஞ் செய்ய, கமலை நாயகன் கடவுள் கருத்தறிந்து கயிலையை யடைய, சிவபெருமான், "விண்டுவே நீ பண்டு கொண்ட மோகினி யுருவெய்துக" எனப் பன்னக சயனன் அன்னணமே யரிவையுருவாக,

(தாருவன க்ரீடா விலாஸம்)

வாசிஷ்டலிங்கம்

விஷ்ணுஸ்சமாயயாப் ரஹ்மக்பார்யாபூர்மமஸுந்தரி
தயாஸஹமஹாஹ்ரீடாக் க்ருத்வாவேஷர்திகம்பரம்

என்றபடி மோகினி வடிவேற்ற திருமாலாகிய பெண்ணோடு சிவபெருமான் திகம்பரராய்ப் பிக்ஷாடநராகி, 'அடியிற்றொடுத்த பாதுகையு மசைந்த நடையுமிசைமிடறும், வடிவிற் சிறக்க நடந்தருளி" என்றபடி மிதியடி தொடுத்துக் கபாலமுஞ் சூலமுங் கையிற் கொண்டு உள்ளாளப்பண் பாடி வீதியிற் செல்ல, முனிமங்கையர் பண்ணொலி கேட்டுப் பிக்ஷாடநரைக் கண்டு காமநோயிற் கலையவிழ்ந்து, வளை யிழந்து, நாணமழிந்து இறைவர் செய்த மாமாய ... லவித்தை போல் அம்மங்கையர் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் புதல்வரை ஈன்றனர். இறைவர் அக்குமாரர்

களைத் தம்மை நோக்கித் தவஞ் செய்யக் கட்டளை தந்தனுப்பி, நகரின் புறம்பேபோந்தனர். மோகினி யின் வடிவுகண்ட முனிவர்கள் தவச்செய லகன்று தத்தம் பெண்டிரை யளாவிச் சென்று கண்டு, "நம் மாதர் இத் திகம்பரனாற் கற்பழிந்தனர். நாமு மொரு பெண்ணாற் றவமிழந்தோம்" என வருந்தி சிவபெரு மானைக் கொல்ல விரும்பி அபிசார வேள்விசெய்து அதிற் றோன்றிய புலி, நாகம், மான், பூதர்கள், வெண்டலை, தமருகம், முயலகன் அக்கினி முதலியு வற்றைப் பிரயோகித்தார்கள். அவை யொன்றும் எமது சிவபெருமானை ஒரு சிறிதும் ஊறுசெய்யாதன வாயின.

காது வெம்புலி பரசு கல்வி கடும்ப ணித்திரள் பூதர்கள்
மோது வெண்டலை திண்டி றற்றுடி முயலகன்றனை யேவினர்".

வேங்கை தன்னை யுரித்து டுத்தனன் மிக்க சாரதர் தானையாய்ப்
பாங்கு றும்படி யோதி னொரு பாத வண்கம லத்தினு
லேங்கு றும்படி முயல கன்றனை யீடி ரெடுமி தித்தனன்
வாங்க ருங்கவி னுற்ற மேனியின் மற்றை யாவு மணிந்தனன்"

என்றபடி, புலியை யுரித் தணிந்தும், பூதர்களைச் சேனையாக்கியும் முயலகனைத் தாளின் கீழ் மிதித்தும், ஏனைய பாம்பு மான் அக்கினி தமருகம் இவற்றைத் திருக்கரத் தேந்தியும், திருத்தெளிச்சேரியில் திருநடம் புரிந்தருளிப் பிரமாதியர் துதியினை யேற்று, அது கண்ட முனிவர் அபசார மன்னிப்புவேண்ட அவர் கட் கநுக்கிரகித்து, "இனி நீவிர் சிவ சின்னந் தாங்கி எம்மைப் பணிந்து இவ்வுலகி லிருத்தி" என விடுத்து, திருமாலுடன் திருக்கைலாய மெய்தினர்.

இவ்விடயத்தை யறிந்த எமதன்னையாகிய பார்வதி தேவியார்: "அக்கினிக்கு உஷ்ணம் போலவும், பூவின் மணம் போலவும் அபின்ன சத்தியாகிய நான் இங்கிருக்கவும் விஷ்ணுவைத் தேவரீர் சத்தியாகக் கொண்டு தாருவன மெய்தியது சாலவும் வியக்கத் தக்கது" என்று திருவுள்ளத்திற் சிறிது சினங்கொண்டார்போல ஊடல் காட்டவும், இறைவர் பெரிதும் யோசித்து, "ஏ பராசக்தி!

ஆகம சாஸ்த்ரம்

ஏகைவஶக்திஃ பரமேஶ்வரஸ்ய ப்ரயோஜனார்த்தாச துர் விதாபூத் போகேவாநீ புருஷேஷு விஷ்ணுஃ க்ரோதேசகாளீ ஸமரேச
[துர்க்கா

என் அரும்பெருஞ் சத்தியாகிய நீயே பரையாகவும், ஆண்வடி வுற்றபோது விஷ்ணுவாகவும், கோப மெய்தியபோது காளியாகவும், யுத்தகாலத்தில் துர்க்கையாகவும் விளங்குகின்றனை, நின்னையன்றி நிகழ்ந்த தொன்றுமில்லை; நீ வெகுளற்க" எனப் பெரிதும் வேண்ட, விமலை ஒருவாறு ஊடல் தணிந்தாற் போன்று அங்ஙனமாயின், "தேவரீர் திருத்தெளிச் சேரியில் நடத்திய தாண்டவத்தை யான் தரிசிக்க ஈண்டு மொருமுறை யியற்றல் வேண்டு" மென வியம்ப, இறைவர், "இக்கட்டளையே சாலு" மெனக் களித்தாராகி தாருவன முனிவர் செலுத்திய அபிசார ஹோமாக்கினியிற் றோன்றிய பல பொருளுந் தாங்கிய திருக்கோலத்துடன் கௌரியம்மையார் சந்நிதியில் அவ்வம்மையாரே திருக்கரத்தாற்றாளமிடவும் திருமால் முழவொலி செய்யவும் நடனஞ் செய்தருளினர். அது

கண்ட அன்னையார் அகங்களிதுளும்பி ஐயரை ஆலிங்கனஞ் செய்து ஆநந்தமுற்றுராய் அந்தப் புரத்திலமர்ந்திருந்தனர்.

சிவபெருமானைத் தமக்காக நடனஞ் செய்யும்படி கௌரி யேவல் புரிந்தமையின் தாண்டவப் பிரிய கௌரீ எனப்பட்டனர்.

தக்ஷ சாபம்

அமரேசனுகிய இந்திரன், பல இமையவர் தன்ணைப் புடைசூழ விருக்குஞ் சமயத்தில், 'நாம் காமதேனு கற்பக விருக்ஷம் சங்கநிதி பதுமநிதி சிந்தாமணி முதலிய செல்வத்தையும், அரமகளிர் சுகத்தையும் இதுகாறு மநுபவித்துப் பல்வகைய பாவமும் புரிந்திருக்கின்றேம். அவை கழியுமா றெங்ஙனம்" எனக் கவலையுற் றேங்கி, அண்ட முகட்டை யுருவி யுயர்ந்து பல முனிவர் தவமியற்றுங் குகைகளாலும் அருவிகளாலும் அழகுற்று விளங்கும் இமாசலமெய்தி, பார்வதி பரமேசுவரரைத் தரிசித்துப் பற்பல வரங்கொண்டு தேவர்களைத் தத்தம் நகரெய்த விடுத்துத் தானும் அமராவதி யடைந்தனன்.

அச்சமயத்தில், தக்ஷன் தன் மகளாகிய சதிதேவியையும் மருமகனை சங்கரனையுங் காண விரும்பியவனுய் அவ் விமாசலத்திற்குத் தேவரோடு வந்திருந்தான். பார்வதி தேவி அங்கெய்தியிருந்த தேவர் முனிவர் முதலானுரோடு தக்ஷனையுஞ் சமமாக நினைத்து வசனித்தாள். தக்ஷன் தன் அஞ்ஞானத்தால், சதிதேவியைச் சர்வலோக மாதாவென் றுணராது, தன்னைத் தன் மகள் விசேட மரியாதை செய்யவில்லை யென்று துவேஷமெய்தி, விதிவசத்தால் சர்வேசுவரனையுஞ் சதிதேவியையும் அவமானஞ் செய்யக் கருதி, சிவபெருமானுக்கும் உமாதேவிக்கும் அவியளிக்காமல் ஒரு யாகஞ் செய்ய நினைத்துத் தன் நகரமெய்தி இவர்களை விளி

யாமல் ஏனைய குமாரிகளையும் மருகர்களையும் பத்திரிகைகளால் வருவித்தான். அதனாற் சிவபெருமானும் தாக்ஷாயணியு நீங்கிய எல்லாத் தேவரும் ஆங்குற்றிருந்தனர். அதனை யுணர்ந்த நாரத பகவான் சதிதேவியார்பாலுற்று நடந்த விர்த்தாந்தங்களை யுரைக்க, சதிதேவி தானும் அவ் யாகத்தைக் காண வேண்டுமென்று சிவபெருமானிடஞ் சொல்ல, சிவபெருமான், "நீ அங்கெய்தின் அவமான மடைவாய் அவன் சிறிதும் நம்மிருவரையு மதித்திலன்" எனப் பலவாறு மறுப்பவும், தேவியின் விருப்பைத் தடுக்க முடியாதவராய் அநுமதி கொடுப்ப, சதிதேவி எல்லாத் திக்குகளிலும் முகங்களுந் திவ்விய சோபனங்களுமுடைய புடமிட்ட பொன்னாற் செய்யப்பட்டதும், இரத்தினங்க ளிழைக்கப்பெற்றதும், முத்து விதான முடையதும், புஷ்ப மாலைகள் தொங்க விட்டதும், சித்திரப் பதுமைகள் கட்டப்பெற்றதும், நவரத்தின கசிதமான தூண்களுடையதும், பவளத்தால் தோரணங் கட்டப்பெற்றதும், மலர் மெத்தை பரப்பியுள்ளதுமாகிய விமானத்தில், சித்திர விசித்திர ரத்தினங்க ளிழைக்கப்பட்டு வச்சிர ரத்தினத்தால் விளிம்பிழைக்கப் பெற்ற விநோதமான சிங்காதனத்தில் உட்கார்ந்தனள். அவ் விமானத்திற்கு இடபத்துவஜமுஞ் சிங்கத்துவஜமுங் கட்டப்பட்டன.

சதிதேவி புறப்படுகையில், வச்சிர கஞ்சுக மணிந்தவர்களும், விசித்திரமான பிரம் பேந்தியவர்களும், நானாவகை வேஷ மணிந்தவர்களும் பலவரன்களும், மிருதங்க வீணை வேணு முதலிய வாத்

திய முழக்குவோர்களுமாகிய எண்ணிறந்த பரிசன மாதர்கள் தேவியைப் புடைசூழ்ந்து அவ் விமானத்தில் மெய்க்காப்பாளரா யேறினார்கள். அவருள் இருவர் வச்சிரதண்டம் பொருந்திய சாமரை வீசினர். அவை இரண்டன்னங்களையும், அச் சாமரைகட்கு இடையிலுள்ள தேவியின் முகம் தாமரை மலரையும் ஒத்திருந்தன. சுமாலினி எனுங் கன்னிகை பூரண சந்திரன்போன்ற குடையைப் பிடித்தனள். சுபாவதி மாதேவியோடு கவருடினள். ஒரு கன்னி தேவியின் பாதுகைகளை மார்போடணைத்தனள். ஒருத்தி கண்ணாடிகாட்டி நின்றனள். ஒருத்தி தம்பலப் படிக்க மேந்தினள். ஒருத்தி கிளியைக் கரத்திலேந்தினள். ஒருத்தி மலர்மாலை யேந்தி நின்றனள். மற்றொருத்தி ஆபரணப்பெட்டக மேந்தினள். இவ்வாறு எண்ணிறந்த மாதர் தத்தமக்கு விதித்த பணிகளைச் செய்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கட்கிடையே விளங்கிய சதிதேவி நக்ஷத்திர சமூகங்கட்கிடையே விளங்குஞ் சந்திரரேகையைப் போலப் பிரகாசித்து விளங்கினள்.

பிரயாணத்தை விளக்கத்தக்க பேரிகை சங்கம் பூரி வேணு மத்தள முதலிய பலவகை வாத்தியங்களும் அநேக ஆயிரங் காஹளங்களு மொலிக்கவும், எண்ணாயிரங் கணநாதர் முழக்குடன் முன்செல்லவும், குமாரக்கடவுள் கஜாரூடராக வந்தாற்போலச் சோமநந்தி யென்னுங் கணநாயகன் இடப மூர்ந்து முன்னே செல்லவும், தேவ துந்துபிகள் முழங்கவும், அப்சரசுகள் நடிக்கவும், முனிவர்களுஞ் சித்தர்களும் யோகீஸ்வரர்களும் சந்தோஷிக்கவும், மேகங்

கள் புஷ்ப வருஷஞ் சிந்தவும் விமானமானது புறப் பட்டது. இவ்வாறு சென்ற சதிதேவி தக்ஷன் யாக சாலையை யணுக, புத்திரியின் வருகையைக் கண்ட தக்ஷன் அகங்கரித்துச் சிறிதும் மரியாதை செய்யா மலும் உபசார வார்த்தைகள் சொல்லாமலும் எதிர் கொண்டழையாமலும் தன்னழிவு காலத்தினால் மிக வுங் கோபங்கொண்டு ஏனைய சாமானிய புத்திரிகளை விசேஷமாகக் கௌரவப் படுத்தினான்.

அதுகண்டு கடுங்கோப மெய்திய சதிதேவி, பல தேவர்கட்கிடையே தன் மனைவி வேதவல்லியோ டுற்றிருந்த தக்ஷனை நோக்கி, "ஜகந்நாதனாகிய சங்கரபகவானைப் பூசிக்க மறந்தது யாது காரணம்? அஃதிருக்கட்டும்; உன் புதல்வியரில் பெரியவளாகிய என்னை ஏனைய புதல்விமார் போலவேனும் கருதி மதியாமல் என் கணவனைப்போல என்னையும் அவ மதித்தது யாது காரணம்?" என, தக்ஷன் வெகுண்டு, "ஓ சதி! உனக்கிளையோராகிய என் குமாரத்திகள் விசேஷித்த குணவதிகள், உன் கணவனைக் காட்டிலும் என் மருகர்கள் புத்திமான் களும் பலவான்களுமா யுள்ளார்கள். ஆதலின் உங்களிருவரைப் போலன்றி அவர்கள் பூசித்தற் குரியவர்களே. உன் கணவன் பித்தம் பிடித்து மயானத்திற் பேய் பிசாசுகளோடு தீயிற் கூத்தாடு பவன். உத்தம லக்ஷணஞ் சிறிதுமின்று என்பு மாலையுங் கபாலமாலையு மணிந்தவன். அவன் என் விரோதி. ஆனதால் அவனும் அவன் மனைவியாகிய நீயும் இவ்யாகத்திற்கு வரும் யோக்கியதை யுடைய வர்களல்லீர்" என்றான். சதிதேவி சாலவும் வெகுண்டு

தக்ஷனை நோக்கி யாகசாலையிலிருந்த யாவருங் கேட்க, "அடா கொடியாய்! சிவபெருமானைத் தூஷித்த நீ மஹா பாவியாவாய். மகேசனுடைய கோபத்திற்கு இரையாகுக! விரைவில் தண்டிக்கப் படுவாய்" என்று சபித்து உடனே கயிலைமலைக்குத் திரும்பினர்.

பதினொன்றாவது

வீரபத்திர காளிகா சிருஷ்டி

தக்ஷயாக மெய்தித் தக்க மரியாதை பெருது வெகுண்டு அவனையும் அவ்யாகத்தையும் அழியும்படி சபித்துவந்த பரமேசுவரி அம்மட்டிற் சினந்தணியாது தாமே அவனையும் அவன் செய்யும் யாகத்தையும் அழிப்பது உசிதமன்றென் றுன்னி, சிவபகவானைப் பார்த்து, "நாயகா! நம்மை மதியாது தக்கன் செய்யும் யாகத்தை யழிக்கவேண்டும்" என, சிவபகவான் தேவியின் கருத்திற்கியைந்து மஹா பலசாலியும், கணங்கட்கெல்லாந் தலைவனும், ஆயிரந் தலைகளும் ஈராயிரங் கரங்களும் மூவாயிரங் கண்களுமுடையவனும், சூலம் டங்கம் வேல் வில் வாள் சக்கரம் வச்சிர முதலிய அநேக ஆயுதங்களை யேந்தியவனும், சந்திர சூடனும், மின்னல் போன்ற தலைமயிரும் வக்கிர தந்தங்களும் பெருவாயும் செந்நாவும் தொங்கிய உதடும் சமுத்திர கோஷம் போன்ற தொனியுமுடையவனும், உதிரஞ் சிந்தும் புலித்தோ லுடுத்தவனும், பிரம விஷ்ணுக்களின் கபாலமாலிகை தரித்தவனும், வீரக்கழல் வாகுவலயம் இரத்தினாபரணம் பூண்டு, சரபசார்த்தூய சிங்கங்கள் போன்ற பராக்கிரமும் மதவேழம்போன்ற நடையும் சங்க சாமரங்கள் போன்ற வெள்ளிய தேகமும் பனித்துளிகளுடன் கூடிய இமாசலமே நடந்து வந்தாற்போல முத்து மாலைகளசைய நடந்துவருகையுமுடைய பிரளய காலாக்கினிக்குச் சமானமான வீரபத்திரனைச் சிருஷ்டித்தனர். அப்பொழுது அம்பிகையும் தனக்குற்ற கோபத்தால் எண்ணிறந்த சிரங் கர முதலியவற்

றுடன் வீரபத்திரருக்கிணைய வீரத்தன்மையோடு கூடிய கரிய திருமேனியையுடைய காளியைப் படைத்தனர்.

சிவபெருமானும் பார்வதிதேவியும், வீரபத்திரரையும் காளியையும் நோக்கி, "உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகுக" என்றுசீர்வதித்தனர். அப்பொழுது வீரபத்திரர் இருபெருங் குரவரை நோக்கி, "எனக்கு யாது கட்டளை?" எனக் கேட்க, சிவபெருமான், "வீரபத்திரா! தக்ஷன் கங்காத் துவாரத்தில் யாகஞ் செய்கிருன். நீ இக்காளியோ டங்கடைந்து அவன் யாகத்தை யழிக்கக் கடவாய், நானும் தேவியுமாக அதற்கருகிலுள்ள ரைப்பியமுனிவன் ஆசிர்மத்தில் வந்திருந்து காண்கின்ருேம்" எனக் கட்டளையிட, மஹாதேவி வீரபத்திரரையுங் காளிகா தேவியையும் ஆலிங்கன மூர்த்தாக்ரஹண முதலிய செய்து புன்னகையரும்பி, "குழந்தாய் பத்திரா! நீ எனக்குப் பிரியமுண்டாக்கப் பிறந்தவனுதலின் என் கோபத்தை யொழிக்கவேண்டும். அஃதென்னெனின் நீ காளியோடு போய், சிவபெருமானை மதியாத தக்கனுடைய யாகத்தை யழித்துத் தக்ஷனையும் அங்குள்ளாரையுங் கொன்றுவிட வேண்டும்" எனக் கூற வீரபத்திரர் அவ்விருவர் சொல்லையுஞ் சிரமேற்கொண்டு காளியோடு புறப்படுகையில், தனக்குத் துணைவர்களைப் படைக்க வேண்டுமென்று கருதி தன் கோபத்தால் தன்னுடைய உரோமங்களிலிருந்து உரோமஜ ரென்னுங் கணங்களையும், தக்ஷிண புயத்திலிருந்து நூறு கோடி கணங்களையும், வாமபுயத்திலிருந்து மனைவியரோடு கூடிய அநேக புத்திர கணங்களையும், பாதத்திலிருந்து கடுங்கோபமுடைய

அளவிலாத அநேக ருத்திரர்களையும் தொடை புஷ்டம் முகம் பக்கம் குய்ய முதலிய அவயவங்களி லிருந்து அநந்த கணங்களையுஞ் சிருஷ்டி செய்தனர். அவர்கள் யாவருந் தன்னைப் போலவே ஆயிரக் கணக்கான கரஞ் சிர முதலியன வுடையவர்களும், அநேக வகையான ஆயுதமேந்தியவர்களும் இந்தி ரன் முதலானோரிற் பெருவலி யுள்ளவர்களும் திரிநேத் திரங்களும் ஜடாதரர்களும் சிங்கவாகனருடர்களு மாய், ஆகாயத்திற் குதித்துங் கொக்கரித்துங் கூத் தாடியும் மேகம்போலும் கோஷித்து விளங்க, வீரபத் திரர் அப்பெருஞ் சேனையை யுடன்கொண்டு, பிரளய காலாக்கினி ருத்திரபகவான் போன்று காளிகா தேவி யுடன் இடபவாகனமேறி இடபக்கொடி தாங்கிப் புறப்பட்டுச் செல்லுகையில் சிலர் முத்துக் குடை தாங்கினர். சிலர் சாமரை யிரட்டினர். சிலர் தத்தமக் குரிய பணி செய்தனர். பாநுகம்பன் தன் ஆயிரம் வாய்களாலுஞ் சங்க முழக்கினன் தேவ துந்துபி முழங்கின. புஷ்ப வருஷஞ் சொரிந்தது. மலர் மணத்துடன் கூடிய மந்தமாருதம் வீசியது. கணங் கள் யாவரும் போரில் விருப்ப மிகுந்து சந்தோஷத் தால் மெய்ம்மறந்து நிருத்த கீத முதலியன செய்தார் கள். புத்திர கணங்கட்கிடையே காளியோடு விளங் கும் வீரபத்திரன், உருத்திர கணங்கட்கிடையே சாம்பவியோடு விளங்குஞ் சங்கர பகவானை யொத் திருந்து க்ஷணத்திலேயே கணத்தோடு தக்ஷன் யாகஞ் செய்யுமிடத்தை நோக்கிப் பிரளய காலத்திற் பிரளயகால ருத்திரன் புவனங்களை நோக்கிச் செல் வதுபோலச் சென்றனன். [இதன் றொடர்பைத் தக்ஷ சங்காரத்திற் காண்க.]

பன்னிரண்டாவது

ஹயக்கிரீவாநுக்கிரகம்

மிகப் பழையதோர் காலத்தில், விஷ்ணுமூர்த்தி பதினாயிர வருடம் அசுரரோடு கோரமான யுத்தஞ் செய்து சோர்வெய்தி சுபகரமானதோ ரிடமுற்றுப் பத்மாதனராய் நாண் பூட்டிய வலிய வில்லை நில மிசையூன்றிக் கண்டப் பிரதேசத்தில் நாட்டி, அவ் வில் நுனியில் உடற் பொறையை யிறுத்தி நித்திரை செய்யத்தொடங்கி இளைப்பினாற் பேருறக்கங் கொண் டனர். அக் காலத்தில் தேவர்கள் ஓர் யாகஞ் செய் யக்கருதி, வைகுந்த மெய்தித் திருமாலைக் காணாது ஞான திருஷ்டியால் அவர்பா லடைந்து, அவர் தம் பேருறக்கத்தைக்கண்டு சிந்தாகுலமாகி, 'அவரை நித்திரை தெளிவித்தாலன்றிக் காரிய சித்தி யுண் டாகா' தெனக்கருதிய இமையவர் விருப்பால் இந்தி ரன் செல்லுருவெய்திச் சீக்கிரத்தில் நாட்டியிருந்த வில்லின் அடி நுனியைக் கறிக்க, உடனே நாணற் றது, மேல் நுனியும் மேலே நிமிர்ந்தது. உடனே பயங்கரமான பேரொலி யுண்டாகித் தேவர்கள் நடுங் கவும் அண்டங்கள் பொடிபடவும் சமுத்திரங் கரை புரண்டது. மலைகள் அசைந்தன. இத்தகைய சமயத் தில் விஷ்ணுவின் மகுடகுண்டலங்களோடு கூடிய சிரமானது அறுபட்டுப் போனவிடந் தெரியாதா யிற்று. அதனைப்பார்த்த தேவர்களும் முனிவர்களும் பெரிதும் வருந்திக் கலங்குகையில், பிரமதேவர். "தேவர்காள்! வருந்தன்மின்! உடலுள்ளவரையி லுந் துன்ப மகலாது. யான் சொல்வதைக் கேளும்.

மஹாமாயை யென்றும், வித்யை யென்றும், சநாதநி சென்றும், நாராயணியென்றும், பிரசித்தி யெய்திய தேவியைத் தியானஞ் செய்தால் அப் பரதேவதை நம் அபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவாள்" என்று தேவர்கட்குக் கூறி, பின்னர், தேவகாரிய சித்தியின் பொருட்டு நான்கு வேதங்களையும் நான்கு புருஷர்களாக்கி, "வேதபுருஷர்களே ! நீங்களும் மஹாதேவியைத் தோத்திரஞ் செய்யுங்கள்" எனக் கட்டளையிட, அவர்கள் யாவரும் பற்பல வகையாகத் தோத்திரஞ் செய்து "தலைமையானவளே! நீ சமுத்திரன் மகளான திருமகளிடங் கோபங் கொண்டனையோ? அத் திருமகளை நாதனற்றவளாகப் பார்ப்பது ஏதுக்கு? அக்கமலாசநி உனக்கு அபராதஞ் செய்திருப்பாளாயினும் அவள் உன் அம்சபூதையாதலின் க்ஷமிக்கப்பட வேண்டியவளன்றோ? இனி விஷ்ணுவை யெழுப்பிக் கமலாசநியையும் அடியேங்களையுங் களிக்கச் செய்யவேண்டும். ஆதிதேவி! அமிர்தமானது தேவர்களைச் சீவிக்கச் செய்யுந் தொழிலாற்றலுடையதுபோல நீயே உலகிற்குப் பிராணனை யுதவும் தொழிலாற்ற லுடையவள்" என்றிவை போல்வனவாகியவாக்கியங்களால் குணத்தையாயும் மஹாமாயாசொரூபையாயுமுள்ள மஹாதேவியை துதிக்க அத்தேவி பிரசன்னையாய் ஆகாயத்திற் றோன்றிப் பலர்க்கும் ஆனந்தந் தரத்தக்க சுபகரமான அசரீரி வாக்கால் தேவர்களை நோக்கிக் கூறுகின்றாள்.

"தேவர்களே! நீங்கள் யாவரும் புரிந்த தோத்திரத்தால் களிப்புற்றேன். யாவும் நன்றாகுக. இனி விஷ்ணுவின் சிரம் அறுப்பட்ட காரணத்தைக்கேளுங்

இப் பிரபஞ்சத்தில் யாவர்க்கும் காரணமின்றி
ாமை தீமைகள் சம்பவிப்பதில்லை, ஒருகாலத்தில்
ஷ்விஷ்ணு, சமுத்திர ராஜ குமாரியும் தன்னருகே
ள்ளவளும் பிரிய பாரியையுமாகிய லக்ஷ்மியினு
டைய முகத்தை நோக்கி இகழ்ந்து கூறினன். லக்ஷ்மி
தேவி, "நமது பிரபுவான பகவான் நம்மை ஏன்
பரிகசிக்கின்றார்? நமது முகம் எக்காரணத்தால் அவ
ருக்கு இப்போது விரூபமாகக் காணப்படுகிறது? அது
நம்மா லறியப்பட வில்லையே. ஆயினும், காரண
மின்றி நம்மை ஏன் பரிகசிக்கின்றார்? ஒருபோது
மில்லையே. அதற்குக் காரணம் நம்மிலுஞ் சிறந்த
சௌந்தர்யவதியாகிய காமக்கிழத்தி யொருத்தி
நம்மை யிப்படி யிகழும்படி சொல்லி யிருக்கவேண்
டும்" என்று தனக்குள்ளே யாலோசித்துக் கோலமெய்
தித் தமோகுணப் பிரதானை யாயினள். அதனல்
திருமகள் தாமச சக்தியாற் கவரப்பட்ட தேகமுடை
யவராய், உக்கிராவேச முற்று விஷ்ணுவை நோக்கி,
"என்னைக் குறைவாய்ப் பேசிய உன் சிர மறுக"
எனுங் கடுஞ் சொல்லைக் கோபமிகையால் தத்தித்
தத்திக் கூறினள். வைதவ்யத்தா லெய்துந் துக்கத்தி
லுங் காமக்கிழத்தியால் வருந்துக்கங் கொடியதென்று
கருதித் தாமச சத்தியால் இங்ஙனம் கூறினள்
[லக்ஷ்மிதேவி நாம் சாபமிட்டால் பதியை யிழந்
சுகத்திற்கு அழிவும் அமங்கலத்துவமும் உண்டாே
யென்றுங் கருதாது, மாற்றாளிடங் கொண்ட பக
மையால் தன் கணவன் அவளுக் குதவாமற் டே
வேண்டு மென்பதையே பெரிதாகக் கொண்
ளென்க.] இந்த விஷ்ணுவின் சிரசானது உ
கடலி லமிழ்ந்து போயிற்று.

இதுவேயன்றி வேறொரு கார்யமு முண்டு. அதனுல் உம்பராகிய உங்கட்கு மகத்தான கார்யாநுகூலம் உண்டாகப்போகிறது அஃதென்னவென்றால், மஹாபாகுவான ஹயக்ரீவ னெனும் பிரசித்திபெற்ற ஓரசுரன் எனது மாயா பீஜாத்மகமான ஏகாக்ஷர மந்திர ஜபத்தோடு நிராகாரனுய் ஆயிரவருஷங்கடுந் தவஞ்செய்து நிற்கையில் யாம் அவனுக்குக் காக்ஷி தர அவன், "இறவா வரந்தருக" என, "பிறந்தது இறப்பதும், இறந்தது பிறப்பதும் உலக வியற்கை இதற்கு முரணுகக் கேட்கவேண்டா" மென, அவன், "அம்பிகே! எனக்கு ஹயக்ரீவ னிடத்திலேயன்றி வேறொருவர்பால் மரணமுண்டாகக் கூடாது" எனக் கேட்க, அங்ஙனமே வரமளித்தோம். அவன் தேவர் முனிவரைத் துன்புசெய்து தருக்கித் திரிகின்றான். ஆதலால் பிரமன் ஒரு மநோஹரமான அசுவத்தின் சிரசை யறுத்துச் சிரோயங்கமான விஷ்ணுவினுடலிற் பொருத்தின் ஹயக்கிரீவனுக விஷ்ணு வெழுந்திருப்பான். அந்த அசுரனையும் வெல்லலாகும்" என்று விளம்பினள். பிரமன் அங்ஙனமே புரிய, திருமால் உயிர்பெற்று விழித்தெழுந்து மகாதேவியின் கருணை விசேடத்தால் தேவர்கள் காரியத்தை நிறைவேற்றினர். சில நாட்கள் சென்ற பின்னர், மதோன்மத்தனும் தேவசத்துருவுமான ஹயக்கிரீவ தைத்தியனை, பலிஷ்டரும் தேஜிஸ்டரும் விஷ்ணுமூர்த்தியுமாகிய ஹயக்கிரீவர் யுத்தஞ் செய்து சங்கரித்தார்.

க்ருஹங்கச்ச மஹா பாஹோ க்ருஹாராஜ்யம் யதாஸுகம்
ஹயக்ரீ வாத்ருதேம் ருத்யுః கதேநாம்பவிஷ்யதி
இதித்வா வரம்தஸ்மா அசுந்தர் தானம் கதாததா
மூதம்பரமிகாம்ராப்ய ஸேஸே ஸ்வபவனம்கதஃ

ஸபீடயதி தஷ்டாத்மா மூசீம் வேதாம் ஸ்ஸஸர்வஸ:
நசோபி வித்யதே தஸ்ய ஹர்த்தாய புவநத்ரயே
தஸ்மாத்சேஹயஸ் யாஸ்ய ஸமூத்ருத்ய மநோஹரம்
தேஹேத்ர விஷிரோவிஷ்ணோ த்வஷ்டாஸௌ யோஜயிஷ்யதி
ஹயக்ரீவோத பகவாக் ஹரிஷ்யதி தமாஸுரம்
பாபிஷ்டம் தாநவம்க்ரூரம் தேவாநாம் ஹிதகாம்யயா

பதின்மூன்றாவது

கிருஷ்ணசர்ப்ப சாபம்

பண்டொரு காலத்தில் ஊழிதோறுரைங்கு மோங்கலாகிய மஹா கயிலாயத்தில் சிவபெருமானுடன் உமாதேவியார் அந்தப்புரத்தில் விநோதார்த்தமாக வெழுந்தருளி யிருக்கையில் பஞ்சாயுதமேந்திய பன்னகசயனன் ஆண்டெய்தித் திருவாயிலில் விளங்கும் மூத்தபிள்ளையாகிய கணபாலரைக் கைகூப்பிப் பணிந்து சந்நிதிக்குள் சாரக்கருதி முன்னிதிபோல விளங்குஞ் சிலாதர புத்திரராகிய திருநந்திபகவான் நளின சரணங்களை யேத்தி விடைகொண்டு திருச்சந்நிதானத்தி னுட்சார்ந்து, சர்வலோக பிதாமாதாக்களாகிய சங்கரனையும் சங்கரியையயும் சாஷ்டாங்கமாகச் சேவித்து அவ்விரு பெருமுதியோர் அநுமதியால் ஆண்டு வீற்றிருந்தனர்.

அத் தருணத்தில், அமலன் அமலையை யன்போடு நோக்கி, "அணங்கே! ஈண்டிச்சமயத்தில் இவ்விண்டு கண்டிருக்க விநோதமாகச் சூது விளையாடுதும் அங்ஙனம் ஆடலயர்கையில் நீ எனக்குத் தோற்றனையாகில் உன் பணி முதலியன வெனக்குத் தருக. அல்லது வென்றனையாகில் எம்மொருபாதியாகிய சந்திரன் முதலிய பலவற்றினையுங் கொள்ளுக" என உள்ள மியந்துரைப்ப, வள்ளல் வாய் மலர்ந்ததற்கு மனமகிழ்வுற்ற மாதேவி, "அவ்வாறே யாகுக" என்றறைய, சிவபெருமான் சீதரனை நோக்கி, மாதவ! யான் மலைமகளுடன்

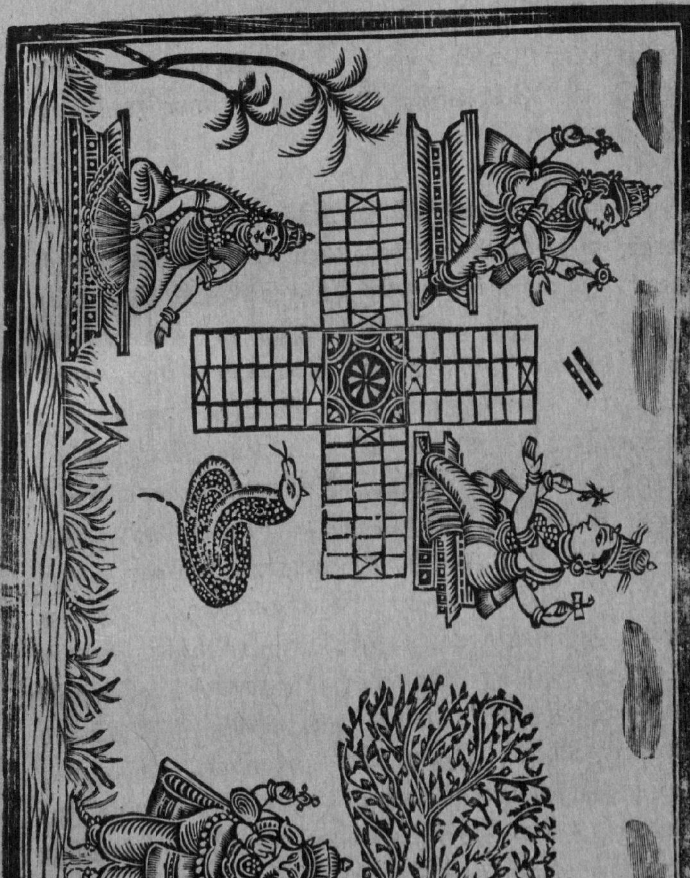

விளையாடுஞ் சூதிற்குச் சாக்ஷியாக நிற்க" என, கமலாக்ஷன் கண்ணுதல் கட்டளையைக் களிப் போடு கைக்கொண்டு, "நன்று" என நவின்று நின்றனன்

சுந்தரர் முதலாகச் சூழநின்றவர் அந்திவண் ணன் ஆக்கினைப்படி பலகையும் கவறும் கொணர்ந் தனர். இறைவர் அருகிருந்த ஐம்படைக் கிறையை நோக்கி, "இக் காய்களைச் சரியான நிலைமையில் வை" என, அன்னவன் சொன்ன முறையாக உடனே பொருத்தவும், தேவியைத் தமது திரு முன்னரிருத்தித் தாமே முற்படக் கவற்றினை யுருட்ட பிராட்டி பின்னே யுருட்ட, இவ் வண்ணமாக எவற் றினு மேம்பட்ட விருவரும் விளையாடினர். சிவ பெருமான் எவ்வகைத் திருவுள்ளத்தினாலோ அறி யோம். தம்மோடாடிய சங்கரியார்க்குத் தோற்ற னர். அங்ஙனமாகவும், சிவபெருமான் துண்ணென உமாதேவியாரை நோக்கி, "நங்காய்! நின்வலி நன்றாயிருந்தது!" என்று நகையாடி, "நீ நம்மை வென்றாயில்லை; தோற்றனை ஆதலின், முற்கூறிய படி நின்மலர் மாலைகளையும் ஆபரணங்களையும் இப் பொழுதே கொடுத்திடுக" என, சர்வ லோகங்களிலு முள்ள சகலான்மாக்களையும் பெற்ற தாயாகிய சர்வ மங்களப் பிரதை அவ்வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் எதிர்த்துக் கேளாமல், திருமால் முகத்தை செவ்வே நோக்கி, "நீ சாட்சியாயிருந்தனை யாதலின் வென் றோர் தோற்றோரிவரென விளம்புக!" எனக் கட்டளை தர, சுதரிசனன், "பரனே வென்றான்" எனப் பகர, தேவி சினங்கொண்டு, நல்ல உண்மையைச் சொன்

ளுய்; நன்று யிருந்தது; கண்ணனெனப் பெயருற்ருய்; நீ ஆசையாற் பொய் பேசினை; வஞ்சனை மிக்காய், ஆதலின், நீ பாம்பாகுக!'' எனச் சபிக்க, உடனே உரகவுரு வுற்றனன்.

அதுகண்ட அச்சுதன் அச்சமெய்தி அரவாபரண னடிமலர் பரவி, "அடியேனுக்குற்ற அரவவடி வெவ்வாற்ரு னகல்வதென் றருளவேண்டும்" என வேண்ட, ஆண்டவை, "தென்திசையில் பாலவனமொன்றுள்ளது. அங்கே யொரு பெரிய ஆலமரமுண்டு. அதின் பொந்திலிருந்து தவஞ்செய்க! அவ்விடத்திற் கெமது புதல்வனை கணபாலனெய்துவன். நீ யவனைக் கண்டவுடன் இவ்வடிவு மாறுவை. விண்டுவே! வருந்தற்க! செல்க!" எனப் பணிக்க, சாரங்கன், "இதுவே சாலும்" என்று மனங்கொண்டு புராரிபால் விடை கொண்ட முராரி திருக்கயிலையை நீங்கித் தென்றிசை யெய்தி, அவ்வனத்தில் ஆகாயமளாவிக் கிளைத்துப் படர்ந்த வடதருவைக்கண்டு அதன் பொந்திற்புகுந்து பன்னெடு நாள் அரும் பெருந் தவஞ் செய்து தமது சாப நீங்கும்வகையை யெண்ணிக் கொண்டிருந்தனர். இங்ஙன் நிகழ்கையில், கயமுகாசுரன் செய்த விடுக்கண் பொருத தேவர்கள் வேண்டுகோளால், சிவ பெருமான் கட்டளை பெற்ற கணபாலர் அவனைப் பொருது பல்லாற்ருனும் அவன் இறவா வரமேற்ற வருகலின் பெருச்சாளி வடிவேற்க, அதன்மீ தாரோகணிக்க, அமரர் யாவரும் ஆநந்தபரவசராய் ஐங்கரக் கடவுள் அடிமலரைப் பாடியும் பரவியுந் துதித்தும் பின்ருெடர அவ்வனத்தி லெய்தினர். அதனை

யுணர்ந்த திருமால் உடனே ஓடோடி வந்து கணபதியின் சந்நிதியிற் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து தரிசித்த மாத்திரத்தில் தமது பண்டைய வடிவெய்தினர்.

தக்ஷகாண்டம் அநந்தன் சாபநீங்கு படலம்

" புக்கதொரு பொழுதிலங்கண் மூக்கோ ராலம்
பொர்தினிடை யிருந்தமலன் பொற்றா ளுன்னி
மிக்கதவம் புரிமாலைக் கரந்து முன்னோன்
மேவியது மனங்கொண்டு விரைவி னங்கே
யக்கணமே யெதிர்சென்று வழுத்திக் காண
வம்மையளித் தருஞ்சாப மகற னோடுஞ்
சக்கரமே முதலியவைம் படைக ளேர்தித்
தனதுதொலைப் பேருவர் தன்னைப் பெற்றான்."

பதினைஞ்சாவது

தக்ஷயாகத்வம்சம்

உமாமஹேசுவர்களின் கோபாவேசத்தாலுதித்த வீரபத்திரர், தம்பக்கலில் காளிகா தேவியோடும், தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரும் எண்ணில்லாக் கணங்களோடும் சர்வாடம்பர பூரணராய்ச் சப்தசாகரங்களும் நிலைகலங்கவும், அஷ்டகுல பர்வதங்களும் அஷ்டதிக்கஜங்களும் இடம் பெயரவும், ஆதிசேடன் முடி குலுங்கவும், தமது திருமுடி அண்டமுகட்டையும் தமது கரங்கள் அஷ்டதிக்குகளையுந் தொடவும், கண்களின் வடவா முகாக்கினி சிந்தவும், படகம் பம்பை குட முழா சங்கு பூரி தாளம் சின்னம் காகள முதலிய வாத்தியங்களொலிக்கவும், வேல் வில் வாள் தோமரம் பிண்டி பாலம் முசலம் ஈட்டி முதலிய எண்ணில்லா ஆயுதந்தாங்கிய அநந்தங் கணவீரர்கள் கொக்கரித்துத் தொடரவும், தக்ஷ யாக சாலையையணுகினர்.

இவ்வகையாக வீரபத்திரர் சேனை வருதலாலுண்டாகிய பேரட்டகாச வோசை செவிப்புலத்தேற்ற திருமால் திசைமுகன் முதலிய தேவர்களும், பற்பல முனிவர்களும், 'இஃதென்ன' என்றெண்ணித் தியங்கி 'முறை தவறி உலக முழுவதும் முடியத்தக்க வூழி காலம் உற்றதோ?' என்று உள்ளத்திலுன்னியொன்றுந் தோன்று திருக்கையில், சிற்சில சேனை வீரர் யாக சாலையைத் தீமூட்டினார்கள். சிலர் யூபஸ்தம்பங்களை யொடித்தெரிந்தார்கள். சிலர் அங்கிருந்த தேவர்களை வதைத்தார்கள். சிலர் அங்கே யமைத்

திருந்த அவிகளை யுட்கொண்டார்கள். அங்குள்ளாரிற் சிலரை அண்ட முகட்டில் வீசினர். பலரைக் கடலிலெறிந்தனர். திக்கஜங்களின் வாலைப்பற்றிச் சுழற்றி விடுத்தனர். சிலர் தமக்குற்ற தாகத்தால் சப்தமேகங்களையும் பிடித்துத் தீயெழக் கையால் முறுக்கிப் பிழிந்து குடித்தனர். சிலர் முத்தழல்களை யவித்தனர். சிலர் யாகப்பசுக்களைக் கட்டறுத்து விட்டனர். சிலர் ஆங்குற்ற யக்ஷகின்னரர்களைப் பதைக்கும்படி நாவினை யறுத்தனர். சிலர் கடலே ழையும் கையிலேற்றுப் பருகினர். சிலர் ஆதிசேடனைப் பிடித்துப் படத்தைக் கிழித்தனர். சிலர் சேடன் மணிகளைப் பறித்து கோத்து மாலைபூண்டனர். சிலர் மாலைகளைப் பறித்துப் பந்தாடிப் புழுதிபட்டுதிர வீசினர்.

இவ்வகையாகத் துன்பு நிகழக் கண்ட இந்திரன் மனங் கொதித்து தன் ஐராவதத்திலேறி ஆயுதங்களைத் தாங்கிப் போர்க்கோலங் கொண்டனன். இந்திரன் கருத்தை யறிந்த இமயன் அக்கினி நிருதி வருணன் வாயு சூரியன் சந்திரன் மருத்துக்கள் வசுக்கள் பிறதேவர்கள் ஆகிய பலரும் போர்க் கோலங்கொண்டாராய்ச் சூலம்வேல் தோமரம் ஈட்டி பல்லயம் வாள் வில் அம்பு முதலியனகொண்டு கணங்களை யெதிர்த்துப் போர்புரியத் தொடங்கினர். அப்பொழுது இருதிறத்தவர்க்கும் பெரிய யுத்தம் நிகழ்ந்தது. இந்திரன் வீரபத்திரர்மீது வச்சிராயுதத்தைச் செலுத்த விரபத்திரர் முன்னே அது வீழ்ந்து சாம்பராயழிந்தது. அதனால் வெகுண்டு வில்லை வளைத்து நாணொலி செய்து எல்லையில்லாத அம்பு

களைவிட வீரபத்திரர் அவனுடைய ஐராவதமானது உதிரத்தைச் சொரியும்படி ஓரறை யறைந்து இந்திரனையும் பலவாறு புடைப்ப, அவன் போர் செய்தற்காற்ருது குயிலுரு வேற்றுப் பறந்து போயினன். அக்கினி தேவனுடைய எழுநாவைக் குறைபடும்படி யறுத்தெரிந்தனர். சண்டன் இயமனது வாகனமாகிய எருமைக்கடாவின் கொம்பினைத் திருகி முறித்து அவ்வியமனைப்பற்றி அவன் கண்கள் பிதுங்கும்படி பாசத்தினுலே யிறுகக் கட்டித் தலையைத் தூளாக உடைத்தனன். ஒரு பூதம் வருணன் தலைமயிரைப் பிடித்துத் தரைமேலிடித்து அவன் வயிற்றை நகத்தாற் பிளந்து ஈருளை யெடுத்து வாயிலிட்டுக்கொண்டது ஒரு பூதம் நிருதியைப் பிடித்துத் தனதொரு கையினுலே நெருக்குண்ணும்படி யழுத்தி அவன் வாயினின்று உதிரம் பெருக்கெடுக்கும்படி புடைத்தது. மற்ருெரு பூதம் வாயுவைக் கண்களித்துப்பார்த்து அவனுயிர் பதைக்கும்படி மயிர்க் கால்கடோறும் உதிரமொழுகும்படி மூர்ச்சை யடங்கச்செய்தது. பிறிதொரு பூதம் பகனென்னும் சூரியனைப் பிடித்துக் கோபத்தோடு அவன் கண்ணை வேருடன் பறித்துச் சபையிற் கிடத்தி யிழித்தது. இன்ெருரு பூதம் அரியமாவெனுஞ் சூரியன் தோளை வாளால் வெட்டி அவ்விறைச்சியை வாயிலிட்டுக் கூத்தாடியது. வேருெரு பெரிய பூதம், பல நாள்களாக யாகங்களில் அவிசுண்டு பருத்த உடலையுடைய பூடனென்னும் சூரியனைக் குத்தி அவன் பல்லை யுதிர்த்தது. மணிமானென்பவன் யக்ஷராசனையும் அஷ்டவசுக்களையும் மருத்துவரிருவரையும் கோபித்துக் கதையா லடித்து அவர்களுடலின் நவத்துவாரங்களிலும் செந்நீர் பெரு

கச்செய்தனன். சண்டனென்பன் சந்திரனோடு வாட் போர்புரிந்து, அவனுடைய வாளையழித்துத், தோளை கட்டிக் கிரீடத்தைப் பொடிசெய்து, அவனை நில மிசைத் தள்ளிப் பூமியிற் காலால் தேய்த்தனன். அதுகண்டு அருகே யடைந்த தக்ஷபுத்திரர் பதின்மரை, ஒரு பூதம் தன் வாளினால் உயிரொழித்தனன். இங்ஙனம் வீரபத்திரருடைய ஏவலர்கள் புரிந்தனர்.

காளிகா தேவியோடு அங்குற்றிருந்த தேவமங்கையர் முனிமங்கையரை வெகுண்டு சிவபெருமானையும் மாதேவியையும் நிந்தனை செய்யுமிடத்தே வந்த அந்த மங்கையர் வருந்தும்படி புரிந்ததையுங் கேட்டீர்களாக: புலோமன் மகளாகிய இந்திராணியின் தனங்கள் அவளிடையை யொடியச் செய்யுமென்றோ இயமனைப்போலக் காமுகரைத் துன்பு செய்யுமென்றோ கருதி, அவள் இருதுசங்களை வாளாலரிந்தனர். தக்கன் தலைவியாகிய வேதவல்லியின் நெடிய கூந்தலைக் களைந்தனர். அதிதி யென்பாளை உதிரவெள்ளம் பெருகும்படி அதரம் அறுகப்பட்டது. சில முனிவர்களையும் சிலதேவமாதரையும் யூபஸ்தம்பத்தில் தலைகீழாகக்கட்டிக் கோபத்தோடு மார்பிலுதைத்தனர். ஈருள் மூளை தோல் எலும்பு தசை குடர் நரம்பு உதிரம் இவை சிந்தச் சிலரைக் காலால் மிதித்தார்கள். சிலரை நிலமிசைக் கிடத்தி யரைந்தார்கள். சிலரை கைவிசையோடு மேகமண்டலத்திற் போகும் படிதூக்கி யெறிந்தார்கள். விழுது விட்டாற்போலக் கொத்தாகிய கைகளையுடைய தேவர்கள் வீரபத்திரராலும் காளிகாதேவியாலும் தண்டிக்கப் பட்டவர்களாய், சிலர் கும்பிட்டுக்கொண்டும் பல்லைக்காட்டிக்

கொண்டும் இறந்தார்கள். சிலர் அழுதுகொண்டு மனம்வருந்தி மாண்டார்கள். சிலர் கழுகுகள் கொத்தும்படி குத்துயிராய்க் களத்திற் கிடந்தார்கள். சிலர் காலறுப்பட்டவர்களும், சிலர் கையிழந்தவர்களும் சிலர் தோளுடைபட்டவர்களும், சிலர் விழி பறிக்கப் பட்டவர்களும் ஆனார்களன்றி, ஸ்ரீ கண்டத்தை யுடையபரமேசுவரனையும் ஜகன்மாதாவாகிய சாம்ப வியையும் இழைந்தோரிற் பிழைத்தவ ருளரோ? இவ்வகையாகத் தக்ஷயாகத் துவம்சம் நிறை வேறியது.

[இதன் றொடர்பைத் தக்ஷ ஸம்ஹாரத்திற் காண்க.]

பதினைந்தாவது

தக்ஷ ஸம்ஹாரம்

மஹாகோர வீர தீர வீரபத்திரக் கடவுள் தன் பத்தினியாகிய காளிகா தேவியோடும் பூதசேனைகளோடும் தக்ஷப்பிரஜாபதியின் யாக சாலையை யழித்துவிட்டு, "யாகபதியாகிய தக்ஷன் எங்குள்ளான்?" எனக் கூறித் தேட, கட்டளைப்படி சிவகணங்கள் விரைந்து செல்லுகையில், யாகபுருஷன் ஆண் கலைமான்போல நடந்து செல்ல ஒரு பூதம் அதனைக் கண்டு வளைந்த கொம்பைப் பிடித்து, நெடிய சிரசைத் திருகி, வாட்படை தாங்கிய வீரபத்திரர்க்கு முன்னே கொணர்ந்து, "ஐயனே! இந்திராதி தேவர்கள் அழிந்தார்கள். விஷ்ணு மூர்த்தி ஒருவர்தா மிருக்கின்றனர்" என, பத்திரர், "எங்குளான்" என்று வெகுண்டெழுந்து, ஆண் யானையின்மேற் பாயும் ஆண் சிங்கம்போல் விரைந்து சென்று கண்டு, "யாகத்திற்குத் தலைவனாக வந்த நீ தக்ஷனைக் காத்துக்கொண்டு போர் புரிவையோ? அத் தீயோனைப் பிடித்துத் தருவையோ? உன்னுயிரைத் துரப்பையோ சொல்லுக!" என்றனர். திருமால், "யான் தக்ஷனைக் காப்பேன்" என்று கருடவாகன மூர்ந்தனர்.

கருமுகைச் செழும் பூவைபோன் மேனியங் கண்ண
புரியும் வேள்வியம் புருடனீ தக்கனைக் காத்துச்
செருவி னைத்தியோ தீயனை யறிவோடும் பற்றித்
தருதி யோவுயி ரிழத்தியோ சாற்றுதி யென்றான்.

தவல றுந்திறற் றக்கனைக் காக்குவ லென்னா......
கவன வேகவெங் கலுழன்மே லிவர்ந்தனன் கடிதின்.'

திருமால் போர்க்கோலங் கொள்ளக் கண்ட வீரபத்திரர் வெகுளி மீக்கொண்டு போர் செய்யக் கருதியபோது, சிவ கடாக்ஷத்தால் ஆங்கெய்திய தேரிற் காளிகாதேவியோடு ஆரோகணித்து, பிரமன் சாரதியாயிருக்கத் தேரைச் செலுத்தினர். இருவருக்கும் பெரிய யுத்தம் நிகழ்ந்து, அநேக தேவாஸ்திரங்களை விடுத்தனர். ஒருவரை யொருவர், வெல்லக் கருதிய அவசரத்தில் திருமால் தமது [சுதர்சனம்] சக்கிராயுதத்தைப் பிரயோகிக்க, வீரபத்திரர் அதனைப்பற்றி விழுங்கிவிட்டனர். விஷ்ணு தமது வாட்படையைத் தூக்கிக்கொண்டு குறுக, பத்திரர் ஹுங்காரஞ் செய்தனர். உடனே திருமால் செயலின்றிச் சித்திரம்போல நின்றனர். வீரபத்திரர் கடுங்கோபங் கொண்டனர். அப்பொழுது சிவபெருமான் அசரீரியாக, "மகனே! கோபங்கொள்ளற்க!" எனக் கூறுவிக்க, கோபந் தணிந்து, விண்டுவைப் பிழைக்கும் வகையாக விடுத்தனர்.

"அங்காழிப் படைவருதல் தெரிந்தா
னடல்வீரன் கடிதுபிடித் தயின்றான்
வொங்காரு கறுத்துவப நெடியோன்
கொடுவாள் கொண்டிறைபோன்முன் குறு ;
உங்காரஞ் செய்தலனெம் பெருமா
னோவியம்போன் மாயவனுங் குறைந்தான்
மங்காத பெருஞ்சினமென் னினைத்தோ
மருவினு னுதல்விழியான் மதலை
யெம்பெருமான் சினத்திடலுஞ் சினவே
லெனவிசும்புன் வாசகமொன் றிசைப்ப

உம்பர்பிரான் றனதுசத னதுகேட்
டுன்னெழுவெஞ் சினமகன்றவ் குறளும்......"

அதன்பின்னர் அருகிலிருந்த தக்கனுக்கெதிரேயோடி, "நீ செய்யத் தொடங்கிய யாகம் நிறைவேறியதோ?" என்று வீரநகை செய்து அவனைத் தலைதுணித்தனர். தக்கனது சிந்திய தலையை வீரபத்திரப்பெருமான் திருக்கையா லெடுத்துத் தீயில் வீழ்த்தி முன்னே தண்டித்த தேவர்கள் நீங்க * எஞ்சிநின்றோர் உடலைப் பிழிந்து உயிருண்டு, ஊழிகாலத்திலே ஆநந்த நடனஞ் செய்யும் சிவபெருமானென்று கண்டோர் சொல்லும்படி யுத்தத்திலே நடித்தனர்.

"செய்பு மாமக முடிக்க தோவென
நகைத்து ரைத்துவளர் செங்கிறக்
கையி னுலுருமி னெற்ற வெற்புறழ்
களத்தொ டிர்தலை தெறித்ததே.
தெறித்த சென்னியை யெடுத்தவீரனுயர்
செங்கை வன்னியின் மடுத்துமுன்
னொறுத்த வானவரை யொழிய நின்றவர்த
முடல்பி ழிந்துயிர் குடித்துவெம்
பொறித்த ழிற்சிகையி னுலகம் யாவுமுயிர்
பொன்று காலையி னடித்திடு
மறித்த டக்கையுடை மழுவ லானென
வயங்கொள் வெஞ்சமரி னடினன்."

---

* பின்னொரு காலத்தில் திருமால் வினைக் கூத்தாடி அவரைக் களிப்பித்துத் தமது சக்கரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டனர்.

அச்சமயத்தில் சிவபெருமானும் உமாதேவியும் ஆகாயத்தில் விளங்கினர். திருமால் முதலான தேவர்கள் பணிந்து, "இறந்த இவர்களை யெல்லாம் எழுப்பியருள வேண்டும்" எனப் பிரார்த்திக்க, அவ்விரு பெரியோர் திருவருளால் வீரபத்திரர் அவர்களையெல்லாம் எழுப்பி உயிர்தந்தருளினர். தக்ஷன் நீங்கிய யாவரும் பிழைத்து எழுந்தது கண்ட பிரமன் பிராட்டியையும் பெரிய பெருமானையும் பணிந்து, "என் மகன் தக்கனும் பிழைக்கும் திருவருள் புரியவேண்டும்" எனப் பலவாறு பிரார்த்திக்க, வீரபத்திரர் தக்ஷனுடலில் ஆட்டின் சிரமொன்றனைக் கூட்டித் "தக்ஷ! எழுந்திரு!" என, அவன் உயிர்கொண்டு நடுங்க, "அஞ்சேல்" என்றநுக்கிரகித்து, "நீ யறிவு குன்றினமையின் ஆட்டுத்தலை யெய்தினை" என விடுத்தனர். வீரபத்திரருக்கு ஓருலகம் அநுக்கிரகம் புரிந்து அரனும் அம்பிகையும் அந்தர்த்தானமாயினர்.

அதன்பின் தக்ஷன் தன் தந்தையாகிய பிரமன் சொற்படி காசிப்பதி யடைந்து சிவலிங்கார்ச்சனை செய்து சிவகடாக்ஷ மெய்திச் சிவகணத் தலைவரிலொருவனாயினான்.

பதினொருவது

ஸுகோத்பத்தி

வியாஸ ஸுகாநுக்ரஹம்

பராசர முனிவர் புதல்வராய்த் துபாபர யுகத்தி லுதித்து, வேதங்களை நான்காகப் பிரித்துப், பதி னெண் மஹா புராணங்களையும் ஓதியருளிய வியாஸ முனிவர் முன்னொரு காலத்தில் சரசுவதி நதி தீரத்தி லுள்ள ஆச்சிரமத்தில் வசித்திருக்கையில், ஆண் பெண்ணாகிய ஊர்க்குருவிகள் லீலா விநோதமாயிருக் கக்கண்டு மிகவும் வியப்பெய்தினர். அவ்விரு குருவி களும் கூட்டில் தாமிட்ட அண்டத்தினின்று வெளிப் பட்ட குஞ்சுகளிடம் களிகூர்ந்து, உணவைத் தேடி ஊட்டுந் தொழிலில் மிகவும் வருந்திக் கொணர்ந்து அப் பார்ப்புகளுக்குப் பன்முறை சிறு துளிகளாய் ஊட்டிக் கொண்டும், அவற்றின் உடம்போடு தம் முடம்பை அணைத்துக் கொண்டு, முகத்தில் அன் போடு முத்தமிட்டுக் கொண்டும், மகிழ்ந்துகொண்டு மிருந்தன. அவ் ஊர்க்குருவிகளின் பிரேமாதிசயத் தைக் கண்ட வியாஸமுனிவர் தம்மில் ஆலோசித்து, 'ஆ! ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! பட்சி சாதிகளுக்கும் தம் குஞ்சுகளிடம் எவ்வளவு ஆரா்மை யுள்ளது. இதனை யாராயுங்கால் புத்திரப் பேற்றினால் தாங்கள் பலமடைய விரும்பும் மாநுடர் புத்திரர்பால் வாஞ்சை வைப்பது ஓரதிசயமா! என்றுட் கொண்டனர். பின்னர், "குழலினி தியாழினி தென்ப தம்மக்கண், மழலைச்சொற் கேளாதவர்" "மக்கள் மெய்தீண்ட

லூடற்கின்ப மற்றவர், சொற்கேட்ட லின்பஞ் செவிக்கு" என்னும் இத்தியாதி வசனங்கள் சிறந்த பொருளுடையனவே. புத்திரனைக் காட்டிலும் எந்தச் சாதனமும் பரலோக சாதன மாகமாட்டாது. மநு முதலிய நீதிநூலாசிரியர்களும், "புத்திரப் பேறுடையான் சுவர்க்கமடைவான்" என்றும், "அஃதில்லாதவன் சுவர்க்கமடைவதில்லை" என்றும், கூறியிருக்கின்றார்கள். அது அநுமானத்தாற் சாதிக்கப்பட்டதன்று பிரத்தியக்ஷமாகவே காணப்படுகிறது, அன்றியும், "புத்திரவான் பாவத்தினின்று விடுபடுகிறான் என்னும் வேதவாக்கியம் நிச்சயமாயிற்று" என்றிப்படிப் பலவாறு சிந்தித்து, மிக ரமணீயமான மேரு பர்வத சிகரத்தில், புத்திரப் பேற்றினை யவாவி, நாரத மஹா முனிவரால் வாக்பீஜமென்னும் ஏகாக்ஷர மந்திரோபதேசஞ் செய்யப்பெற்று, அதனை யிடைவிடாது ஜபித்து வந்து, அம்பிகையின் மாயையால் மாதேவியை மறந்து, "பஞ்ச பூதங்களுக்குள்ள வன்மை வாய்ந்த ஒரு புத்திரனைத் தர வேண்டும்" என்று சிவபெருமானைத் தியானஞ் செய்து, அன்னபானாதிகளை யகற்றி நூறு வருடம் உக்கிரமான கடுந்தவம் புரிந்தனர். அங்ஙனந் தவமியற்றியும் மகப்பேற்றிற்குக் காரணமான குறி குணங்கள் காணப்படாது கவலை கூர்ந்து, 'நாம் முதலில் யாரைத் தியானித்தோம்? இப்பொழுது யாரைத் தியானஞ் செய்கின்றோம்? நாரதமுனிவர் நமக்குபதேசித்தது தேவி மந்திரமல்லவா? மஹாதேவனை மாத்திரம் தியானிக்கின்றோமே, இது மடமையன்றோ? உலகத்தில் சக்தியுடையவனைப் புகழ்தலும், சக்தி யில்லாதவனை யிகழ்தலும் யாவர்க்கும் இயற்கையாயிருக்க, நாம்

மஹா பூஜ்யையான பராசக்தியை விலக்கிப் பர சிவத்தைமட்டுந் தியானித்ததால் தவம் வீணாயிற்று. யாது செய்வோம்?' என்றுள்ளநைந்து மேருமலையை விலகி, கனிகளும் மலர்களும் நிறைந்து அழகான வனப் பிரதேசங்க ளுடைத்தாய், தேவர் முனிவர் ஆதித்தர் உருத்திரர் வசுக்கள் மருத்துக்கள் அசு வினிகள் பிரம நிஷ்டர்கள் முதலினோராற் சூழப் பெற்றதாய், கந்தர்வகான மொலிக்கப் பெற்றதாய், மஹா தேவிக்குப் பிரியகரமாய் விளங்கும் இமாசலத் துச்சியிற் சென்று தேவியோடு பரசிவத்தைத் தியா னம் செய்து தவம் புரிந்தனர்.

அவர் செய்யுந் தபாக்கினியானது சர்வ லோகங் களையும் இந்திராதிதேவர்களையுந்தகித்தது. இந்திரன் பயந்து சிவபெருமானைப் பணிந்து விண்ணப்பிக்க, சிவபெருமான் "இந்திரா அஞ்சற்க! அத் தபஸ்வி யிடத்தே நீ கோபிக்க வேண்டாம். பயமில்லை. அவ் வியாச முனிவர் 'ஒரு சற்புத்திரன் வேண்டும்!' என்று நூறு வருடமாகத் தவஞ் செய்கிறான். அவ னுக்கு நாம் அநுக்கிரகிக்கப் போகின்றோம். நீ செல்க" என இந்திரனை யனுப்பினர். வியாசர் பார்வதி பரமேசுவரரைத் தியானித்துத் தவஞ் செய்தலின், தேவியாரும் சிவபெருமானுமாக அவர்பாலணுகித் தரிசனந் தந்து "உன் தவத்தை வியந்தோம் நீ கரு தியபடி தேஜோரூபியும், ஞானியும் கீர்த்திமானும், இவ்வுலகிற்கு நாயகமணியும், சாந்த சீலனும் சத்திய வானுமாகிய ஒரு புத்திரனை உனக்குத் தந்தோம்" என்றனர். அதுகேட்டு ஆனந்தமெய்திய வியாச முனிவர் விமலையோடு விடையூர்தியைப் பன்முறை

பணிந்து அநந்த வகையாகத் துதித்து நிற்கையில் இருபெருந் தகையினரும் தம்முருகக் கரந்தனர். உடனே வியாசர் தம்மிடமடைந்து தவம் புரிகையில் விடுத்திருந்த அக்கினி காரியத்தை அப்பொழுதே செய்யக் கருதி அரணியில் மத்தைப் பூட்டிக் கடைகையில் அவர் மனதில் மகோற்பத்திக்குக் காரணமான ஒருவகைக் காம விருப்புண்டாயிற்று. எங்ஙனமெனில், 'இவ்வரணியில் மத்தைச் சேர்த்துக் கடைவதாலல்லவா அக்கினியுண்டாகிறது, மத்தை அரணியோடு சேர்க்காவிட்டால் எப்படி அக்கினியுண்டாகும்? அங்ஙனமே நாம் ஒரு மாதோடு கலந்தாலன்றோ புத்திரனுண்டாவான். அல்லாவிடில் புத்திரனேது. ஆதலால், யௌவனமும் சுந்தரமும் உயர்குடிப் பிறப்பும் கற்பும் வாய்ந்த மனைவி நமக்குக் கிடைக்க வேண்டுமே. அப்படிக் கிடைத்தாலும் அவளுக்குப் புத்திரோற்பத்தி யுண்டாவதும் கற்பழியா திருத்தலும் நிச்சயமாமா? அப்படி நிச்சயமாகச் சித்திப்பினும் அவள் காமியாயிருப்பின் நம்மை எப்போதும் நிர்ப்பந்தித்துச் சிற்றின்பத்தி லமிழ்த்திப் பேரின்பத்தைப் போக்குவாளே? சிற்றின்பம் சிவத்தியானிகளையும் கெடுக்கும் பெரும் பாசமாதலின் யான் கிரகஸ்தாசிரமத்திற் புகேன் பிரமசரியத்தை விடேன்' என்று தம்முட் கருதிக்கொண்டிருக்கையில், மின்னற்கொடிபோன்ற வடிவுடைய தேவரம்பை அவருக்கருகே ஆகாயத்திற் றோன்றினள்.

அவ்வரம்பையின் ரூபலாவண்ணியத்தைக்கண்டு மயங்கி மாரன் விடுத்த மலர்க் கணைகளால் மனம் வருந்தி, "யாது செய்வேன்? தவநெறியை மேற்

கொண்ட யான் காமாக்கினியாற் சுடப்பட்டேனே இதனைத் தணிக்க இவளை யங்கீகரிப்பின், உலகினர் நகைப்பார்களே. 'சிற்றின்ப விருப்பால் அசேதன மான பெண்ணைக் கண்டு மயங்கியது என் மடமை யென்று பெரியார் கூறுவரே' என்று தவத்தைக் கைவிடற்கஞ்சி வருந்தி இறுதியில், பலரால் நிந்திக் கப்படினும் ஒப்பற்ற புத்திரசுகம் உண்டானாற் போதும். இம்மை மறுமை யின்பங்கள் புத்திரப் பேற்றாலுண்டாகுமென்று கருதியன்றோ ஞானிகளும் இல்லறத்தி லிருந்து மோட்ச மெய்தியதாகக் கேட் டிருக்கின்றோம். தெய்வ கதியாகக் கிடைத்த இவளை அங்கீகரிப்போம். ஆனால், ஊர்வசியைக் கூடிய புரூரவ சக்கிரவர்த்தி அவமான மெய்தினனென்று லும் இவ்வரம்பை அப்படிப்பட்டவ ளல்லளெனத் தோற்றுகின்றாள்" என்றிப்படி யெல்லாஞ் சிந்தித் தும், கூடியவரையில் தமது அறிவாற் காமத்தை யடக்கியும், அரணியில் மத்தைப் பூட்டி விடாமல் நெருப்புத் தோன்றும்படி கடைகையில், இவர் வீரியம் அரணியிற் சிதறியது. 'அதனால் அக்கி னிக்கு அநுசித முண்டாயிற்று' என்று மீண்டும் விடாது கடைந்துகொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது அவ் வரணியிலிருந்து அவரைப்போல் ஓர் சத்புத்திர னுதித்தான். வியாசர் ஆனந்தமெய்தி, 'அரணியி லுதித்த இவன் புனிதமானவன்' என்று கருதி, அவ் வரணியினின்றும் அக்கினியை வெளிப்படுத்தி 'இது பார்வதி பரமேசுரருடைய வரப்பிரசாதம்' என்று களித்து, குழந்தையைத் தழுவிக் கையிலெடுத்து, கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து சுகரூபியான அரம்பை யைக் கண்டு மோகித்து இப்புத்திரனுண்டானமை

யால், சாதகாதி கிரியைகள் முடித்துச் சுகன் என்று நாமகரணஞ் செய்தனர். அப்பொழுது புஷ்பமாரி வருஷித்துத் தேவதுந்துபி முழங்கின. நாரதாதி முனிவர்கள் ஆசீர்வதித்தார்கள். அம்பிகையின் அருளால் ஆகாயத்தினின்றும் தண்டமும் கமண்டலமும் கிருஷ்ணாஜனமும் வியாசருக்கெதிரே விழ, சுகர் அவற்றை யெடுத்துத் தரித்துக்கொண்டு மஹா ஞானியாக விளங்கினர்.

பதினேழாவது

லக்ஷ்மீ சாப விமோசனம்

பொற்பூணு லணிந்த மார்புடையவரும் கமண்டலமுந் தருப்பையு மேந்திய கையை யுடையவரும், சடைமுடி தரித்தவரும், மான்றோலுடுத்தவரும், தருமநெறிதவருதவரும், தவத்தொழில் பூண்டவரும், குறுகிய வுருவினரும், வளைந்த வுடலினரும், வேத சாஸ்திர புராணாதிகளை நன்குணர்ந்தவரும், காம வெகுளி மயக்கங்களை யகன்றவரும், சாந்த சீலருமாகிய வாலகில்லியர் என்னுங் கூட்டமாகிய தவசிகள் பண்டொரு காலத்தில் ஒரு யாகஞ் செய்யக் கருதி, சங்குசக்கர கதாகட்க கோதண்டதரனைப் பன்னகசயனனாக விளங்கும் திருமாலைக் காண வேண்டி வைகுந்த மெய்தினர். அப்பொழுது திருமார்பில் விளங்கும் செந்தாமரை மங்கையாகிய திருமகள் அவர்தங் குரூர வடிவினைக்கண்டு மனதில் அவர்களை யலக்ஷியஞ் செய்து, இவர்களென்ன கோரமாகவும் கத்தரிக்காயிற் காலுங் கையும் முளைத்தாற்போலக் குறுகியுங் காணப்படுகின்றனரே, இப்படியும், உலகத்திலிருப்பாருளரோ?' என்று மனதிலிகழ்ந்து கருதியதைப் பெருந் தவசிகளாகிய வாலகில்லிய ருணர்ந்து, வருந்திய மனத்துடன் திருமகளை நோக்கி,

''ஏர்தரு வடிவினீ யெம்மை யிவ்வுழி
நேர்தர விகழ்ந்ததா லீயும் போய்செகம்
பார்தரு மகளிர்தம் பண்பி னுகுசென்
றூர்தரு சாபமிட் டனரா ருந்தவர்.

"நளின மங்காய்! நீ யெங்கள் வடிவினைக் கண்டு இப்பொழுது இகழ்ந்தாயாதலின் நீயும் இவ்வுயர் பதவியை விலகி உலக மாதர்களில் ஒருத்தியாகுக!" எனச் சபித்தனர். வேத வித்துக்களாகிய அம்முனிவர் சாபம் அக்கணத்திலேயே அலர்மகளை யடைய இலக்குமி விலக்கற்கரிய தன் குற்றத்திற்காகப் பெரிதும் கவலைப்பட்டனள். திருமால் அது கண்டு, "ஏடி! உனக்குற்ற துயர் யாது? என விஞவியுணர்ந்து, "ஐயோ! ஆழமறியாது காலிட்டுக்கொண்டனையே, அவர்கள் மிகப் பெரியோராயிற்றே. அவர்களையும் அவமதிக்கலாமோ? அப்பெருந் தவசிகளை நானும் மனமொழி மெய்களால் வழிபடற்குரியனன்றோ? கெடுத்தனையே! அவர்கள் சொல் தவறவேமாட்டாது. யாது செய்வோம்? ஆயினும், இதற்கொரு சூழ்ச்சி சொல்லுவேன், ஜகந்மாதாவாகிய பரமேசுவரியின்வழிபாடு நாம்விரும்பியவற்றை யெல்லாங் கொடுக்குமென்பது நீயுமறிந்ததே. சோதிவனமெனும் க்ஷேத்திரம் புண்ணிய பூமியாகவும் தவத்திற்கு மனோரம்மியமாகவும் நிர்மலமாகவும் விளங்குதலின் ஆங்கெய்தி அம்பிகையை நோக்கி அருந்தவம் புரிந்து, அவர்கள் தந்த சாபத்தை மாற்றுக. யானும் அவ்யாகத்தை முடித்து அங்குறுவேன்" என்று அவளை தேற்றிச் சோதிவனத்திற்கனுப்பி, வந்த வாலகில்லியருடன் வழிகொண்டு அவர்கள் யாகத்தை முடிப்பித்தனர். இது நிற்க,

விண்டுவின்பால் விடைகொண்டு பண்டைய தெய்வ வடிவுநீங்கி மண்ணுலகமாதர்வடிவுவாய்க்கப் பெற்று மாநிலத்தெய்தி தூய்தாக விளங்குஞ் சோதி

வணமுற்று, திருமகள்: தேவியின் கமல சரணங்களைக் கருத்தி லிருத்தி, அருத்தியோடு ஆங்குள்ள கௌரி தீர்த்தத்தின் கீழ்த்திசையில் தன் பெயரால் ஒரு தீர்த்தங் கண்டு, அத் தீர்த்தத்திலும் கௌரி தீர்த்தத்திலும் மூழ்கி, நாடோறும் பக்தியோடு பரமேசுவரியை நோக்கிப் பலகாலந் தவம் புரிந்தனள். அங்ஙனம் இலக்குமி தவம் புரிகையில் பூரணை கூடிய ஒரு சுக்கிரவாரத்தில், உக்கிரமான தவத்திற்கு உவந்த உமாபிராட்டியார் தமது சேனுசமூகத்துடன் காட்சி தந்து புன்னகை யரும்பி, பின்னையே! முன்னையே நீ யெமது தயையுடையவள். பெரியோராகிய தவசிகளை யிழித்துக் கருதியபாவம் இன்றேடகன்றது. உனது நிஜவடிவை யுறுக!"

"ஓங்கிய மாதவத் துயர்கு லத்தவர்
நீங்கருஞ் சாபமு நீங்கி நின்னுருப்
பாங்கமர் முன்னினும் பதின்ம டங்குறீஇ
டீங்கெழி னெடிசய னுக மன்னுக." —என்றும்,
"கலக்கமி லன்பினீ கண்ட தீர்த்தமு
மிலக்குமி தீர்த்தமென் றிலங்க"—

என்றும் அநுக்கிரகித்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

அக்காலத்தில்: வாலகில்லியரோடு யாகத்திற்கெய்திய மாதவன் அதனை முற்றுவித்து, அம்பிகையை நோக்கித் தவஞ்செய்யும் மனைவியைத் தேடிக்கொண்டு சோதிவன மெய்தித் தூயையாய் விளங்கும் தேவியைக்கண்டு பராசக்தியின் கருணை விசேடத்தைப் புகழ்ந்து கைப்பற்றி யழைத்துத் தமது வைகுந்த மெய்தி வாழ்ந்திருந்தனர்.

பதினெட்டாவது

துர்க்கன் வதை துர்க்கை

உலகினை யெல்லாம் தன் சுவாதீனஞ் செய்து இந்திராதி தேவர்களைத் தங்கள் பதவியினின்று துரத்தி துன்புறுத்திய துர்க்கனது கொடுங்கோலரசிற் குத் தேவர்கள் பயந்து, அவன் கட்டளையின்படி கீழ்ப் படிந்து நடக்குங் காலத்தில் பிரமதேவனும் விஷ்ணு மூர்த்தியும் இத்தீராத்துயரினின்று தேவர்களை விலக் கக் கருதி, பார்வதி பரமேசுவரர்களைப் பணிந்து தங் கள் குறையைக்கூறி யாசிக்க, மாதேவி "தேவர் காள்! அஞ்சன்மின்! அவனைக் கொன்று உங்கள் துயரை யொழிப்போம்" என்றருளிச் செய்து காள ராத்திரி எனுஞ் சத்தியை நோக்கியவுடனே, காள ராத்திரி காந்தண்மொட்டினைப் போன்ற கைவிரல் களைக் குவித்துப் பணிந்து நிற்க, "அடி பெண்ணே! நீ துர்க்கன்பாற் சென்று 'இந்திராதி யிமையவர் பதங்களைக் கைப்பற்றியவற்றை யெல்லாம் அவர்கட் குக் கொடுத்துப் பிழைக்கப் போகின்றனையா? அல் லது, உன் பந்து மித்திரர்களோடு யுத்தத்தில் இறக் கப் போகின்றனையா?' என்று கேட்டு, அவன் கருத்தை யுணர்ந்து வருக!" என்ருக்கியாபித் தனுப் பினர். காளராத்திரி, அக்கட்டளையை மேற்கொண்டு அந்நகரையடைந்து, துர்க்கன் கொலுவிருக்குஞ் சபையைச் சேர்ந்து, கண்ணிமைகள் தீப்பொறி சிந் தும் துர்க்கனை நோக்கி, "இந்திராதி தேவர்கள் செல் வங்களைக் கொடுப்பையோ? போரிலிறப்பையோ? உன் கருத்தெது?" என வினவவும், காளராத்திரி

யின் கட்டழகைக்கண்டு கழறுகின்ருன் : "மூவுலகங் களிலும் இத்தகைய சௌந்தரியமுள்ள பெண்ணைக் கண்டதேயில்லை; என் நற்றவப்பயனுல் இங்குற்ற விவளைவிடாது பிடியுங்கள்!" கஞ்சுக மணிந்தவர் களும் பொற்பிறம் பேந்தியவர்களுமாகிய அசுரர்கள் அவளைப் பிடிக்கத் தொடங்குகையில், காளராத்திரி, "அடா துர்க்கா! தீய மனமுடையவனே! மன்னவ ராவார் நற்கரும்ந் தவறித் தூதமாதரை வசப்படுத்த லழகாமா" என்று மந்தகாசஞ் செய்து, "கன்னிய ராசை கருத்திலிருந்தால் உமாதேவியார்பால் கணக் கில்லாதாருளர். சூலப்பட்டை உன் மாமிசத்தைப் புசிக்கும்" என்ருேதித், தன்னைத் தொடர்ந்த அசுரர் களைக் கட்கடை சிவந்து நோக்க, கணப்பொழுதிலே அவ்வசுரர் கூட்டஞ் சாம்பராயது. அதனுல் துர்க்கன் கோபித்து விடுத்த சுரேந்திரன் தபனன் யாக சத்துரு, மிருகாக்கன், தேவகம்பன், உரோமன் முதலிய அசுரத் தலைவர்கள் பெருஞ் சேனையோடு காளராத்திரியைச் சூழ்ந்துகொள்ள, அவள் சினமிகுந்துசெய்த நிசுவாச வேகத்தால் யாவருங் குப்புற்று வீழ்ந்தனர்.

அதுகண்ட துர்க்கன், வடவாமுகாக்கினிபோலக் கொதித்து இரதகஜதுரக பதாதிகளாகிய தன் கணக் கில்லாத சேனை முழுவதையும் சேர்த்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்குப் புறப்படவும், காளராத்திரியானவள் அழகிய மின்னற்கொடிபோல ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்று மாதேவியின் சந்நிதியடைந்து, "தாயே! துர்க்கன் பெருஞ் சேனையோடு போர்க்கோலங் கொண்டான்" என்று கூறி நமஸ்கரித்தாள். அத னைக் கேட்ட அம்பிகை அவன் முன் னெழுந்தருள,

அழிகுண்டத் துர்க்கன், "சேனைத் தலைவரே! இவளைத் தந்திரத்தாலாவது வீரத்தாலாவது கொண்டு வருவீர்களாயின் உங்கட்குத் தேவர் செல்வத்தைக் கொடுப்பேன்" என்றான். அதற்கிணங்கிய சேனைத் தலைவர்கள் தேவரீர் கட்டளையை முடிப்பதே காரியம் என்று தமது சேனைசமுத்திரத்தோடெதிர்வர, எம்மையாளாகவுடைய இறைவியானவள் தமது திருமேனியிலிருந்து பல கோடி சத்திகளைப் படைத்துப் போர் புரியும்படி எதிரே விடுத்தனர். அச் சத்திகள் அசுரச் சேனையையழித்து, வாயிலிட்டு, வெற்றிமாலையணிய, துர்க்கன் தன் சேனைக ளழிவதும் பின்னிடுவதுங் கண்டு வாட்படையையசைத்து விழிகளில் தீப்பொறி சிந்தி, அம்பறுத் தூணியும் வில்லு மேந்திக் கொடி கட்டிய தேரிலேறித் தேவியை யெதிர்த்துப் பல அஸ்திரங்கள் சிந்த, அம்பிகை அவற்றை மாற்றி அவன் ஆயுதங்களை யெல்லாமழிக்க துர்க்கன் தன் வெற்றிவேலைவிடுப்பத் தேவியதனை வாளால்வெட்ட, துர்க்கன் மேலுஞ்சூலத்தைவிடச், சாம்பவி அதனைக் கதையால் சிதைப்ப, துர்க்கன் மேலுஞ் சூலத்தை விட, மாலின்றங்கை ஆலத்தை யொத்த தமது சூலத்தை யேவித் துண்டிக்க, துர்க்கன் கதையால் மோத, அம்பிகை தனதடித் தாமரையா லுதைத்தனர். அவ்வுதையால் அக் கதை அக்கணமே யநேக துண்டுகளாக அழிந்ததன்றி, துர்க்கனும் துண்ணென நிலமிசை விழுந்து நெடுநேரம் மூர்ச்சையாய்க் கிடந்தான். துர்க்கன் மூர்ச்சையான போது சாம்பவி யனுப்பிய சத்தியானது அவனுடைய யானை குதிரை தேர் காலாளாகிய சதுரங்க சேனை முழுவதையும் அழித்தது.

பெருமாட்டியின் உதையா லுண்டாய மூர்ச்சை யினின்று வெகுநேரங் கழிந்து தெளிந்தெழுந்த துர்க் கன் 'தன் சேனை முழுவதும் அழிந்தது கண்டு, இனி போர் செய்வது அசாத்திய' மென்று பயந்து ஆகாயத்தி லொளித்துப் பாய்கின்ற பாணங்களை விட, அன்னையார் அக்கினி முக பாணங்களால் அவற்றை விலக்கினர். துர்க்கன் எண்ணிறந்த மலைகளைப் பறித்தெறிந்தனன். கோடிக் கணக்கான அஸ்திரங்களால் அவற்றை நுண்ணிய மணலாக்கி னர். துர்க்கன் ஒரு யானை வடிவாயினான். தாயை அதன் துதிக்கையை வாளால் வெட்டித் துணித்த னர். இறுதியில் எருமைக்கடா வடிவேற்றனன். உமா தேவியார் சூலாயுதத்தைச் செலுத்தி அதனை யழித்தனர். உடனே அக்கொடியோன் ஆயிரஞ் சிரமும் ஆயிரம் ஆயுதமேந்திய ஆயிரங் கரமுங் கொண்டு அன்னையாரை யெதிர்க்க, அன்னையார் அஸ்திர மொன்றினாலே அவனுருயிரை யழித்தனர். அமரர் மலர்மாரிசொரிந்து ஆநந்தக் கூத்தாடினார் கள். துர்க்கனைச் சங்கரித்த காரணத்தால் மாதேவிக் குத் துர்க்கை என்றொரு திருநாமமெய்தியது. [துர்க்கை பூசை: மங்களவாரம் சதுர்த்தசித் திதி-புரட்டாசி மாத அஷ்டமி நவமிகள்-இக்காலங்களில் செய்யின் விசேட பலன்றருமென நூல்கள் கூறுகின் றன.] இத் துர்க்காரி, காசிப்பதியில் சொர்ப்பனேசுவரி பீடத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பாள். சொர்ப்பனேசுவரி பீடம் சத்தி பீடங்கள் அறுபத்து நான்கினு ளொன்று.

அருணேச சம்பந்தாண்டாநுக்ரஹம்

திருவண்ணாமலையிலிருந்த ஓருருத்திர கணிகைக்குப் புதல்வரா யுதித்த அருணகிரிநாத ரென்பவர், தமது இளமைப் பருவத்திலேயே தாயிறந்தமையின் தமது சகோதரியிடம் வளர்ந்து குமாரக் கடவுளின் றிருவருட்பிரசாத பலத்தாற் றம்மி லொப்பாரு மிக்காருமின்றிச் சந்தக்கவி பாடுதலில் வல்லுநராய் அருணாசலத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கையில் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூராழ்வா ராங்குற்று இவர் சந்தம் பாடுதலில் வல்லவரென் றுணர்ந்து பிரபுட தேவராஜனது விருப்பின்படி இவரோடு வாது செய்ய வருகையில் கந்தரந்தாதி கூறிவர, ஆழ்வார் பொருள் சொல்லிக் கொண்டு வந்து,

“ திதத்தத்தத் தித்தத் திதிதாதை தாததுத் தித்தித்திதா
திதத்தத்தத் தித்த திதித்தித்த தேதுத் துதித்திதத்தா
திதத்தத்தத் தித்தத்தைதாததி தேதுதை தாதத்தது
திதத்தத்தத் தித்தித்தி தீதி திதிதுதி தீதொத்ததே”

எனுந் தகரவிகற்பச் செய்யுளொன்றுக்குப் பொருள் கூற மயங்கித் தோல்வியுற்று, தமிடந் தோற்றவர் காதுகளைத் தாம் அரிந்துகொண்டு வந்தது போலத் தமது காதை யரிந்து கொடுக்க வியைய, “ இனி யொருவர் காதினையும் அரியாத வரமெனக்குத் தருக!” என்று அவரைக் காதுகளோடு செல்லவிடுத்தனர்.

அதன் பின்னர், சம்பந்தாண்டா னென்னுஞ் சத்தி யுபாசக ரொருவரும் அருணகிரி நாதரும் பிரபுட தேவராஜனுக்குமிக நெருங்கியவர்களாகவிருந்தமையின், அரசன் சம்பந்தாண்டானைச் 'சத்தி தரிசனஞ் செய்விக்கவேண்டும்' என்றும், அருணகிரியாரைச் 'சுப்பிரமணிய தரிசனஞ் செய்விக்க வேண்டும்' என்றும் பன்னுள் பிரார்த்தித்து வந்தானாக, சம்பந்தாண்டான் குறித்தவொரு தினத்திற் 'சத்தியைக் காட்டுவல்' எனச் சபதங் கூறித் தேவியை வேண்ட, சத்தி, "நீ யெம தன்பனுகலின் தரிசனந் தந்தாம்; அரசன் முன்னர் வரோம்" என மறுப்ப, "அங்ஙனமாயின், அருணகிரி நாதர் விருப்பின்படி முருகக் கடவுள் அங்கெய்தாது காத்து என்னைக் கனப்படுத்துக," என்று வேண்டிக்கொண்டமையின் மாதேவி முருகக்கடவுளைக் குழந்தையாகச் செய்து தம்மடிமீதிருத்தி விளையாடிக்கொண்டிருந்தமையின், அருணகிரிநாதர் நியமனப்படி அருணசல வடபுறத் தம்பத்தில் வருவித்துக் காட்ட வியலாது தடைபட, அருணகிரியார் சீர்பாதவகுப்பு முதலிய வொவ்வொன்றினுல் துதித்தும் அறுமுகப்பெருமான் ஆங்கடையாமை கண்டு, மயில்வகுப்பினை யோதி அதனை யனுப்ப, அது ஆங்குற்று நிருத்தஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் இறைவர் அதன்மீ தாரோகணித்து அருணகிரியார் விருப்பின்படி பிரபுட தேவராஜனுக்குக் காட்சி தந்தருளினர்.

அதலசேட னாராட வகிலமேரு மீதாட
வபினகாளி தானுட வவளோடன்
றதிரவீசி வாதாடும் விடையிலேறு வாராட
வருகுபூத வேதாள மவையாட

மதுரவாணி தானோட மலரில்வேத — னாட
மருவுவா னுளோராட — மதியாட
வனசமாமி யாராட நெடியமாம — னாட
மயிலுமாடி நீயாடி — வரவேணும்
கதைவிடாத தோள்வீம னெதிர்கொள் — வாளியால்நெ
கருதலார்கள் மாசேனை — பொடியாகக்
கதறுகாலி போய்மீள விசயனேறு — தேர்மீது
கனகவேத கோடூதி — யலைமோது
முததி மீதிலேசாயு முலகமூடு — சீர்பாத
வுவணமூர்தி மாமாயன் — மருகோனே
உதயதாம மார்பான ப்ரபுடதேவ — மாராஜ
னுளமுமாட வாழ்தேவர் — பெருமாளே.

அவ் ஆறுமுகனாரைக் கண்ட பிரபுட தேவன் கண்கள் ஒளியின்றி மாழ்க, அருணகிரியார் விபூதி பிரசாதித்துக் கண்ணொளியை விளக்கினர். இது முதற் சம்பந்தாண்டாருக்கு இவரிடம் பகைமையதிகரித்து எவ்வாற்றானும் இவரை முடிக்க வேண்டுமென்னும் கருத்து மனத்துள்ளே யுண்டாயிருந்தது.

பின்னொரு காலத்தில் மன்னவன் அவ்விருவரையும் நோக்கி, "கற்பக மலரைக்கொண்டுவர வல்லீர், யாவர்?" என, சம்பந்தாண்டார், "அருணகிரியாரே அஃதாற்றுவர்" என்று கூறி அதனை யியற்ற வற்புறுத்தினமையின் அவ்வேண்டுகோளுக் கிரங்கி அருணை நெடுங்கோபுரத்தில் தமது பூதவுடலைவிட்டு ஆங்கிறந்து கிடந்த ஒரு கிள்ளையுடலிற் பிரவேசஞ் செய்து, தேவருலகடைந்து ஒருகல்லை [தொன்னை] யில் சிறிது மலர்களைக்கொண்டுதிரும்பினர். அதனுள் சிலதினங்களாயினமையின் சம்பந்தாண்டார் அருணகிரியாரது விர்த்தாந்தங்களை யுணராது, "அவரெங்

ஙன மெய்தினர்?" எனத் தேடிக் கோபுரத்து விட்ட வுடலைக்கண்டு அரசனிடத்தெய்தி, "அருணகிரியார் கற்பகமலர் கொண்டுவர முடியாது உயிர் விட்டனர். அவர் பெரியராகலின் அவர் தேகத்திற்கு உடனே சமஸ்காராதிகள் செய்து முடிப்பது தகுதி" என்று கூறி அங்ஙனமே செய்வித்தனர். கிளியுருக்கொண்டு மலர்க்கலையை வாயிலேந்தி வந்த முருகக்குழவி கோபுரத்தில் விட்ட உடலைக் காணப்பெருது மன்ன வன் சபையை நோக்கி வந்தனர்.

அவர் அந்த நகரை யடையுமுன்னரே தெய்வ மணம் நகர் முழுவதும் கமழ, யாவரும் "இஃ தென்ன?" என வியக்கையில் கிளியுருவோடு அம் மலரை அரசன்முன் வைத்து, மன்னன் முதலி யோர் தாம் அபசாரத்தைப் பொறுக்க வென வேண்ட, அங்ஙனமே யங்கீகரித்து, கந்தரநுபூதி, கந்த ரலங்காரம் பல திருப்புகழ்கள் முதலியன அருளிச்செய்து, சிலகாலம் அருணகிரியில் யார்க்குங் காக்ஷி தந் திருந்து, இறுதியில் பரமேசுவரியார் திருக்கரத்திற் கிளிரூபமாகவே விளங்கி யிருக்க, மஹா தேவியா ரால் அநுக்கிரகிக்கப் பெற்றனர்; சம்பந்தாண்டாருஞ் சிலகாலஞ் சென்ற பின்னர் அம்பிகையின் அடிமலர் கட்கு அணுக்கராயினர். [அருணகிரியார் குமாரக் கடவுள் திருக்கரத்திற் கிள்ளை வடிவாக விருப்பதாகக் கூறுவாருமுண்டு. அங்ஙனமாயினும் இழுக்காகாது, கணபதி, ஸ்கந்தர் என்னும் இரு குமாரர்களில் மூத்த பிள்ளையாருக்குச் சிவாம்ச மிகுதி யென்றும் இளைய பிள்ளையாருக்குச் சத்தியம்சம் மிகுதி யென்றும் பலர்க் கும் பிரசித்தமாகலின்.]

இருபதாவது

பார்வதி அவதாரம்

மலரில் மணமும் - நீரிற் றட்பமும் - அக்கினியிற் சூடும் போலச் சிவபெருமானுடன் அபின்னையாக விளங்கும் பரமேசுவரி ஒரு காலத்திற் கயிலாயகிரியிற் சகல தேவர்களும் பணியத் திருவோலக்கங் கொண் டெழுந்தருளியிருந்த சிவபெருமானைத் துண்ணென் றெழுந்து பணிந்து, "தேவரீரை வணங்காத தக்கன் மகளென்னும் காரணமா யுதித்த தாக்ஷாயணி யென் னும் பெயரையும் அவனாற் போஷித்த உடலையும் மாற்ற விரும்புகின்றேன்" என விளம்ப, சிவபெரு மான், "மாதே! மலையரையன் உன்னை மகளாகப் பெற மகத்தாகிய தவம்புரிகின்றான். அவன்பாற் குழந்தையா யிருத்தி! உரியபருவத்திலே யாம்வந்து மணம் புரிவோம்" எனத் திருவாய் மலர்ந்தருள, அன்னையார் அரவாபரணர் அநுக்ஞைக் கிணங்கி, இமோத்கிரியை யெய்தி அதிலுள்ள ஒரு தாமரைத் தடாகத்திலே ஒரு மலர்த் தவிசின்பேரில் மூன்று வயதுள்ள பெண் குழந்தை வடிவு தாங்கி யெழுந் தருளியிருக்க, ஆங்கெய்திய மலைமன்னன் கண்டு பேரானந்தப் பெருக்கெய்தி, தோண்மிசைச் சுமந்து சென்று தன் மனைவியாகிய மேனை யென்பாள் கையிற்கொடுக்க, அவளுக்குப் பால் சுரக்க, அதனை யூட்டி வளர்த்தனள். நாளொரு மேனியாக வளர்ந்து ஐந்து வயதெய்தித் தன் தந்தையாகிய பர்வதராஜனுக் குணர்த்தி அவன் சம்மதம்பெற்று இமாசலச்சாரலிற் பர்ணசாலையொன்று செய்வித்து அதிற்சேர்ந்து சிவ

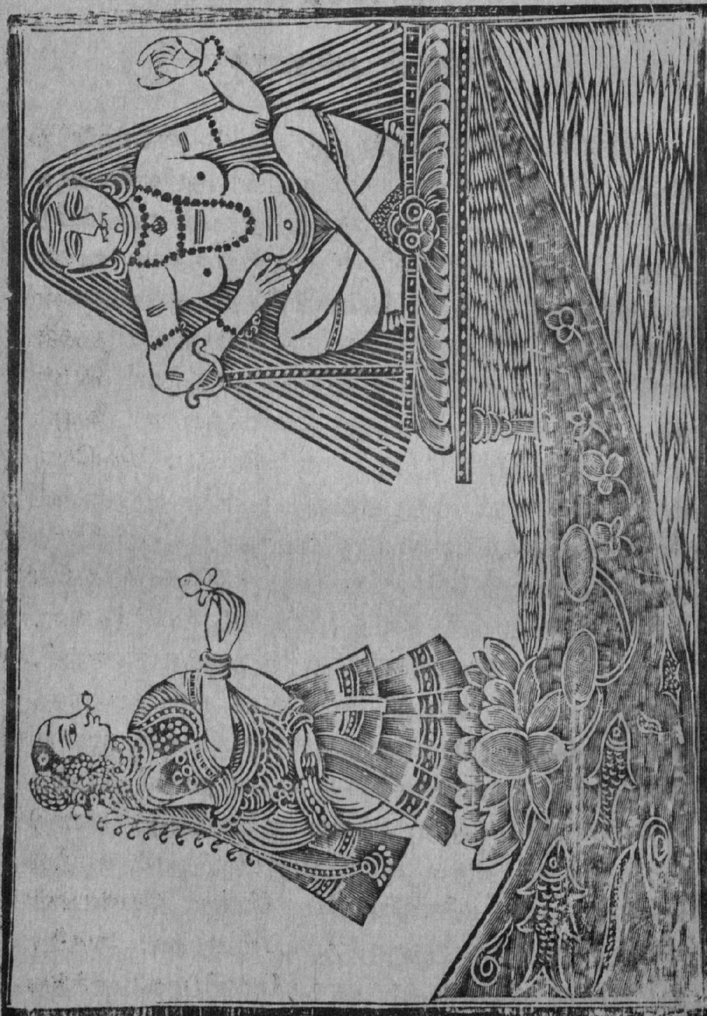

பெருமானை நோக்கித் தவச்செயல் மேற்கொண்டு தோழிகளோடு வசித்திருந்தனர்.

[அப்பொழுது சிவபெருமான் தம்பாலெய்தி மனமொடுங்க விரும்பிய ஸநகாதி நால்வர்க்கும் ஞானோபதேசஞ் செய்துக்கொண்டிருந்தனர். அத ஞல் உலகமானது மாதர்முயக்கற்றுப் படைப்புத் தொழில் தடைபடக்கண்ட தேவர் அதனை யகற்றக் கருதி மதனனை விடுப்ப, அவன் மலர்க்கணை பெய்து நெற்றி விழித்தீயாற் சாம்பராயினன். அக்காலத் தில் அவனருகிருந்த அவன் மனைவி இரதீ தன் கண வனைத் தரவேண்டு மெனப் பிரலாபிக்க, சிவபெரு மான் "யாம் இமாசலத்திற் பர்வதன் மகளா யிருக் கும் பார்ப்பதியை மணந்த பின்னர் உன் நாயகனை நல்குவோம்" என நவின்றனர்.]

சிவபெருமான் ஸநகாதிகட் கநுக்கிரகித்து விடுத்து, இமாசலமெய்தி அன்னையா ருந்தவங் கண்டு அகமகிழ்ந்து அந்தணவடிவெய்தி, "நீயாது கருதித் தவம் புரிகின்றனை?" என, உமாதேவி, "சங்கரனை மணக்க விரும்பியுள்ளேன்" என, "பெண்ணே! அவன் சாமானியன்; என்னை விவாகஞ் செய்து கொள்!" என, தேவி சினந்து, "தீயோனே! செல்க!" என, விமலர் விடையேறிக் காட்சியளிப்ப, அம்பிகை அஞ்சிக் கைகுவித்து, "அறியாமற் செய்த அபசாரத்தை மன்னிக்க!" என, இறைவர், "அவை நம்மைத் துதித்தனவாகக் கொண்டோம், இனித் தவமொழிக! மணம் செய்வோம்" என்று, அந்தர்த் தான மாயினர். பார்வதி தேவியார் நிகழ்ந்தன வற்றையுணர்த்த பர்வதன் மனக்களி மிகுந்திருந்தான்

இருபத்தொன்றாவது

பார்வதி திருமணம்

இறைவியார், இமாசலமன்னர் புதல்வியாராய்த் தவச்செயல் மேற்கொண்டிருந்தபோது சிவபெருமான் திருக்கயிலாய கிரியிலிருந்து சப்தருஷிகளை வருவித்து, "நீங்கள் பர்வதன் மகளாயிருக்கும் உமையை மணம்பேசுக!" எனக் கட்டளையிட, அவ்விருடிகள் சிவபெருமான் கருத்தின்படி அருந்ததியோடு இமோத்கிரி யடைந்து, மலைமன்னனைக் கண்டு மகாதேவர் மனக்கருத்தை யுணர்த்த, அவன் அதற்கங்கீகரித்ததை ஐயன்பால் விண்ணப்பித்துத் தத்தமிடஞ் சேர்ந்தனர். மலையரசன் விச்சுவகர்மனால் நகரலங்காரஞ் செய்வித்து விசேஷ சிறப்புக்களாக்கினன். பின்னர், "பங்குனி யுத்திரத்தினம் உத்தமோத்தம தினமாதலின் உமையம்மையைத் திருமணஞ் செய்துகொள்க!" என விண்ணப்பிக்க, சிவபெருமான் திருநந்திதேவரை விளித்து, தேவர் முதலினோரை வரச்செய்க என, நந்திபகவான் சிந்தனை செய்தவளவில், கோடியுருத்திரர் - நூற்றுவருருத்திரர் கீழ் கண்ட கடாகத்துள்ள காலாக்கினி யுருத்திரர் - கூஷ்மாண்டர் - ஆடகேசுவரர் - தாரகேசுவரர் - திருமால் - பிரமன் - இந்திரன் முதலிய எண்டிசைக் காவலர், நவக்கிரகங்கள், நவசித்தர்கள், அஷ்டவசுக்கள், சப்தருஷிகள், யக்ஷ கின்னர கருட காந்தர்வர் முதலிய கணங்கள், வேதாகம சாஸ்திரங்கள், யுகாதி காலபேதங்கள் முதலிய யாவருங் கூடிவந்து திருவாயிலை யடைந்து நந்திபகவானைப் பணிந்தனர்.

அப்பொழுது சிவபெருமான் அராக்கலன் முதலி யன பொற்பணியாக விளங்க மணக்கோலஞ்செய்து கொண்டு இடபவாகன மூர்ந்து தேவர்கள் மலர்மாரி பெய்யவும், ஸ்ரீகணேசர் ஸ்கந்தர் வீரபத்திரர் வைரவர் திருமால் பிரமன் முதலானோர் தத்தம் வாகனங்களில் வரவும், ஸப்தருஷிகள் ஆசீர்வதிக்கவும், பாநுகம்பன் தனது ஆயிரம் வாய்களாலுஞ் சங்கத்தொனி செய்ய வும், வாணாசுரன் தனது ஆயிரங் கைகளாலுங் குடமுழ வடிக்கவும், கணத்தலைவர்கள் பல வாத்திய முழங்கவும், திருநந்தி தேவர்: பொற்பிரம்பேந்தித் தேவர் முனிவர் கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு முன்னே செல்ல வும், இந்திரன்: காளாஞ்சி தாங்கவும், ஈசானர்: அடப் பை யெடுக்கவும், வாயு : ஆலவட்டம் பறிமாகவும், அக்கினி: தூப மேந்தவும், வருணன்: பூரணகும்ப மெடுக்கவும், நிருதி: கண்ணாடி காட்டவும், குபேரன்: நவநிதிகள் சொரியவும், இயமன்: கஞ்சுகத் தொழில் புரியவும், நாகர்கள்: மாணிக்கத்தீப மேந்தவும், வேதங்கள் : திருவடியைச் சுமக்கவும், கங்கை காண் முதலிய நதிக் கன்னியர் சாமரை யிரட்டவும், குண் டோதரன்: குடைபிடிக்கவும், பிரம விஷ்ணுக்கள்: இரு புறத்திலும் கைகூப்பி வரவும், சுந்தரேசப் பெருமான்: திருநீற்றுப் பெட்டகமும் திருப்பள்ளித்தாமமு மெடுத் துக் காட்டவு மமைந்த சர்வாலங்காரத்துடன் இமா சல மெய்தி, கண்டமாதர்கள் காதல்கொள்ளத் திரு வுலாப்போந்து, பர்வதராஜன் மாளிகை யடைந்து, திருமால் கைலாகு கொடுக்க இடபவாகனத்தினின் றும் இறைவ ரவரோ கணித்தனர்.

பர்வதன் மனைவி மேனை மாங்கல்ய மாதர் பல ருடன் பசுவின்பால் கொணர்ந்து பரமன் பாதங்களை

விளக்கி நாணத்தொடு உட்சென்றாள். பிரமன் திருமணச் சடங்கு நடத்தினன். சிவபெருமான் நவரத்தின சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தனர். ஏனையோர் தங்கடங்கட்கேற்ப அமைந்திருந்த ஆசனத்திலிருந்தனர். *அம்மையார் அநேக ஆடையாபரண அலங்கிர்தையாய்த் தோழிமார் புடைசூழ மாதேவர்பால் வந்து பணிய, 'மாதே! பக்கலிலிரு!' என இருவரும் ஏகாசனத்தி லிருந்தனர். பர்வதராசன் மேனையோடு சிவபெருமான் திருவடியைப் பூசித்து, பார்ப்பதி கையைப் பரமேசுவரன் கையி லளித்தனன். சிவபெருமான் திருமாங்கல்யந் தரித்து மணவினை முடித்தனர். †பின்னால் இறைவியாரோடு திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்தனர். தேவரீர் முனிவர் தத்தமிடஞ் சார்ந்தனர்.

---

*யாவரும் ஒருங்கு கூடியதால் வடமுனை தாழ்ந்தும் தென்முனை யுயர்ந்தும் பூமி சமநிலை மாறியது. "இனி உலகமழியும்" என்ற தேவர் வேண்டுகோட் கிரங்கிச் சிவபெருமான் அகத்திய முனிவரைத் தென்றிசைக் கனுப்பி அதனைச் சரியாக்கினர். அவர் விரும்பிய திருமணக் காட்சியைத் தலங்கடோறுந் திருவருள் செய்தனர்.

†இரதி தன் கணவனை யளிக்கும்படிவேண்ட, சிவபெருமான் கருதிய மாத்திரமே அவன் வடிவுகொண்டு நிற்ப, "நீ இரதிக்கு மட்டும் உருவமாகவும், ஏனையோருக்கு அருவமாகவுமிருந்து உன் தொழிலை நடத்துக!" என்றருளினர்.

இருபத்திரண்டாவது

சாவித்திரிக்கநுக்கிரகம்

மத்திரதேச மன்னனாகிய அசுவபதீ யென்பான் மாளவி என்னும் மனைவியோடு வாழ்ந்து அரசு புரிகையில் எல்லாப் பாக்கியங்களு மிருந்தும் புத்திரப் பேறின்றிவருந்தி, சாவித்திரியம்மையை நோக்கி அருந்தவம் புரிய, சாவித்திரி தேவி பிரசன்னையாய், "அரசனே! நீ புத்திரப்பேறு கருதினை, உனக்கொரு பெண் குழந்தையைத் தந்தோம், அவளோ கற்பிற் சிறந்த கட்டழகுடையாள். அவளால் நீ பெரும் பாக்கியவானாகுவை" என்றருளி மறைய, மாளவி கருப்பமெய்திப் பெண் குழந்தையைப் பெற்றனள். அக் குழந்தைக்குச் சாவித்திரி யென நாமஞ் சாத்தி வளர்க்க வளர்ந்து மங்கைப்பருவமடைய, மன்னவன் அவ் வனிதைக்கு மணஞ்செய்யுங் கருத்தினனாகித் தக்க வரனைத்தேடும் பிரயத்தின முடையவனா யிருந்தனன். அப்பொழுது நாரதமுனிவர் அங்கடைய, அரசன் அவரை அர்க்கியபாத்திய ஆசமனாதிகளாற் பூசித்து, உயர்ந்த ஆசனத்திருத்தி, அவருக்கருகே தானும் வீற்றிருக்கையில், சாவித்திரி கண்டு முனிவனையும் தந்தையையும் பணிந்து நிற்க, அரசன் முனிவரை நோக்கி, "என் தவப்புதல்விக் கேற்ற கணவனைக் கிடைக்கப் பெற்றிலேன். அது காரணமாக மனம் வருந்துகின்றேன்" என, நாரதர், "அரசனே! நின் குமாரியை நீ விரும்பியவனுக்கு மணஞ்செய்யவேண்டாம். அவள் விரும்பியவனுக்கே யளித்தல் வேண்டும்" என, தந்தை சாவித்திரியை வினவ, சாவித்திரி நாணமெய்தி, "முன்னே மாதர்கள் பலர் வியந்து

சொல்லக் கேட்ட சாலுவதேய மன்னவன் புதல்வ ஞகிய சத்தியவானுக்கு என்னைக் கொடுக்க!" என் றனள். அப்பொழுது அருகிருந்த நாரதமுனிவர் அச் "சத்தியவான் மிகப் புனிதமானவன்; சொல் தவரு தவன்; மன்மதன் போலும் அழகுடையவன்; ஆனுல், அவன் இன்றுமுதல் ஓராண்டி லிறப்பான்" என, மன்னவன், "சாலுவ மன்னன் குருடஞகிச் சத்துருக்களினுல் நாட்டை யிழந்து மனைவியோடும் மகனேடும் காட்டில் வசிக்கின்ருன். அவனுக்கு எப்படி யுன்னைக் கொடுப்பது? வேறெருவனை வரிப் பாயாக!" என, சாவித்திரி, "தந்தையே! சில மாதர்கள் சொல்லால் அவனைக் காமுற்ற என் மனம் வேறெருவனைக் கருதாது" எனத் திடமாகக் கூற, நாரதரும், "அங்ஙனமே புரிக" எனக் கூறிச் செல்ல, அசுவபதி அப்படியே சாவித்திரியை சத்தியவா னுக்கு மண முடித்தனன்.

பின்னர், சாவித்திரி கணவன்பாற் காட்டை யடைந்து, ஆபரணுதிகளை விலக்கித், தவக்கோல மெய்தி, மாமன் மாமிகட்கும் கணவனுக்கும் குறை வறப் பணிசெய்து, "கற்பிற் சிறந்த காரிகை" என அவர்களாற் புகழப்பெற்றிருந்தனள். அப்படியிருக் கையில் நாரதமுனிவர் கூறிய காலத்திற்கு நான்கு தினங்களிருந்தன. சாவித்திரி கௌரி விரதத்தை மேற்கொண்டு, ஏகாக்கிர சித்தமாய் அன்னபானுதி களையும் நித்திரையையும் விலக்கி, ஒருவரோடும் வச னியாமல் விதிமுறையாக அனுஷ்டித்து, அம்பிகை யின் பூரணகடாக்ஷ மெய்தப்பெற்று, மூன்று தினங் களு மகல நான்காந்தின மடையவும், சத்தியவான்

வழக்கப்படி வனத்திற்குச் செல்லுகையில், "யானும் வனத்தைக் காண உம்மோடு வருவேன்" என, சத்தியவான், "பெண்ணே! மூன்று தினங்கள் விரதமிருந்தனே. இன்று புசித்துக் களைதீருக! நாளை யென்னோடு வருக!" என, நான் இரவு கண்டன்றிப் பாரணஞ் செய்யேன்; அன்றியும் துயிலேன் ஆகலின், பகற் பொழுதை உம்மோடு கழிப்பேன் என, சத்தியவா னதற் கிணங்கி, "வருக!" என சாவித்திரி, மாமன் மாமிகளைப் பணிந்து விடைகொண்டு, கணவனோடு காட்டை யடைந்தனள். சத்தியவான் வழக்கப்படி காடு முழுவதும் சுற்றித் தருப்பை யறுத்தும், சமிதை யொடித்தும், மரங்களிலேறிக் காய் கனிகளைப் பறித்தும், மலர்களைக் கொய்தும் உழன்று கொண்டிருக்கையில், சாவித்திரியும் அவன் நிழல்போலவிடாது பின்றொடர்ந் திருந்தாள். அப்படியிருக்க, சத்தியவான் ஒரு மர நிழலிலிருந்து மனைவியோடு இதனைச் சொல்லுகின்றான்:

"பெண்ணே: என் கை கால்கள் நடுங்குகின்றன. கண்கள் சுழலுகின்றன. ஒன்றுந் தெரிகிலேன்" என்று கூறி, பின்னர் மனைவி மடியில் தன் சிரசை வைத்து அரசகுமாரன் நிலமிசைத் தூங்கினான். அப்பொழுது, தென்புலத் திறைவனாகிய இயமன் வாடாத மலர்மாலை மார்பில் விளங்கவும், பாசமுந் தண்டமுங் கையி லிலங்கவும், பதிவிரதையாகிய சாவித்திரி கண்ணுக்குப் பிரத்தியட்சமாகத் தோன்றி சத்தியவா னுயிரைக் கவர்ந்து செல்லுஞ் செயலைக் கண்டு, சாவித்திரி தன் கணவனுடலை நிலமிசைக் கிடத்தி, இயமனை நோக்கி, "நீ யாவன்? என் கணவ

னுயிரை ஏன் கொண்டு செல்கின்றனை?" என வினவ, இயமன் புன்னகை புரிந்து, "கற்புக்கரசியே! யான் இயமதருமன். உன் கணவனுக்கு ஆயுள் முடிந்தமையாலும், அவன் சற்பாத்திரனுதலானும், யானேவந்து அவனுயிரைக்கொண்டேன். பிறப்புண்டானுல் இறப்புண்டு. இது பொதுத் தருமம். நீ தேவியை யர்ச்சித்துக் கடாக்ஷம் பெற்றமையின் என்னை நேரே கண்டாய். யான் போகின்றேன். நீ நில்!" என, "அண்ணலே! நான் கணவனைப் பிரிந்திரேன். என்னையும் உடன்வரக் கட்டளை தருக!" என, தருமன், "கணவனேடே யுயிர்விடுதல் உலக வியற்கையன்று. கணவனுயிரை யன்றி வேறு நீ விரும்பும் வரமிருந்தால் கேட்கத் தருவேன்" என, சாவித்திரி, அங்ஙனமாயின், சாலுவதேசாதிபனுன என் மாமன் கண் பெறுமாறு வரந்தருக!" என, "அப்படியே யாகுக!" என்று நடந்தான். சாவித்திரியும் பின்ருெடர, இயமன் தடுத்து, "இன்னும் யாது வரம் வேண்டும்?" "என் மாதுலனுக்கு அரசுரிமை பண்டுபோ லெய்துக!" என, அப்படியே தந்து செல்ல, மீளவும் பின்ருெடர்ந்து, "என்னையுங் கணவனேடு கொண்டு போகுக!" என, இயமன், "உன் புருஷனையன்றி வேண்டிய வேறு வரங் கேள்!" என, சாவித்திரி, "என் தந்தை மைந்தரில்லா திருத்தலின் நூற்றுவர் மைந்தரைப் பெற வரந் தருக!" என்ருள். "அப்படியே தந்தேன்" என்று இயமன் நடக்கையில், மேலும் பின்ருெடர, "இவ்வனத்தில் நீ யென்னேடு வருதல் தகுதியன்று" எனப் பலவாறு தடுத்த தருமனை நோக்கிச் சாவித்திரி, "தரும சொரூபியே! நல்லோர் பெரியோரைக்கண்ட பலன்வீணுகாதென்னும்

பழமொழி குற்றமாகும்படித் தேவரீரைப் பணிந்து அடைக்கல மெய்திய யான் குறைமதியோடிருக்க விடுவது தருமமோ? கணவனை யிழந்த பெண்ணால் யாருக்கு யாதுபயன்? என் கணவனுயிரைத் தந்தே செல்லவேண்டும்" என்று அழலிடைப்பட்ட மெழு கென வுருகிநின்ற சாவித்திரியை இயமன் குளிர்ந்த பார்வையோடு நோக்கி, "நங்கையே நீ விரும்பியது கொடுப்பேன்" என, சாவித்திரி பலவாறு வருந்தி, "என் கணவனைத் தருக!" என, இமயன், "தந் தேன்" என்றான். சாவித்திரி களித்தனள். "நீ யுன் கணவனோடு பல காலம் நாட்டில் வசித்துப் புதல்வரைப் பெற்று வாழ்க!" என்று வரமளித்து இயமன் சென்றனன்.

சாவித்திரி சந்தோஷ சித்தத்தோடு பண்டைய மரநிழலடைந்து, கணவனுடலைத் தூக்கி, அச்சிர சைத் தொடை மிசை யிருத்தினள். கணப்பொழு தில் சத்தியவான் துயின் றெழுந்தவன்போல உயிர் பெற் றெழுந்து, "யான் நெடுநேரந் துயின்றுவிட் டேன். அக் கனவில் சுந்தரமான ஒரு புருஷன் என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போனான். ஒரு பெண் யாசித்து என்னைக் கொணர்ந்தாள்" என்று கூறி, "அஃதென்ன?" என வினவ, சாவித்திரி நிகழ்ந்த வரலாற்றினை வெளியிட்டு, பிறகு சத்தியவானோடு மாமன் மாமியாரிடஞ் சேர்ந்தனள். இவர்கள் பெற்ற வரத்தின் விசேடத்தால் அரசுரிமை முதலிய சகல பாக்கியங்களு மநுபவித்துப் பல காலம் வாழ்ந்திருந் தார்கள்.

[கௌரி விரதத்தினால் சாவித்திரி யடைந்த பெரும்பேறுகருதி சுமங்கலிகளால் ஆனிமாச பூரணை யில் சாவித்திரி விரதம் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றது. "இது வைதவ்வியத்தை விலக்கத்தக்கது" என்று நூல்களில் கூறப்பட்டது.]

இருபத்து மூன்றாவது

மோகினிரூப தானம்

ஹரிஸ்த்வாமாராத்ய ப்ரணதஜந ஸௌபாக்ய ஜநநீம்
புராநாரீ பூத்வா புரரிபுமபி க்ஷோபமநயத்

தேவர்கட்கும் அசுரர்கட்கும் அடிக்கடி பெரும் போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில், திருமால் பன்முறை தேவர்கட்கு உதவி புரிந்துவந்து தம்முள் யோசிக்கின்றார்: 'நமக்குள்ள பல்வகை யாற்றலோடும் எண்ணிய வகையான காமரூபங்கள் எடுக்க ஆற்றலுமிருத்தல் இன்றியமையாத தொன்றாம். அதனிலும் அதிசௌந்தரியம் வாய்ந்த மங்கை வடிவெய்துதல் மாட்சிமை பெற்ற தொன்றாம், அஃதொன்று அநேக அவசரங்களில் நம்மைச் சுனப் படுத்தும், காரிய சித்தியைத் தரும்; பலரைக் காமுறச் செய்யும். நாம் எவரையு மயக்கிக் கீழ்ப்படுத்தலாம். இதனிற் சிறந்த சித்தியென்ன விருக்கின்றது. என்றெண்ணி, 'இஃதெவர்பாற் பெறற் குறித்து?' எனப் பன்னெடு நாள் யோசித்து, 'ஜகந்மாதாவும் திரிபுரசுந்தரியுமாகிய மாதேவியே பேரழகுடையவள். அவளே அத்தகைய வரமருளற் குரியள்' எனத் தன்னுட் டுணிந்து, அம்பிகையை நோக்கி அநேக காலம் அருந்தவம் ஆற்ற அகிலாண்டநாயகி அருண்மடை திறந்து அன்னவற் கருள உன்னினளாகிப் பண்ணுதற்கரிய எழில்மிகுத்து காட்சிதந்தருள, பன்னகசயனன் 'எண்ணின கருமம் முற்றிய'தென்று மனங்களித்து, மாதேவியைப் பணிந்து, கைகட்டி

நேர் நின்று, "உலகன்னையே! ஒருவரும் சமமில்லாத திரிபுரசுந்தரி! அடியேன் பேரழகுடைய தேவியின் திருவடியைப் போன்ற அழகுடைய வடிவமெடுக்கும் வல்லபமுடைய வரத்தைப் பெறுமாறருள் புரிக" என்று பன்முறை வேண்டிப் பிரார்த்திக்க, சர்வமங்களப்ரதை, "தாமோதரா! நீ என்னைப் பணிந்தும், துதித்தும், தியானித்தும், என் ஸ்ரீ சக்கரத்தைப் பூசித்தும் என்னைத் தரிசித்தனை. நீ விரும்பிய வரம் தந்தோம்" என்றநுக்கிரகித்தனர்.

இவ் வரப்பிரதாபத்தினாலேயே, திருமால் பின்னொரு காலத்தில், க்ஷீராப்தி மதனத்தி லுண்டான அமிர்தத்தை அசுரர்கட்களிக்காது வஞ்சிக்கக்கருதி, அரிவையர் சிரேஷ்டமான மோகினிவடிவேற்று, "என்னை விரும்புகின்றீர்களோ? அமிர்தத்தை விரும்புகின்றீர்களோ?" என்று வினவி, வஞ்சனையால் மயக்கி, அவர்களை வேற்றிடங்கொண்டு சென்று, "உங்களில் வெற்றிகொண்ட வொருவனுக்கே யானுரியன்" என்று அவர்கள் யாவரையும் போரில் இறக்குமாறு புரிந்தனர்.

அன்றியும், சிவபெருமான் பிக்ஷாடநராகத் தாருகவன மடைந்த காலத்தும், பஸ்மாசுரனைக் கொல்ல வேண்டிய அமயத்தும், ஹரிஹர புத்திரரெனும் ஐயனாரை யளித்த அவசரத்தும், அத் திருமால் கொண்ட மோகினிப் பெண்வடிவிற்கும் இதுவே மூல காரணமாம்.

சௌந்தரியலஹரி

“மாயன் வணங்கியுன் மால்வடி வங்கொள
வாடு மான்றுயர் போதாதோ
தூய மதன்றொழ வாண்வடி வம்புணர்
தோகைகண் வண்டயி றேனேபோன்
மேய வழங்குமு ரூபம தென் சொல
மேலிது கண்டவர் வாழ்வாரோ
நீயதி ரஞ்சகி மோகன வஞ்சகி
நீ செய்வ தொன்றல மாதாவே.”

இருபத்துநான்காவது

நவமணிச் சத்திகளின் தோற்றம்

சிவபெருமான் தேவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் தம்போலும் ஒரு புதல்வனைத் தருவதாக வாக்களித்து; ஆன நெருப்புப் பொறிகளைத் தமது திருநெற்றி விழிகளினின்றும் வெளி விடுத்தபோது விரைந்து அந்தப்புரஞ் சேர்ந்த விமலை [ஸ்கந்தோத்பவத்திற் காண்க] திருமால் முதலிய தேவர்கள் ஈசனை வணங்கி, "ஒரு புதல்வனைத் தருக" என வேண்ட, 'இறைவர் தீப்பொறியினால் சரவணத்திற்குழந்தையாயிருக்கச் செய்தனர்' என்றுணர்ந்து, "என்பால் சிவகுமாரன் உதியாமல்தடுத்தவர்களாகிய இந்திரன் பிரமன் திருமால் முதலானவருடைய மனைவியர்க்கும் புத்திரர்களில்லாமற் போகுக! எனச் சபித்துச் சிவசந்நிதி யடைய, சிவபெருமான் தம் பக்கலிலமர்த்தினர். முன்னே தேவியார் அந்தப்புரஞ் சென்றபோது திருவடிச் சிலம்பினின் றுதிர்ந்த நவமணிகள் அங்கு விளங்கின. அவை பார்வதி தேவியார் திருவுள்ளக் கருத்தின்படி அவ் வம்மையாருடைய ஒளியமைந்த சிறந்த உருவங்களாக வாயின. அத்திருவுருவங்களை யெல்லாம் சிவபெருமான் திருநோக்கத்தாற் பார்த்தருளி, "வருக!" எனக் கட்டளையிடவும், ஒருவகை ரத்தினத்திற் கொருசத்தியாக ஒன்பது வகை ரத்தினங்கட்கும் ஒன்பது சத்திகளாகித் தேவர்களுடைய சிறந்த தவத்தால் வந்தனர். அவர்கள்

முத்துவல்லி, மரகதவல்லி, மாணிக்கவல்லி, வைடூரியவல்லி, கோமேதகவல்லி, புஷ்பராகவல்லி, பச்சைவல்லி, வச்சிரவல்லி, நீலவல்லி எனப்படுவர்.

"தளிரின் மெல்லடிப் பரியுரமாயின தணந்து
மிளிரு மந்நவ மணிகளி னுணையால் விமலை
யொளிரு நல்விருத் தோன்றின வைம்முகத் தொருவன்
றெளிரு முச்சுட ரகத்திடை யமர்ந்திடுஞ் செயல்போல்."

இருபத்தைந்தாவது

நவவீரருற்பவம்

உமாபிராட்டியார் சிலம்பின் நவரத்தினங்களி னின்று அவ்வன்னையார் திருவுள்ளத்தின்படி யுதித்த நவசித்திகளும் சிவபெருமான் திருவடிகளில் வணங்கி அப் பெருமான்பால் எண்ணத்துடன் சேர்ந்த இச்சைகொண்ட மாத்திரமே முனிமங்கையர் போற் கருப்ப மெய்தினார்கள். உலகங்களை யெல் லாம் அநாதியே விருப்போடு பெற்ற உமாதேவியார் அச் செயல் கண்டு வெருண்டு, "நீங்கள் எனக்கு மாறுபட்டீர்கள், அம்மாறுபாட்டினால் பாரமாகிய இக் கர்ப்பத்தோடு ஓரினத்தவர்களாகிய நீங்க ளெல் லீரும் பலகாலம் இருப்பீர்களாக!" எனச் சபித்தனர். (ஏனெனில், இவர்கள் அம்மையார் திருவடியினின் றுதித்தவர்க ளாதலின் அவர்பாற் கட்டளை பெற்று அதன்படி யொழுகவேண்டிய தமது செயல் தவறி நேரே சிவபெருமானைப் பணிந்து காமுற்றுக் கரு வேற்றது அவர்கள்பாற் குற்றமாகலின்) அச் சாபத் தைக் கேட்ட ஒன்பதின்மரும் நடுநடுங்கிப் பயந்து உடல் வியர்த்தார்கள். அவ் வியர்வினின்று அருக் கர் தொகுதிபோல் அழியாத ஆற்றலுடைய இலக் கம் வீரர்களவதரித்தார்கள். அவ்விலக்கம் வீரரும் இடிபோல வெடிபடு சொல்லுடையவர்களும், பீதாம் பர மணிந்தவர்களும், வாளுங் கேடகமு மேந்திய கையை யுடையவர்களுமாக நெருங்கிச் சிவபெரு மானைப் பணிந்து துதிசெய்து நிற்க, சிவபெருமான், "புதல்வர்காள்! நீங்கள் சூரசங்காரத்திற்காக எழுந்

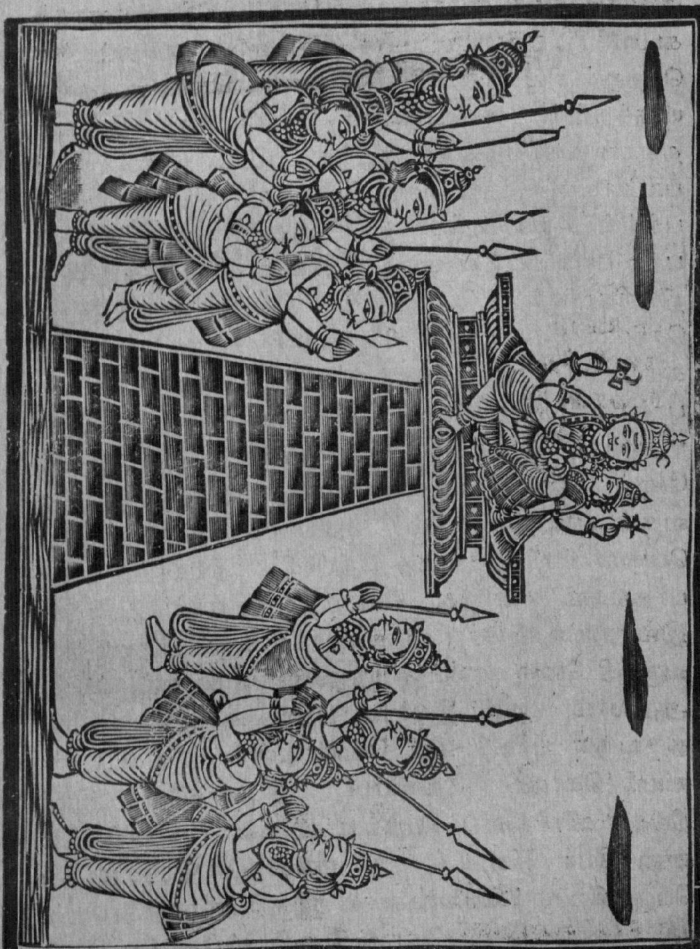

வல்லி வீமகேச்சுவரரையும், வைடூரியவல்லி வீரபுரந் தரரையும், வயிரவல்லி வீரராக்கதரையும், மரகதவல்லி வீரமார்த்தாண்டரையும், பவளவல்லி வீராந்தகரையும், நீலவல்லி வீரதீரரையும் முறையே பெற்றனர். இந்த நவவீரர்கள் தாய்மாரின் நிறத்தோடு பீதாம்பரதர ராய்ப் பலகாலம் வளர்ந்த வளர்ச்சியுடன் பிரமன் போல நவசத்திகளின் உந்திவழியே யுதித்தார்கள். அவர்கள் உடனே சத்தியை யடைந்து பணிய; "பெண்ணே! இவர்கள் நமது நந்திகணத்தவர்கள்; நல் புதல்வர்" என, தேவி அவர்களுக் கைவேலும், பெருமான் வாளு முதவினர். "நீங்கள் ஒன்பதின் மரும், வியர்வி லுதித்த இலக்கத்தவரும் குமாரக் கடவுள் துணைவராய் யுத்த பூமியிற் செல்லக்கடவீர்!" என வியம்ப, அதற்கு அவர்கள் அங்கீகரித்து, அன்னையையும் அப்பரையும் பணிந்துகொண்டு அங்கிருந்தனர். நவசத்திகள் அம்பிகையின் தொண்டு செய்துகொண்டிருந்தனர்.

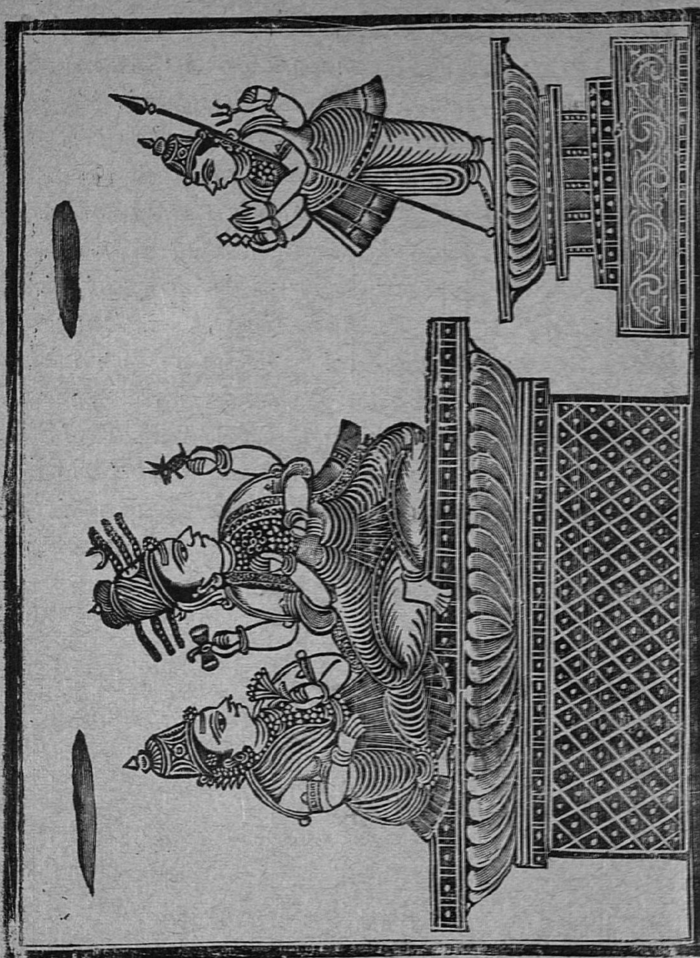

இருபத்தாறுவது

குமாரசுவாமிக்கருளியது

குமாரக்கடவுள் எண்ணிறந்த திருவிளையாடல்கள் செய்துகொண்டிருந்து, பின்னர் கந்தமாதன கிரியிலிருந்து தமது இலக்ஷத்தொன்பது வீரரோடும் பூதகணங்களோடுஞ் சென்று திருக்கைலாயகிரி யடைந்து, தமது மாதா பிதாக்களை வணங்கி, அவர்கட்கிடையே யெழுந்தருளி யிருந்தனர். அக் காலத்தில் தேவர்களும் இந்திரனும் தங்கள் மனத்திலுற்ற குறைகளை விண்ணப்பித்து, திருமாலையும் பிரமனையும் அழைத்துக்கொண்டு கைலாயகிரியை யடைந்து வெகுகாலங் காத்திருந்து திருநந்திதேவர் விடை பெற்றுச் சந்நிதியடைந்து முறைப்படி வணங்கினர். அதற்குள், இந்திரன் துயரமிகுந்தவனாய், "அம்மே யப்பரே! அநேக யுகங்களாய்ப் பெருவல்லபமுடைய சூராதி அசுரர்களால் பெருந்துய ரெய்தி வல்லமையின்றி ஒடுங்கி யிருக்கின்றோம். தேவமாதர்களும், அடியேன் மகனாகிய சயந்தனும், அநந்ததேவர்களும், வீரமகேந்தி நகரிற் சிறையிலிருக்கின்றார்கள். அசுரர்களால் என் நகர் சீர்கெட்டது. யாவுந் தெரியுமே. யான் முன் தவஞ் செய்தபோது, 'விரைவில் ஒரு குமாரனுதிப்பான்; அவனைக்கொண்டு அசுரர்துயரை யகற்றுகின்றோம்' என அருளிய வரத்தை இன்னும் கைகூடச் செய்யவில்லை. குமாரக்கடவுளும் திருவவதாரஞ் செய்துள்ளாரே! இன்னும் எங்கள் கவலை தீரவில்லையே; இன்னும் யாரோடு நாங்கள் முறையிடுவோம்? ஒருவரும் ஆதரவில்லையே திருக்கைலாயமன்றிப் புகலிடமில்லையே; இத்துயரை இன்னுஞ்

சகித்தல் இயலாது; துன்புற்ற குழந்தைகட்குச் சுகத்தை யுண்டுசெய்வது பெற்றோரையன்றி வேறு யாருமில்லை யாதலால் எங்கள் சங்கடங்களை விலக்கி யருளவேண்டும்" என்று பணிந்தான். அருகிருந்த திருமாலும் பிரமனும், "ஐயனே! கொடியவனை சூரபன்மன் தன் வலிமையால் ஆன்மாக்களை வருத்துவது சொல்லுந் தரமன்று. இனிச் சற்றுந் தாமதியாது இப்பொழுதே திருவருள் புரிதல்வேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்தனர்.

அப்பொழுது சிவபெருமான் அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் திருவருள் சுரந்து, "இனி உங்கள் மனக்கவலையை விட்டுவிடுங்கள்" என்று, குகப்பெருமான் திருமுகத்தை நோக்கி, "சண்முகா! மிக்க கொடுமை புரியும் வலிய சூரபன்மனை அசுரர் கூட்டத்தோ டழித்து, வேத விதியை நிலைப்படுத்தி, இந்திரனரசுரிமையை அவனுக்கு மீட்டுக்கொடுத்து, தேவர் துயரைத் துலைக்கக்கடவாய்!" எனத் திருவாய் மலர்ந்தருள, முருகப் பெருமான், "அங்ஙனமே செய்வேன்" என அங்கீகாரஞ் செய்ய, சிவபெருமான் ஏகாதசருத்திரரைச் சிந்திக்க, அவர்கள் உடனே அங்கு வந்தெய்த, "நீங்கள் யாவரும் குமாரன் கரத்தில் ஆயுதங்களாக விருங்கள்" என்றும் பல ஆயுதங்களாக்கிக் கந்தசுவாமி கரத்திலளித்தனர். அவர்கள் (தோமரம்) இருப்புலக்கை, துவசம், வாள், வச்சிரம், அம்பு, அங்குசம், எறிமணி, கமலம், தண்டம், வில், மழுவென்னும் ஆயுத உருவங்கொண்டு அறுமுகேசன் அத்தத்திலமர்ந்தனர். அதன் பின்னர் எவ்வாயுதங்கட்கும் தலைமையானதும் ஒப்பற்றதுமாகிய ஒரு வேலாயுதத்தைச் சிருஷ்டித்து அவர் திருக்கரத்தி

லளித்துப் பன்னிரு படைகளாக்கி, இலக்கத்தொன்பது வகையினராகிய புதல்வர்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் உங்கள் மூத்தோனாகிய முருகனோடு சென்று, அசுரர்களை யழிப்பீர்களாக" என்று அவர்கட்கு அம்பிகை வேற்படையும் தாம் வாட்படையும் முன்னரே கொடுத்திருப்பதோடு பல படைகளையுங் கொடுத்து குமாரக்கடவுளுக்குச் சேனையாக்கி; நந்தி, உக்கிரன், சண்டன், தீக்கண்ணன், சிங்கண் முதலிய சிவகணத் தலைவரைக் கடைக்கணித்து "நீங்கள் இரண்டாயிரவெள்ளம் பூதகணங்களோடு சண்முகன் சைநியங்களாகச் செல்லக்கடவீர்" என்று கட்டளையிட்டு அவர்களையே சேனைத்தலைவர்களாக்கி யமைத்து, மஹா வல்லபமுடைய மனோவேகத் தேரினைச் சிருஷ்டித்துக்கொடுத்து, "இனி நீ யுத்தத்திற் கேகுக!" என, குமாரக்கடவுள் உமாபிராட்டியாரையும் சிவபெருமானையும் நமஸ்கரித்து நேர்நின்று துதி செய்ய, சிவபெருமான் குமாரனைத் தழுவிக்கொண்டு திருத்தொடைமீ திருத்தி உச்சிமோந்து பார்வதி தேவியார் திருக்கரத்திலளித்தனர். அப்படிக்கொடுத்தவுடனே, ஷட்சமயத் தலைவியாகிய பரமேசுவரி கிருபையோடணைத்துக்கொண்டு, உச்சி மோந்து, "மகனே! இலக்கத்தொன்பது வீரர்களும் சைநியங்களுமாகப் புடைசூழ்ந்துவரச்சென்று, வலிமிகுந்த அசுரர் தொகுதியையழித்துத் தேவர்கள் மனோபீஷ்டத்தை முடித்து வருக!" என்றாசீர்வதித்தருளினர்.

'இவ்வகை யெல்லாம் விரைவுட னுதவி
யேகுதி நீயெனக் குமரன்
மைவிழி யுமையோ டிறைவனைத் தொழுது
வலங்கொடே மும்முறை வணங்கிச்

செவ்விதி னெழுந்து புகழ்ந்தன ளிறப்பத்
திருவுளத் துவகையாற் றழுவிக்
கைவரு கவானுய்த் துச்சிமே லுயிர்த்துக்
கருணைசெய் தமலைகைக் கொடுத்தான்.

கொடுத்தலும் வயின்வைத் தருளினாற் புல்லிக்
குமரவேள் சென்னிமோர் தன்பா
லடுத்திடு மிலக்கத் தொன்பது வகையோ
ரணிகமாச் சூழ்ந்திடப் போந்து
கடக்கரு மாற்ற லவுணர்தங் கிளையைக்
காதியிக் கடவுளர் குறையை
முடித்தனை வருதி யென்றருள் புரிந்தாண்
மூவிரு சமயத்தின் முதல்வி.”

தம தன்னையாராகிய பார்வதியம்மையார் இவ்வாறு திருவருள் செய்த மாத்திரமே சண்முகக் கடவுள் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, தாய் தந்தையார் பால் விடைகொண்டு, சேனை சமுகத்துடன் நிலவுலகடைந்து, அசுரசங்கார முடித்து, அமரர் பதவியையளித்துத் தெய்வயானை நாயகியார் வள்ளி நாயகியாரை மணந்து, கந்தகிரியில் வீற்றிருந்தருளினர்.

இருபத்தேழாவது

இரேணுகாநுக்கிரகம்

பற்பல சாஸ்திரங்களையுங் கற்றுணர்ந்த அபேந்தீய வருமன் என்னும் மன்னவன் மகளாய் அழகிற்கோர் எல்லையாகச் சனித்த இரேணுகை யென்பாள் அருந்தவஞ் செய்த சமதக்கினி முனிவர் மனைவியாகினள். குற்றமற்ற கற்பின் மேம்பாடுடையவள். இல்லற தருமந் தவறுதவள். ஒருநாள் நீர் முகக்கச் சென்றபோது கிருதவீரிய மன்னன் புதல்வனுன கார்த்தவீரியன் என்னும் மஹா பலசாலி வழியிற் கண்டனன். கண்டபொழுதே மன்மதபாணத்திற்கிலக்காய் ஆண் தன்மையையுடைய கார்த்தவீரியன் இரேணுகைக் கெதி ரடைந்து நின்ருன். இரேணுகையோ கற்புடையா ளாதலின் தனது புறங்காலை நோக்கி நின்றனளன்றி, அவனை யொரு சிறிதுந் தலையெடுத்துப் பார்த்திலள். அதுகண்ட மன்னர் மன்னனுகிய கார்த்தவீரியன் யாது புரிவதென்று கருதி, அவள் திரட்டுகின்ற நீரின்மேலே ஓர் பனையளவு ஆகாயத்தில் விளக்கமாகத் தோன்றினுன். அதனுல் நீர்ப் பரப்பில் விளங்கிய அவன் நிழலைச் சமதக்கினி முனிவர் மனைவியாகிய இரேணுகை கண்டாள். அப்போது மன்மதனும் தன் வன்மையைக் காட்டினுனுக. இரேணுகை பிரதிபிம்பத்திற் சென்ற தன் மனதைத் தனது இயற்கைக் கற்பின் வன்மையால் வழிப்படுத்திக் குடத்தில் நீரெடுத்துக்கொண்டு மீண்டு தமதாச்சிர மெய்தினள். இரேணுகை வந்தவுடனே ஆண் சிங்கம் போன்ற சமதக்கினி முனிவர், தன் மனைவி நீர் கொண்டுவரச் சென்றவள் தாமதித்த வகையைய

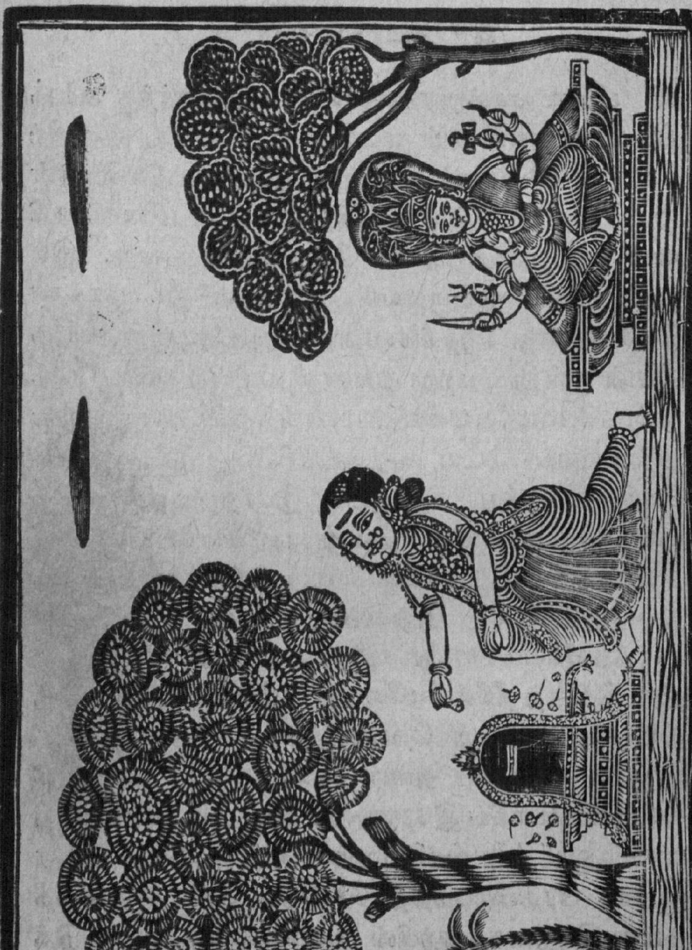

ஞானதிருஷ்டியால் நோக்கிக் கார்த்தவீரியன் தவறு தலை யுணர்ந்தனர். உடனே வடவாக்கினிபோல் கோபித்துத் தன் மகன் பரசுராமனை நோக்கி, "இராமா! இரேணுகையின் பேரழகைக் கார்த்த வீரியன் காமுற்றான். அவன் இளமையும் அரசுரிமையும் வலிமையும் அறியாமையும் சேர்ந்துள்ள தன்மையில் எம்மை யொரு பொருளாகக் கருதாது இவளை யினி வலிந்திழுப்பான். யாம் சொல்வது கேள்! எம் கட்டளைப்படி நிற்பையாயின் இவள் சிரசைத் துணிப்பாய்! விரைந்து செல்க!" என, இராமன் தன் குருவாகிய தந்தை கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு தாயை யழைத்துக் கொலைக்களமெய்தி, வாளைக் கையிலேந்தித் தன் தாயின் சிரசைத் தள்ளித் திரும்பி யடைந்து தந்தையைப் பணிந்துநிற்க, சமதக்கினி, "இராமா! நீ எமது சொற்படி நடந்தாயேனும் தாய்க் கொலை நன்றன்று; உலகம் பழிக்கும்; நீ மீண்டும் அங்கெய்தி அவள் துணிபட்ட சிரத்தைக் கழுத்துடன் சேர்த்துப் பொருத்தி யெழுப்பி, அவளைப் பணிந்து, 'தாயே! உன் விருப்பின்படி செல்லுக!' என விடுத்து வருக" என, அவன் அங்ஙனமே செய்ய, அதனா லுயர்பெற்ற இரேணுகை கணவனை யிழந்த தன்மையால் வருந்தி பரசுராமன் இசைவு பெற்றுக் காஞ்சிநகரெய்தி, ஏகாக்கிர சித்த முடையவளாய்ச் சிவலிங்கந் தாபித்துக் கிரமப்படி பூசித்து வருகையில், அவளுக்கெதிராக உமாசமேதராகச் சிவபெருமான் காட்சி தந்தனர்

இரேணுகை உள்ளங் களித்துக் கைகுவித்துத் துதி செய்து தன் குறைகளை யெடுத்துக் கூறினாள்:

"நீங்களே உலகிற்குத் தாய் தந்தையர். தாய் தந்தையர்பாற் குறைகூறிக் கொள்ளாதவர்கள் யாவர்? நான் கருதாதிருப்பினும் கார்த்தவீரியன் என்னைக் கருதி வஞ்சித்ததால் என் கற்பு திரிந்து என் கணவரா லவமதிப்பெய்திப் பழிப்புற்றேன். அப்பழி நீங்க உம்மைப் பூசித்தேன். என்னைக் காப்பது கடனும்" எனப் பலவாறு பிரார்த்தித்தாள். தாயுந் தந்தையுமாய் யாவரையுங் காக்குஞ் சிவபெருமான் புன்னகை யரும்பி, "எம்மை விரும்பினவற்றைக் கேள்! இமாசல மங்கை அவற்றைக் கொடுப்பாள்" என இரேணுகை, "எல்லையில்லாத துன்பெய்திய அடியாள் தேவரீர் திருவருளால் மக்கட்கெல்லாம் வழிபடு தெய்வமாகி அவரவர்விரும்பிய சுகபோகங்களையநுக்கிரகிக்க வரந்தரவேண்டும்; யான் பூசித்த இவ்விலிங்கத்தில் தேவரீர்எழுந்தருளியிருந்து பலர்க்கும் அருள் புரியவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் உமாதேவியார் மூலமாக அவ்வரங்களை இரேணுகைக்குக் கொடுத்து, பூலோகத்தில் கலியுகத்தில் மாநுடர் விரும்பிய எண்ணங்களை முடிக்கவும், கீழ்க்குலத்தோர் விரும்பியவற்றை அவர்களுக்குக் கொடுக்கவும் அவளுக்குத் தெய்வ வடிவமும் அநுக்கிரகித்து உமாதேவியாரும் சிவபெருமானும் அந்தர்த்தான மானார்கள். இரேணுகை சர்ப்ப குண்டலமுடையவளாய், வாளுங் கட்கமுந் தாங்கிய கையையுடையவளாய், ரோதராஜன் முதலிய சிறுதேவ கணங்கள் புடைசூழத் தெய்வமாக விளங்கினள். "இவ்விரேணுகை சிவபக்தி யில்லாதவரை மிகுதியும் வருத்துவாள்" எனப் பெரியாரும் பணித்துள்ளார்.

“பாம்புசேர் தோளினையான் பாளயத்து மாமாரி
சாம்பசிவன் றன்னடியைச் சாராரை—வேம்பின்
இலையை யுடுத்தியவ ரீனமானம் போக்கித்
தலையில்விளக் கேற்றிவைப்பா டான்.”

காஞ்சிப்புராணம்

“எம்மை வேட்டவை யியம்புதி யிமயமீன் றெடுத்த
கொம்மை மென்முலை புனக்கவை தருமெனக்கூறி,

அண்ணலாருமை கூற்றினு லவட்கவை யுதவி
மண்ணின் மேற்கலி யுகத்துறு மானிடர் கருதி
மெண்ண மெண்ணியாங் கியாவையு மிழிகுலத் துள்ளார்
கண்ணிவேட்டன சாலவுங் களிப்பவு நல்கி

கொம்பனுன்பெறத் தெய்வதத் திருவுருக் கொடுத்துக்
கம்ப னூர்மலை மகளொடுங் கரந்தருள் செய்தார்.
வம்பு வார்குழ லிரேணுகை மடந்தையப் பொழுதே
யம்பு விக்கொரு தெய்வத மாயின ளம்மா,

தாதரா வணியினுல் பலசைவரட் கையினுன்
போதரா சன்முதற் பலகணம் புடையுற
வேதரா சிகள்பயில் விரியெழிற் காஞ்சியின்
யாதரா ளாயிடைத் தெய்மாய் வைகினுள்.”

இருபத்தெட்டாவது

வச்சிர பஞ்சர கவசமுரைத்தது

கமலாசனனாகிய பிரமதேவனும் சங்குசக்கர கதாகட்க கோதண்டங்களாகிய பஞ்சாயுதங்களை யேந்திய பன்னக சயனனும் வாயிற் காவலரை யடைந்து தமது வருகையை யுணர்த்தும்படி வேண்டி, உள்ளங்கையைத் தலையணையாகவைத்து முன்றிலுற்றுயிலும்படி பேரரசுசெய்து பலரையும் பெருந்துன்பு புரிந்த துர்க்கனையும், சண்டன் முதலிய கண்டகர்களையும் துண்டஞ்செய்து தாளிணையண்டி வழுத்திய அண்டர்களுக்கு உதவி யருள்புரியும் அம்பிகையின் பேருதவிக்குக் கைம்மாறு செய்தல் வேண்டுமென்று ஒரு காலத்தில் ஒன்றுகூடிய திருமால் திசைமுகன் இந்திரன் முதலிய திக்குபாலகர்கள் கருடகாந்தர்வ சித்தவித்தியாதராதி கணங்கள் தாங்கள் செயற்பால திதுவெனத் தெரியாதவர்களாய், 'தேவியார் நாத ஸ்வரூபியாக விளங்குதலின் அவரை மகிழச்செய்வது துதியேயாம். ஆதலின், அத்துதியும் அடியேங்களைக் காக்கவென்னுங் கருத்துடையதாயிருத்தல் வேண்டும்' எனக் கருதிப் பின் வருமாறு துதி செய்வாராயினர். அது வச்சிர பஞ்சர கவசம் எனப்படும். அது வருமாறு:—

'அங்கையிற் கரகந் தாங்கும் பிரமாணி யருளி னோடேர்
தங்கவென் சென்னி காக்க வயிணவி நுதலி னாக
மெங்கணுங் காக்க செய்ய வேந்தெழி லுருத்தி ராணி
தங்குமென் டிசையு மன்பு தழைத்திட வினிது காக்க. (1)

கொன்னுனைச் சூலி சென்னி மயிரினைக் குறித்துக் காக்க
மன்னுவெண் பிறைதாழ் சென்னி வயங்கொளி நெற்றி காக்க
பன்மயிர்ப் புருவ நாளும் பரிவொடு முமையாள் காக்க
வென்னையாள் முக்கணீச னிறைவிகண் ணிணைகள் காக்க. (2)

வடமிகு மிமய வல்லி மூக்கினை மகிழ்ந்து காக்க
செயையொடு விசையை மேல்கீ ழிதழினைச் சிறந்து காக்க
வயிலுடைச் சுருதிதூய வஞ்செவி காக்க தண்ணென்
பயின்மல ருறையுஞ் செல்வி பல்லினை யுவந்து காக்க. (3)

சண்டமென் கபோலங் காக்க தவளநாண் மலரின் வைகு
மொண்டொடி நன்னுக் காக்க விசையமங் கலைமற் றெவ்வாக்
கண்சுவங் காடி காக்க காத்தியா யணியெஞ் ஞான்று
முண்டக மலரிற் றூய முகத்தினைச் சிறந்து காக்க. (4)

காளமுண் டிருண்ட நீல கண்டிமென் கழுத்துக் காக்க
கோளில் பூதாரசத்தி சுவற்புறங் காக்க கூர்மி
நீளொளிச் சந்தி காக்க வயிந்திரி நெறியி னோடுந்
தோளிணை காக்க பத்மை துணைமல ரங்கை காக்க. (5)

கமலைசை விரல்கள் காக்க விரசைசை யுகிர்கள் காக்க
திமிரமுண் டொளிரும் வெய்யோன் மண்டலத் துறையுஞ் செல்வி
யெமதிரு வாகு மூலங் காக்கலா னவர்க ளேத்த
வயிர்தல கரிநா ளுரு மகன்மணி மார்பங் காக்க. (6)

தரித்திரி யிதயங் காக்க தயித்திடர்ச் செருப்போன் மிக்க
கருத்தொடு முலைகள் காக்க சகத்தினி லிறைமை பூண்டோன்
திருத்தரு வயிறு காக்க திகழ்தபோ கதிதன் னுள்ளத்
தருத்தியி லுந்தி காக்க வசைவளர் முதுகு காக்க. (7)

கருதரு விகடை காக்க கடிதடம் பாமை வாய்ந்த
குருமணிச் சகனங் காக்க குமாரணி குய்யங் காக்க
வருடார வருமபாய கர்தினி யபானங் காக்க
தெருளுடை விபுலை யென்றுஞ் சிறப்புடைக் குறங்கு காக்க. (8)

வளிதைமென் முழந்தாள் காக்க வியற்சபை கணைக்கால் காக்க
களிதரு கோரை வாய்ந்த பரட்டினைக் காக்க மிக்க
வளிகொள்பா தலத்தில் செல்வோ ளணிகெழு புறந்தாள் காக்க
வொளிர்நகம் விரல்கள் சந்திரி யுக்கிர் யுவந்து காக்க. (9)

தலத்துறை மடந்தை புள்ளங் காலினைக் காக்க தண்ணென்
மலர்த்திரு மனையைக் காக்க வயங்குசேத் திரதை யோங்கி
புவப்பில்சேத் திரங்கள் காக்க பிரியகரை யொழிவ றாது
நலத்தகு மக்க டம்மை நன்குறக் காக்க வன்றே. (10)

உயர்சனு தனியெஞ் ஞான்று மொழிவறு மாயுள் காக்க
மயர்வறு கீர்த்தி யாவு மாதேவி காக்க மிக்க
செயிரறு தருமம் யாவுந் தனுத்திரி சிறந்து காக்க
வியல்புடைக் குலத்தை வாய்ந்த குலதேவி யினிது காக்க. (11)

சற்கதிப் பிரதை நல்லோ ரியைபினைத் தயாவிற் காக்க
விற்கொடும் பேரி னீரில் வெளியினில் வனத்திற் சூலி
விற்புற மதினி லோங்கு சர்வாணி காக்க வென்னப்
பொற்றரு மலர்க ளூவிப் புங்கவ ரேத்தி னாரே." (12)

இவ் வகையாகத் துதிபுரிந்த இமையவர்கட்கு மாதேவி மன மிரங்கினவராய்ப் பிரசன்னையாகி, "அமரர்களே! நீங்கள் என்னைத் துதி செய்த இவ் வச்சிர பஞ்சர கவசத்தை ஜபிப்பவர்களைச் சுரப்பிணி வருத்தாது. இதனை யெட்டுரு ஜபித்துச் சலத்தைக் குடித்தால் வயிற்று வலி நீங்கும். இரவில் பாரா

யணஞ் செய்துகொண்டு வழி நடந்தாற் பேய் பூதங்கள் அணுகமாட்டா. பிரசவவேதனை யுறுகையில் நீரை யபிமந்திரித்துக் கொடுத்தால் உடனே பிரசவிப்பர். யுத்த பூமியில் ஜபித்தால் வெற்றி யுண்டாகும். இதனைத் திடபக்தியோடு ஜபிப்போரை நமது சக்திகள் நாடோறும் இடைவிடாது பாதுகாப்பார்கள்" என்று அநுக்கிரகித்தனர்.

[இக் கவசத்தை நாடோறும் அன்போடு பாராயணஞ் செய்வோர் தமது இஷ்ட சித்திகளை யெய்தி அம்பிகையின் திருவரு ளடைவா ரென்பது நூற்றுணிபு ஆகலின், இதனை இங்கு விரித்தெழுத நேர்ந்தது.]

இருபத்தொன்பதாவது

நவராத்திரி மகிமை

துருவசிந்து என்னும் மன்னவன் மகனும் சுபாகு வின் மருமகனுமாகிய சுதர்சனன் என்னும் மன்னவன் தேவியின் அநுக்கிரகம் வகிக்கப்பெற்றவனாய் இருந்தமையின், சுபாகு தன் மகளாகிய சசிகலை சுதர்சனனையே மணக்க வுறுதி யுற்றிருப்பது கருதி அவள் கருத்தை முடிக்க விரும்பியும், பிற மன்னர் வன்மைக்குப் பயந்தும், வஞ்சகமாக சுதர்சனனுக்கே மணமுடித்துத்தந்தனன். அவன்பால் விடைகொண்ட சுதர்சனன் தன் நகரத்திற்குப் பிரயாண மாகுகையில் யுதாஜித்து என்போன் பல அரசர்களோடு கூடிச் சுபாகுவை யெதிர்க்க, தேவி பிரத்தியக்ஷமாய் யுதாஜித்துவையும் அவன் மருமகன் சத்ருஜித்தனையுங் கொன்று சுபாவுக்கும் சுதர்சனனுக்கும் வேண்டிய வரந்தந்தனள். அப்பொழுது சுபாகு,

நமோ தேவ்யை ஜகத்தார்யை ஶிவாயை ஸததம் நம:
துர்காயை பகவத்யை தே காமதாயை நமோநம:
நமஶ்ஶிவாயை ஸார்த்யைதே வித்யாயை மோக்ஷதே நம:
விஸ்வவ்யாஸ்தை ஜகந்மாத ஜகதார்யை நமஶ்ஶிவே:

என்று பலவாறு துதிசெய்து, “தாயே! இத்தகைய பெருங்கருணை புரிந்த உமது தோத்திரத்தையேனும், பீஜாக்ஷர மந்திரத்தையேனும் அறிந்தவனோ”என்று புகழ்ந்துநிற்ப, தேவி அரசனை நோக்கி, “நீ விரும்பியது யாது?” என, சுதர்சனன் அம்பிகையை யடிபணிந்து பலவாறு பிரார்த்திக்க, அன்னை சுதர்சனனை

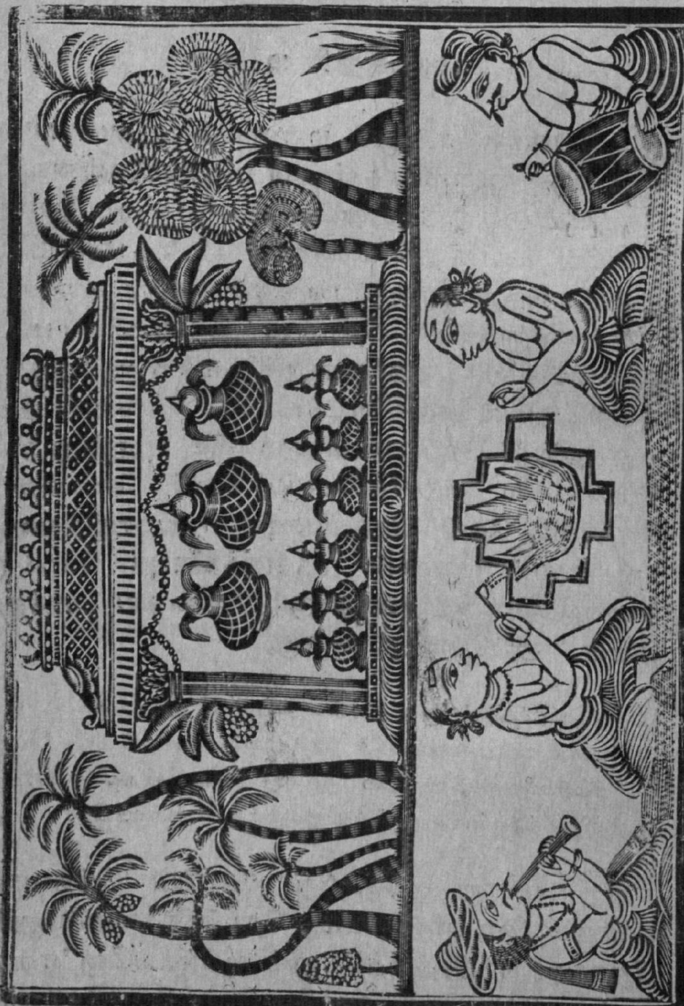

நோக்கி, "நீ அயோத்தியடைந்து உன் குலத்திற் கேற்ப அரசநீதி நடத்தி, என்னை நாடோறும் மற வாது தியானித்து வருக. கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமி நவமி சதுர்த்தசி இவை எனக்கு விசேடித்த தினங் கள். நாடோறும் திரிகாலபூஜையும் அஷ்டமி முதலிய நாட்களில் எனக்குப் பலியோடு விசேஷ பூஜையும் நடத்துக. சரத்ருதுவில் வரும் நவராத்திரியிலும், சைத்ர ஆஷாட ஆஸ்வீஜமாக மாசங்களிலும்கிருஷ் ணுஷ்டமி நவமி சதுர்த்தசி இத் திதிகளிலும் என தாகம விதிமுறை பூஜிக்கக் கடவை" என்றருளி அந் தர்த்தான மாயினர். அதன்பின்னர், சுதர்சனன் தன் நகரெய்தி, தேவியைச் சிங்காஸனத்தில் விக்கிரக ரூபமாக எழுந்தருளச்செய்து, மகோசற்வ முதலியன சிறக்கக் கொண்டாடி, அரசு நடத்தி, அம்பிகையின் மகிமா விசேடங்களைத் தேசமெங்கும் பரவச் செய்து விளங்கினன். சுதர்சனனுலும், சுபாகுவினுலும் அநுஷ்டித்த நவராத்திரி விரதமுறையைச் சொல்லு கின்ருேம்:

நவராத்திரிக்கு வேண்டிய பூஜோபகரணங்களை அமாவாசை யன்றே சேகரித்துக்கொண்டு அன்று ஏககால போஜனஞ் செய்து, பிரதமையில் சுபகர மான வேதிகை யமைத்து, தேவியின் பூஜாவிதி யுணர்ந்தவர்களும் பக்தி யுடையவர்களுமாகிய பிரா மணர்களில் ஒன்பதின்மர் ஐவர் மூவர் அல்லது ஒரு வரையாவது ஒன்பது தினங்களும் அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனங்கள் கொடுத்துப் பூஜாமண்டப மடைய வேண்டும். அத்தணர் வேதகோஷஞ்செய்ய வெண் பட்டு விரித்த சிங்காதனத்தின்மேல் சங்கு சக்கர

கதா பத்மங்களைத் தாங்கிய சதுர்புஜத்தோடு கூடிய தேவி ரூபத்தையாவது, பதினெண் கரங்களோடு கூடிய தேவி ரூபத்தையாவது வஸ்திராபரணங்களா லலங்கரித்து எழுந்தருளச் செய்து, கும்ப பூஜைக்காகக் கலச ஸ்தாபனஞ்செய்து, ஐவகைத் தளிர்களை மேலே செருகி மங்கல வாத்திய முழங்க, "அம்பா! நவராத்திரி விரதத்தைச் செய்கின்றேன்; இடையூறின்றி அநுக்கிரகிக்க வேண்டும்; சத்தியளவாகச் செய்கின்றேன்" என்று சங்கற்பித்து, விதிப்படி கும்பத்தையும் பிம்பத்தையும் பூஜித்து, நவாவரண பூஜை முடித்து, பழரசங்களால் அர்க்கிய மளித்து, இளநீர் மாதுளை வாழை பலா மா முதலிய கனிகளை மிகுதியாக வைத்து அன்ன நிவேதனஞ் செய்தல் வேண்டும். [பூஜிப்பவர் மாமிச பக்ஷகராயின் மகிஷபலி மேஷபலி வராஹபலி முதலியவற்றை தந்து] அதன் பின்னர் ஒருமுழ நிகளமும் அகலமுமுள்ள திரிகோண மமைத்து, அதில் தண்டுலமிட்டு ஓமஞ் செய்யவேண்டும். நவராத்திரி பூஜையை அநேக திரவியங்களால் நிருத்த கீத வாத்தியத்தோடு மூன்று காலமும் செய்யவேண்டும். ஒன்பது நாளும் விரதமிருப்போர் உபவாசியாயிருந்து பூஜை முடித்துப் பின்பு புசித்து, சயனாதிகளை விலக்கி, நிலமிசைப் படுத்தல் வேண்டும். பிரதமையில் அஸ்த நக்ஷத்திரங் கூடுமாயின் அது விசேட தினம். அத் தினத்தின் பூசையால் அம்பிகை ஸர்வாபீஷ்டங்களையுங் கொடுப்பாள்

"தேவியை யுத்தேசித்துப் பலியிடும் மகிஷமுதலியவை சுவர்க்க மடையும். அதனைக் கொன்று

வர்களும் நரகமெய்தார். ஏனெனில், "ஜீவபரமாக எதைச் செய்யினும் பாபமுண்டாம்; அருட்பர மாக எதைச் செய்யினும் புண்ணியமே யுண்டாம்" என்பது பிரமாணம். கலசபூசை முதல் ஹோமாந்தம் செய்யத் தகுவனவற்றை முடித்துப் பின்னர் கன்னி கைகளைப் பூஜிக்கவேண்டும். அக் கன்னிகைகளை இரண்டுமுதல் பத்து வயதளவு முள்ள கன்னிகைக ளாய், முறையே குமாரி, திருமூர்த்தி, கல்யாணி, ரோகணி, காளிகா, சண்டிகா, சார்பவி, துர்க்கா, சுபத்திரா என்பன அவர்கட்குப் பெயராம். ஸ்ரீரஸ்து, ஸ்ரீயுக்த என்னும் பதங்களை ஆதியாகவுடைய வேதமந்திரத்தாலும், அதையுணராதவன் பீஜமந்திரத்தாலும் பூஜிக்க வேண்டும். ஒரு வயது கன்னிகையும் பத்து வய துக்கு மேற்பட்ட கன்னிகையும் பூஜார்ஹமாகார். குமாரி முதலாகச் சொல்லிய கன்னிகைகளில் முதல் நாள் ஒரு கன்னிகையும், இரண்டாம்நாள் இரண்டு கன்னிகைகளுமாக நாளொன்றுக்கு ஒவ்வொரு கன் னிகையாக வுயர்த்தியாக வருவித்துப் பூஜிக்க வேண்டும். நாளொன்றுக்கு ஒவ்வொரு கன்னிகை யாகவும் பூஜிக்கலாம். இப்பூசை தனசம்பத்திற் கேற்ப விசேடமாகச் செய்யத் தக்கதன்றி லோபமா கச் செய்யக்கூடாது.

குமாரியைப் பூசித்தால் தரித்திர நாசம், சத்துரு க்ஷயம், ஆயுள் விருத்தி. திருமூர்த்தியைப் பூசித்தால் தர்மார்த்தகாரியம், தனதானிய விருத்தி, புத்திராபி விருத்தி. கல்யாணியைப் பூசித்தால் வித்தை ஜயம், ராஜ்யசுகம். ரோகணியைப் பூசித்தால் ரோக நாசம். காளியைப் பூசித்தால் சத்துரு நாசம். சண்டிகையைப் பூசித்தால் ஐசுவரியம். சாம்பவியைப் பூசித்தால் யுத்

தத்தில் ஜயம், துக்க தரித்திராதி நிவர்த்தி, இராஜ சம்பத்து. துர்க்கையை பூசித்தால் சத்துரு நாசம், சாத்தியப்படாத காரியங்களையுஞ் சாதிக்கும் ஆற்றல் பரலோகசுகம். சுபத்திரையைப் பூசித்தால் மனோரத சித்தி இவை கைகூடும்.

குமாரஸ்ய ச தத்வாநி யாஸ்ருஜத்ய பிபீலய
காதீநபிச தேவாம்ஸ்தான் குமாரீம் பூஜயாம்யஹம். (1)

ஸத்யாதிபிஸ் த்ரிமூர்த்திர்யாத் தர்ஹிநாநா ஸ்வரூபிணீ
த்ரிகால வ்யாபிநீ சக்திஸ் த்ரிமூர்த்திம் பூஜயாம்யஹம். (2)

கல்யாண காரிணீ நித்யம் பக்தாநாம பூஜிதா நிஸம்
பூஜயாமி சதாம் பக்த்யா கல்யாணீம் ஸர்வகாமதாம். (3)

ரோஹயந்தீச பீஜாநி ப்ராக்ஜந்ம ஸஞ்சிதாநிவை
யாதேவீ ஸர்வபூதாநாம் ரோஹணீம் பூஜயாம்யஹம். (4)

காளிகா லயதே ஸர்வம் ப்ரஹ்மாண்டம்ஸ சராசரம்
கல்பாந்த ஸமயே யாதாம் காளிகாம் பூஜயாம்யஹம். (5)

சண்டிகாம் சண்டரூபாஞ்ச சண்டமுண்ட விநாசிநீம்
தாம்சண்ட பாபஹாரணீம் சண்டிகாம் பூஜயாம்யஹம். (6)

அகாரணாத் ஸமுத்பத்திர் யன்மயை பரிகீர்திதா
யஸ்யாஸ்தாம் ஸுகதாந்தேவீம் ஸாம்பவீம் பூஜயாம்யஹம். (7)

துர்காத்ராயதி பக்தம்யா ஸதா துர்கார்திநாசிநீ
துர்ஞேயா ஸர்வ தேவாநாம் தாம் துர்காம் பூஜயாம்யஹம். (8)

ஸுபத்ராணி ச பக்தாநாம் குருதே பூஜிதே ஸதா
அபத்ர நாசிநீம் தேவீம் ஸுபத்ராம் பூஜயாம்யஹம். (9)

இந்த நவராத்திரி விரதத்தை எண்ணிறந்த தேவர்கள் அனுஷ்டித்து இஷ்டசித்திகளை யடைந்துள்ளார்கள். ஸ்ரீ ராமபிரான் அநுஷ்டித்து இழந்த சீதா பிராட்டியையும், இராஜ்ய சம்பத்தையும் எய்தினர். ஸ்ரீ ராமமூர்த்தி அநுஷ்டிப்பது கண்ட சுசீலன் என்னும் வைசியன் அனுஷ்டித்துச் சகல சம்பத்துகளையெய்தினன். நவராத்திரி விரதத்தை அநுஷ்டித்துப் பல பேறுகளைப் பெற்றோர் எண்ணிறந்தோர்.

முப்பதாவது

நவசக்திகட் கருளியது

ஸர்வ ஜகந்மாதாவாகிய பரமேசுவரியார் நவசக்தி கட்கருளியதைக் கூறுமுன்னர் உலக அளவினை கூறி யருளுதல் இன்றியமையாதாகலின், உலகவளவைச் சுருக்கிச் சொல்லுகின்றேன். அணு எட்டுக்கொண்டது திரிசரேணு. திரிசரேணு எட்டுக்கொண்டது இலீகை. இலீகை எட்டுக்கொண்டது யூகை. யூகை எட்டுக் கொண்டது யவை. யவை குறுக்காக எட்டுக் கொண்டது மாநாங்குலம். மாநாங்குலம் இருபத்து நான்கு கொண்டது முழம். முழம் நான்கு கொண் டது வில். வில் இரண்டு கொண்டது தண்டம். தண்டம் இரண்டாயிரங் கொண்டது குரோசம். குரோ சம் இரண்டுகொண்டது கெவியூதி. அக்குரோசம் நான்கு அல்லது கெவியூதி இரண்டு கொண்டது யோசனை. அந்த யோசனை நூறுகோடி கொண்டது பிருதிவி தத்துவத்திலுள்ள ஓரண்டத்தின் விரிவு. உயரமும் அவ் வளவினதேயாம்.

பிருதிவி தத்துவத்தில் ஆயிரகோடி அண்டங்க ளுண்டு. அதைக் கடந்த அப்பு தத்துவம் பதின் மடங்கு விரிவு முயர்ச்சியும் ஏற்றங்கொண்டிருக்கும். அப்பு தத்துவத்தைப் பற்ற, தேயு;முதற் பிரகிருதி யீருக அண்டங்கள் பதின்மடங்கு விரிவும் உயர்ச்சி யும் அதிகரித்திருக்கும். முன்னைய பிரகிருதியைப் பற்ற இராகம் நூறுபாகம் விரிவும் உயர்ச்சியும் ஏற்றங் கொண்டிருக்கும். இவ் விராகத்தைப்பற்ற, வித்தியா தத்துவம் நூறு மடங்கு விரிவும் உயர்ச்சியுங் கொண்

டிருக்கும். அவ் வித்தையைப்பற்ற நியதீ தத்துவம் நூறு மடங்கு விரிவும் உயர்ச்சியும் கொண்டிருக்கும். அந்நியதியைப்பற்ற, காலதத்துவம் நூறு மடங்கு விரிவும் உயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்கும். முன்சொன்ன காலத்தைப்பற்ற, காலதத்துவம் நூற்றெருரு பதிஞயிரம் விரிவும் உயர்ச்சியுங் கூடும். அதன்மேல் மாயை, சுத்த வித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம் முதலிய தத்துவங்கள் ஒன்றற்கொன்று முறையே கோடி, கோடியே பதிஞயிரம், இலக்ஷம், இரண்டு லக்ஷம், மூன்று லக்ஷ முதலிய பாகங்கள் அதிகப்பட்டு நிற்கும்.

இங்ஙனமிருக்கும் அண்ட விரிவில் பிருதிவி தத்துவமாகிய நிவர்த்தி கலையில் ஒரு தட்டில் தேங்காய் விளாங்காய் பரப்பினதுபோல ஆயிரங்கோடி யண்டங்களுண்டு. அவை பொன்மயமாய் அருக்கர் பதிஞயிரவர் உதயமாஞற்போலக் குக்குடாண்டம்போலிருக்கும் அண்டகடாகப்புறம்பே இந்திரதிக்கு முதலிய பத்துத் திக்கினுமுள்ள நூறு புவனங்களுண்டு. அவற்றின்மேற் காலாக்கினி ருத்திரர் முதலிஞேர் புவனம் ஆறு. அவற்றின்மே லிரண்டு. ஆக அப்புவனத்தில் நூற்றெட்டு அண்டங்களுண்டு. அவை யொழியப் பத்துப் புவனங்கள் பூமியின்மேல் உயரவிருக்கும். பத்துப்புவனங்கள் பூமியின் அதோமுகத்திலிருக்கும் பத்துப் புவனங்கள் பூமியின் ஈசானத்திலிருக்கும். இன்னும் வடக்கிலும், வாயுமூலையிலும், மேற்கிலும், நிருதிதிக்கிலும், தெற்கிலும், அக்கினிதிக்கிலும், கிழக்கிலும், முறையே பப்பத்துப் புவனங்களும் ஒழிந்த ஆறு புவனமும் காலாக்கினி தத்துவத்திலுமிருக்கும். இதன்மேற் பிரதிஷ்டா கலை. இப்படியே கலைகள்

தோறும் அண்டங்கள் எண்ணிறந்தனவாக விரியும் [இவற்றின் விரிவெல்லாம் சிவாகமப் பெருங்கடலுட் காண்க. இங்கு விரிவஞ்சி நிறுத்தப்பட்டது.]

இத்தகைய அண்ட கோடிகளைத் தொழிற் படுத்தி நடத்தும் பரமேசுவரி தமது காருண்யத்தால் அவை யென்ஞான்றும் சரிவரத் திதி புரிவதற்காக ஸஹஸ்ரவி, லோசனி, ஸஹஸ்ரானனி, ஸஹஸ்ரபூசை, அஸ்வாரூடை, அயோமுகி, த்வநிகை, பிரேதாசனி, விஸ்வை, கௌரி என்னும் நவசக்திகளைப் படைத்து, அண்ட கோடிகள் நிலைகுலையாமல் ஆதாரமாகக் காவல் புரியக் கட்டளை யிட்டுள்ளனர்.

“ஆயிரங் கண்ணி யன்ன முகத்தினை யன்னை யையள்
பாய்பரி யூர்தி யெய்ய வயோமுகி தொனிகை பண்பிற்
றீயவெம் பிணைத்தின் மேலோன் விச்சுவை கௌரி செப்பு
நேயஃதொன் பதினைம ரித்த வியனுள களிப்ப ரன்றே.”

முப்பத்திரண்டறம் வளர்த்தது

அந்தர மளாவிச் சுந்தரமுடைய மந்தரகிரியில் பல தேவமுனிவர் பணி செய்யப், பார்வதி பரமேசுவரர் எழுந்தருளியிருக்கும் ஒரு சமயத்தில் பார்வதி தேவியார் விநோதார்த்தமாக விமலர் திருவிழிகளைப் பின்புறத்தி லிருந்துகொண்டு இரு திருக்கரங்களாலும் பொத்தினர். அங்ஙனம் புதைத்த வளவில், அவ் விழிகளினெளி மறைய எல்லா வுலகங்களும் திசைகளும் தேவருலகமும் இருண்மயமாயின. மாந்தரும் வானவரும் உலகினையும் ஆங்காங்குள்ள பல பொருள்களையுங் காணுராயினர். பிரமதேவன் சிருட்டியும், முனிவர் யாகங்களும், ஏனையோர் தானம் தவம் தெய்வ வழிபாடு கலவியின்பம் அறிவு நூற் கேள்வி முதலியன ஒன்றுமின்றி மயங்கின. அதனுல் தேவர் முனிவர் முதலானேர் ஒன்றுந் தோன்ருமல் ஆங்காங்கு வருந்தி நின்று பெருங்குரலிட் டழக் கேட்ட அம்பிகை தமது திருக்கரத்தை நீக்கச் சிவபெருமான் திருவிழி திறந்தனர். உடனே ஒளி மழுங்கி நின்ற சூரிய சந்திர நக்ஷத்திரங்களெல்லாம் விளங்கின. படைத்தல் காத்தல் முதலிய அரசியல் நன்கு நடந்தன. வேள்விகள் நிகழ்ந்தன தேவர் முனிவர் முதலினேர் களித்தனர். இறைவர் திருவிழியை அம்மையார் மூடித் திறந்த சிறுகாலம் உலகங்கட்கு எண்ணிறந்த காலங்களாய் அவரவர் செய்கடன் முதலியன நிகழ வொட்டா தொழிந்தது. அதனுல் சிவபெருமான் இரக்க மெய்தி, அம்பிகையின் திருமுகத்தை நோக்கி,

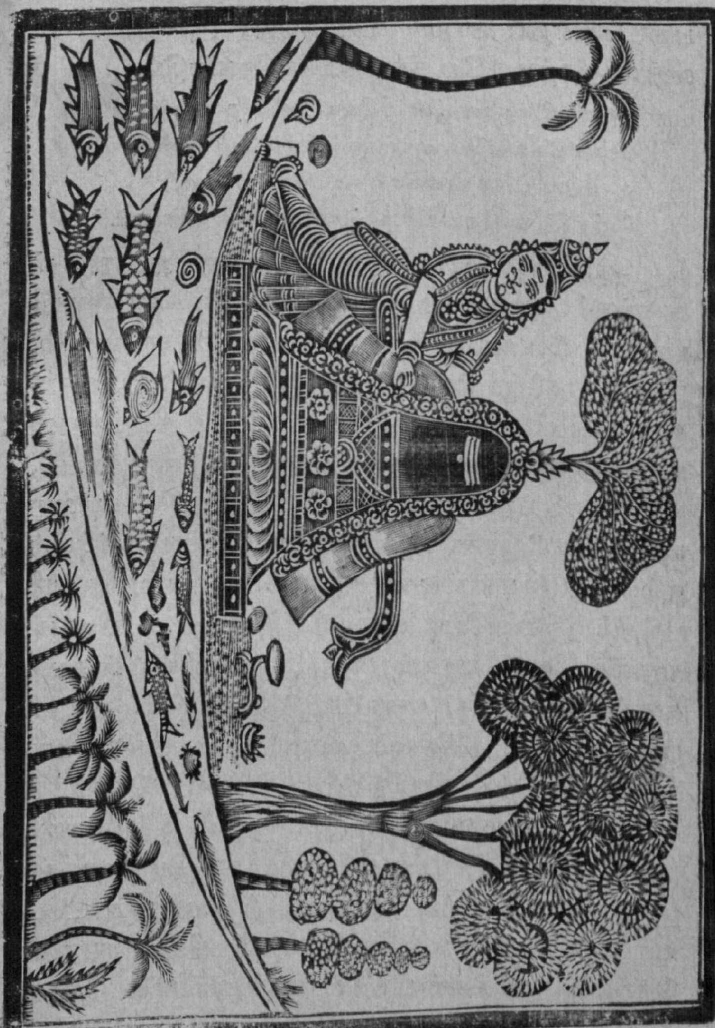

"தேவி! எமது திருக்கண்களைப் பொத்தினமையால் படைப்பின்றிப் பாவம் வளர்ந்தது; அஃது உன்பாலது; அதற்கு நீயே தீர்வு செய்யவேண்டும்.

" இகப்பருங் கருணை பூண்ட வெமக்குநின் றனக்கு நந்த
மகத்தடி யவர்க்கும் பாவமணுகுவ தில்லை யேனும்
வகுத்தவா புரிதி யெல்லாக் கருமமு மரபி னல்யா
நிகழ்த்திய வாறே பற்றி நிகழ்த்திடு முலகங் கண்டாய்."

அம்பிகையே! எனக்கும் உனக்கும் நம் நன்பர்களுக்கும் பாவம் வந்தணுகுவதில்லை யாளுலும், யான் கூறியபடியே நீ புரிதல் வேண்டும். ஏனெனில், "நாம் எதனைச் செய்கின்றேமோ அதனையே உலகமும் விரும்பிச் செய்யுமாதலின்" எனக் கூற, தேவியார் அங்ஙனமே செய்யத்தக்க தென்றிணங்கி, "பரிகாரம் யாது? காலமெது? இடமெது? இவற்றையுங் கூறுக" என, "உமையே! எம்மை யர்ச்சித்தல் எமது நாமங்களை யுச்சரித்தல், அடியவரை வழிபடுதல் இவையே பிராயச்சித்தங்கள். விடியல் முதலிய ஆறு காலங்களும், புண்ணிய ஸ்தலங்களும் அதற்குரிய காலமும் இடமுமாம். இனி பூசையானது: நித்தியம், நைமித்திகம், காமியமென மூவகைப்படும். அவற்றில் நிலவுல கொழிந்து ஏனைய வுலகங்களில் நிகழும் பூசை நித்தியமாகுமன்றி நைமித்திகமும் காமியமுமாகா. இம்மூவகைப் பூசையும் செய்தற்கு நிலவுலகிற் பரதகண்டமே யுரிய இடமாம்" என்றனர். தேவி சிவபெருமானை நோக்கி, "பரதகண்டத்தில் பல புண்ணிய க்ஷேத்திரங்க ளிருத்தலின் அவற்றில் உயர்ந்த தலம் யாது?" என வினவ, சிவபெருமான், "பெண்ணே! எண்ணிறந்த சிவதலங்களில் சிறந்தன ஆயிரத்

தெட்டு. அவற்றிற் சிறந்தன நூற்றெட்டு. அவற்றிற் சிறந்தன அறுபத்தெட்டு. அவற்றிற் சிறந்தன காசி காஞ்சி யெனு மிரண்டு. அவற்றினு நமக்குச் சிறந்தது காஞ்சி. நீ அந் நகரத்திற் கமுவாய் புரியக் கடவை. முன்னே நமது இடபதேவரும் ஆங்கு என்னையர்ச்சித்துச் சிவாபராதத்தை விலக்கிய விடமாம்" எனக்கூற, பிராட்டியார் பெருமான் விடை கொண்டு புறம்போந்து, பல தோழிமார்களுடன் விமானத்தி லூர்ந்தனர். அப்பொழுது திருமகள் கலைமகள் சப்தமாதர் பல தேவ மாதர்களும் வந்தனர். மத்தள முதலிய வாத்தியங்களும், சாமரை குடை கொடி விசிறி பஞ்சதருக்கள் தீர்த்தங்கள் புடை சூழ்ந்துவர ஆகாய வழியே சென்று, காசி க்ஷேத்திரமெய்திச் சிவார்ச்சனை செய்து தம் பெயராற் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை பண்ணி, அங்கு நின்று விமானமூர்ந்து தொண்டை நாடெய்தி துலா மாச பூரநக்ஷத்திர சோமவார கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமி திதி கூடிய சுபதினத்தில் காஞ்சி நகரத்தை வந்தடைந்தனர்.

மாஸேசாஷ்வயுஜே ரபாதுல துலே
பூர்வாங்கதே பல்குநீங்
ஸோமே ஸோமே தினே க்ஷபெ ஷிவதிதா
பக்ஷே வளர் க்ஷேத்ரே
தேவீப் ராபகிரீக்த்ர ஜாத்ரி ஜகதாம்
கல்யாண ஸம் பத்தயே
காஞ்சேம் காஞ்சன தோரணிம் கலிமீல
புத்வப்வலி நீம் ப்ராக்தநீம்.

பிரளய காலத்திலும் அழியாது நிலைபெற்றுள்ள காஞ்சிப் பதியை அம்மையார் கண்கள் களிக்கக்

கண்டு பெருமகிழ்ச்சி கூர்ந்து, கைகுவித்து, உடல் புளகிக்க அங்குள்ள தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து, ஏகம்பவாணரை யர்ச்சிக்கச் சங்கற்பஞ் செய்து கொண்டு, கங்கண மணிந்தனர். [அதனால் அத் தீர்த்தத்தைக் கங்கண தீர்த்தம் என்றும், அப்போதர்ச் சித்த சிவலிங்க மூர்த்தியைக் கங்கணேசுவரர் என்றும் சொல்லுவார்கள். பின்னர், கடக மணியும்போ தர்ச்சித்த சிவலிங்கத்தைக் கடகேசுவரர் என்பர். இவ்விரு மூர்த்திகளைத் தரிசித்தோர் பலநோய் நீங்கித் தற்போத மிழந்து, முத்தி பெறுவார்கள்.] அங்கு நின்றும் பிலாகாச மெய்தித் துதித்து உலகாணித் தீர்த்தக்கரையை யடைந்து, அங்கே தங்கியிருந்து தவஞ்செய்யக் கருதித் தேவர்களுக்கு விடை கொடுத் தனுப்பிவிட்டு தருமங்கள் முப்பத் திரண்டையும் வளர்க்கத் தொடங்கினர்.

"தெய்வர்தென் புலத்தார் பூத மானிடம் பிரம மென்றோ
ரைவகை யெச்சஞ் சூக்தந் துறந்தவர் மடங்க ளன்பு
செய்யுமில் வாழ்வார்க் கில்ல மனைக்குப காரணந் தேம்பூப்
பெய்தமை தண்ணீர்ப் பந்த ரெங்கணும் பிறங்கு சோலை.

இருப்பவர் குருட ரெவ்வ முற்றவர்ப் புரத்தல் வெந்நோய்
தூரக்குநன் மருந்த தாவாய் மகவினை யோம்பல் சுண்ணம்
பரித்தபா|கடையே யெண்ணெய் பைம்புனல் குளிப்பவேண்டு
மருக்கிளர் துவர்க ளாதி மலரினை கின்றுான் கன்னி.

கடிபணம் விளக்கு மாறுக் கடனொழித் திடுத லீச
னடியவர் விழைவ வீகை யக்கமா மணிவெண் ணீறு
படியிலாக் கடவுட் பூசை யுபகர ணங்கள் பாசந்
தடிதரு வேத வாய்மைச் சைவநூல் புராண நல்கல்.

சிவபிரா னடிக்கீழ்ப் பத்தி செவியறி வுறுத்த லோடு
மூவகையி னபயம் யார்க்கும் வழங்குத லன்னிட் டோது
நவையிரி யறமெண் ணான்கு நாட்டாற யிகழ்ச்சி மாணப்
பலநெறி தூக்கு ஞானப் பைந்தொடி சிறுவிப் பின்னர்"

இவ் வகையாகத் தருமங்களை யெல்லாம் பெருக்கச் செய்துகொண்டு, கம்பா நதிக்கரையில் செழித்துப் படர்ந்த ஆம்பர (மா) மரநிழலில் எழுந்தருளிய ஜோதிலிங்க மூர்த்தியாகிய ஏகாம்பரநாதரைத் தரிசிக்கும் அன்பு முன்னின் றீர்ப்ப, பாங்கியர் முதலிய மாதர் புடைசூழ வீதிவழியே சென்று நகரினைப் பிரதக்ஷணம் வருகையில், தன்னோடுவந்த திருமகள், கலைமகள், இமையவர் மகளிர்கள், காளிகள், சாஸ்தா யோகினிகள், சப்தமாதர்கள் ஆகிய இவர்களை அவரவர்களுக்குரிய இடங்களிலே காவலாகத் தங்கியிருக்கும்படி கட்டளையிட்டனர்.

ஸம்ஸ் தாப்யோகினீஸ் ஸர்வா: கமலாதிஸ சுகநயகா
ஸுமனோப் ஸரஸோப்ருந் தாந் வைஸங்க யாஸ்ஸசக்திகா:
மாத்ருஸ் காளிஸஹிதாஸ் ஸஹ ஸாஸ்தாமஹேஸ்வரி:
க்ரமேண ஸர்வாண் வைஸாநி ஸ்தாநாநி ஸுஸ்மாஹிதா:
தத்ர தத்ர சஸம்பூஜ்ய பூர்வாமாரப் யஸாதிலம்:

இறைவியார் இப்படி நியமனஞ்செய்து கீழ்த்திசையிலிருந்து சிவாலயங்கடோறுஞ் சென்று தரிசித்து அர்ச்சித்து திருஏகம்பவாணர் திருவாலயமெய்தி, உள்ளன்போடு பணிந்து சந்நிதி யடைந்து தோழியர் இருபுறமும் சாமர மிரட்ட, மகா மண்டபத்திற் சிறிதிருந்தினைப்பாறி, "தோழிகளே! எனதிறைவர் திருவிழிகளைப் பொத்தியதற்காகக் கழுவாயியற்றுக எனுங் கட்டளையேற்று ஈங்கு வந்துள்ளேன்; நீங்கள் யான்வேண்டுவனவற்றைக்கொண்டு

வாருங்கள்!" எனக் கட்டளையிட, அதனைக் கேட்ட தோழிகள், "தாயே! யாங்கள் செய்யும் பணி யாவை?" என வினவ, அம்பிகை அவர்களிற் சிற் சிலரை நோக்கி, "நீங்கள் தனித்தனி நதிக்கரையி லுள்ள மாயிலை, வில்வம், வாழை பலா, மா முதலிய கனிகள், இலைகள் சந்தனம் முதலிய வாசனைத் திரவி யங்கள், ரத்திநாபரணங்கள், ஆடைவகைகள், பஞ்ச கௌவியம், அபிடேகத்திரவியம், நிவேதனம் முத லியன கொண்டுவாருங்கள்! சிலர் அலங்காரஞ் செய் யுங்கள்! என, அவரவர்க்கேற்ற பணிவிடைகளைச் செய்யும்படி கட்டளையிட, அப் பணிப்பெண்கள் அவ்வத் தொழிலிற் றலைப்பட்டு நின்றனர். உமாபத் தீரி கீர்த்திமதி என்பார் வடக்கிலுந் தெற்கிலும் கிண றெடுத்துக் கங்கை காளிந்தி நதிகளை நிரப்பினர். சிலர், அக்கினி திசையில் கிணறெடுத்து மடைப் பள்ளி யமைத்தனர். சிலர், வேகவதிக் கரையில் அம்பிகாவனமென நந்தவன மமைத்தனர். சிலர், வாழை கமுகு கரும்பு இவற்றைத் தூண்களிற் கட்டி மலர்மாலை மணிமாலை தொங்கவிட்டு, விதானங்கள் கட்டி ஆலயத்தை யலங்கரித்தனர். சிலர், சித்தி ரான்னங்களைச் சமைத்தார்கள். பலவகை மலர் மாலைகளைப் பனிநீர் தெளித்துக் குடலையில் நிறைத் தார்கள். சிலர், திருமஞ்சன தீர்த்த மமைத்தார்கள். சிலர், பல பழவர்க்கங்களைக் கொணர்ந்தார்கள். சிலர், பால், தேன், நெய், கரும்பிரசம், தயிர், பட் டாடை ஆபரணங்கள், சந்தனக்குழம்பு, புநுகு, கர்ப் பூரம், குங்குமம், கண்ணாடி, தீபங்கள், தூபங்கள் இவற்றைச் சித்தப்படுத்தினர். சிலர், யாழ் முதலிய வற்றுடன் பாடினர். சிலர், பரதநூற்படி யாடினர்.

அன்னையா ரேவிய பணிகள் இங்ஙனம் நிகழ்கையில், தாம் மகா மண்டபத்தினின்று, உமாபத்திரரை யுண்டுசெய்த கூவலை யடைந்து, இறைவரைச் சிந்தித்து விதிப்படி நீராடி, உடலீரம் புலர்த்தி, இரண்டு பட்டாடை யுடுத்தி, திருநீறு கண்டிகை புனைந்து, அநுட்டானமுடித்து, பூஜோபகரணங்களைத் தோழிமாரேந்திவர இரண்டா மாவரண மடைந்து, சங்கு முதலிய வாத்தியங்க ளொலிக்கவும் கின்னரர் கீதம் பாடவும், நாடகப் பெண்கள் நடிக்கவும், அந்தணர் வேதமோதி வரவும், நிருதி திக்கினும் வாயு திக்கினும் முறையே வீற்றிருக்கும் கணபதி கந்தர்களைப் பூசித்து, விடைத் தேவருள்ள விடத்தை மேவி, துவார பூசையை முடித்து, ஏகம்பவாணரைக் கண்களாற் கண்டு, ஆசையால் அடியற்ற மரம்போல் வீழ்ந்து, சிவநாமோச்சாரணஞ் செய்து, ஆநந்த பரவசமாய்ப் பணிந்து, சிவானந்த மயமாக விளங்கினள். உடல் முழுதும் ஆனந்தக் கண்ணீர் நனைக்க, என்புருக, மெய் புளகிக்க, மொழி குளற, ஞான பூசை செய்து, "சந்திர சேகரா! படைத்தற் ரொழிலைத் தடுத்த பாவத்தை விலக்க இன்று யான் தேவரீர் பூசையைக் கொண்டேனாதலின், ஊறு நீக்கி முன்னின்று அநுக்கிரகிக்க வேண்டும்" என்று சங்கற்பித்து, பூதசுத்தி அந்தர்யாகம் பாத்ய முதலிய தீர்த்தசுத்தி இவற்றைச் செய்து, சிவலிங்கத்தின்மீதுள்ள பண்டையமலரைமாற்றி, ஆதார சத்திமுதல் குடிலாசத்தியீரு யமைந்துள்ள சிவாதானத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானை, ஞான நோக்காற் றரிசித்துப் போற்றி, பாத்தியம் ஆசமனம் அர்க்கியம் இவற்றைக் கொடுத்து, மதுபர்க்க மூட்டி

மீண்டும் ஆசமனங்கொடுத்து, இனிய அன்னத்தை நிவேதித்து, எண்ணெய் மா நெல்லி மஞ்சள் இவற்றின் காப்பிட்டு பஞ்சகௌவியம் பஞ்சாமிர்தம் இளநீர் கருப்பஞ்சாறு பழவர்க்கங்கள் சந்தனம் சுத்தோத்கமாகிய இவற்றினுல் மஹாருத்திரமோதி யபிடேகித்து, வஸ்திரத்தினுல் திருமேனியை யொற்றிப் பட்டாடை முப்புரிநூல் சந்தனம் ஆபரணம் மலர் மாலை இவற்ருலலங்கரித்துத் தூபதீபங் காட்டி நிவேதன மூட்டி, ஆசமனுர்க்கியம் தாம்பூலமளித்து பிரதக்கணம் நமஸ்காரம் தோத்திரம் பஞ்சாக்ஷர ஜபம் முதலிய பூஜை முற்றுஞ் செய்து முடித்து, பிலத்தருகே யடைந்து, முப்பத்திரண்டு தருமங்களையும் முறைப்படி வளர்த்து, எண்ணிறந்த காலம் சிவாகம முறைப்படி பூசித்து வந்தனர்.

இவ்வகையாகத் தேவியார் அளவிறந்த காலம் அர்ச்சித்துக் கொண்டிருக்கையில், ஒரு நாள் வழக்கப்படி கம்பையாற்றில் மூழ்கி, நித்தியக்கடன் முடித்துச் சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனஞ் செய்கையில், ஏகம்பவாணர் லீலா மாத்திரையாய் அண்டங்களின் உள்ளும் புறம்புமுள்ள தீர்த்தங்களை யெல்லாம் அங்கு வரும்படி திருவுளங்கொள்ளவும், அத்தீர்த்தங்கள் யாவும் கம்பா நதியிற் கலந்து பெருக்குண்டாயது.

ஆகாயமுகட்டினை யளாவிப் பலபொருள்களையும் வாரிக்கொண்டு பேரிரைச்சலோடு வரும் பரந்தவெள்ளத்தைப் பார்வதிதேவியார் கண்டு, பாங்கியர்களஞ்சும்படி "இப்பெரு வெள்ளம் வருவதற்குக் காரணம் யாது? எனது பாவமாகையால் யான்புரியும் பூசைக்கு

இடையூருகத் தோன்றிடதாம்'' என்று கருது முன்னர், அவ்வெள்ளம் விரைவாகவர, தேவியார் மனங்கலங்கி, ''ஐயோ! இவ்வெள்ளம் இனி நாயகர்மேல் வரும்; யாது செய்வேன்?' என்று அன்போடெழுந்த வுள்ளத்துடன், திருமேனியதிரவும், நெற்றியில் வியர் வரும்பவும், தனங்களில் முத்துவட மசையவும், இடை துவளவும், மேகலாபரணம் கிண்கிணி நூபுரம் கடகம் வளையல் முதலிய பணிக ளொலிக்கவும், பொன்மலைச் சிகரத்தை ஒரு பூங்கொடி யெழுந்து இருகொழுந்துகளை இருபக்கமும் போக்கித் தழுவிக் கொண்டாற்போல, சோதி சொரூபராகிய ஏகம்பவாணரை மரகதமணிபோன்ற மாதேவியார் தமது திருக் கரத்தாற் றழுவிக்கொண்டனர். இப்படி அம்மையார் முலைக் குவட்டாலும் வளைக்கையாலும் இறைவரை இறுகக் கட்டி ஆசைமீதூரத் தழுவ, இறைவர் தமதுருவில் அத் தழும்புகளைத் தாங்கினர்.

''மணிமுலைக் குவட்டி னோடு வளைக்கையா னெருக்கிப் புல்லி
திணிவருங் காதல் விம்மக் சாதலி தழுவ லோடும்
திணியிரு ளறுக்குஞ் சோதித் திருவுருக் குழைந்து காட்டி
யணிவளைத் தழும்பி னோடு முலைச்சுவ டணிந்தா ரையர்.

வடவரை குழைத்ததோர் பவள மால்வரை
முடியொடு முதலிலா மாவின் மூலத்து
மடநடை யிளங்கொடி வளைக்க ரத்தொடு
குடமுலைக் கம்பமோ குழைந்து மெல்கிற்றே.''

திரு ஏகம்பத்தில் இப்படி மங்கலம் நிகழ்கையில் சுராசுரர் அரிபிரமர் தேவரிஷிகள் பிரமரிஷிகள் தத்தம் மனைவிமாரோடு வந்தனர். சப்த கன்னிகைகள், திதி

அதிதி முதலிய தக்ஷ கன்னிகைகள், யோகினிகள், அருந்ததி, உலோபா முத்திரை, அநசூயை முதலிய மாதர்களும்; சநகாதி முனிவர், 'பூதர், உருத்திரக்க ணுதிபர், நாரதபகவான் ஆகிய யாவருங் கூடித் தழு வக் குழைந்த கோலத்தைக் கண்டு ஆநந்த நீர் சொரிந்து மயிர்ப்புளக மெய்தினர். சிரமிசைக் கை குவித்தனர். அப்பொழுது சிவபெருமான் வளைத் தழும்பும் முலைச்சுவடும் பொருந்திய திருவுருவோடு வெளிப்பட்டுக் கம்பையாற்றின் பெருக்கை யடக்கி, அதனைச் சர்வதீர்த்தம் என வழங்கச்செய்து, தேவி யை நோக்கி, "நாயகீ! நமது மணவாளக் கோலங் காண்க" எனக் காட்டத் தரிசித்துக் கைகுவித்துக் களித்து, உலகினர்க்குப் பரிகார வகையை யுணர்த்தி மாதேவியார் தமது இயற்கை ஞானமயமா யிலகி னர்.

முப்பத்திரண்டாவது

வித்தியாவதிக் கநுக்கிரகம்

அதிரூப சௌந்தரிய வதியாகிய வித்தியாவதி என்னும் வித்தியாதரப் பெண், பூர்வம் தன் இளம் பருவத்தே தந்தையாகிய விசுவாவசுவைப் பணிந்து, எந்தையே! யான் சர்வலோக மாதாவாகிய பரமேசுவரியைத் தியானஞ் செய்யும் பேரவாவுடையேனுகலின், அம் மஹா தேவியின் மந்திரத்தை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்" என வேண்டி, அவன்பாலுபதேசிக்கப் பெற்று, "நான் எந்த ஸ்தலத்தில் அம்பிகையைத் தியானஞ் செய்து தவமிருத்தல் தகும்?" என வினவ, விசுவாவசு, "அம்மணீ! சத்தி பீடங்கள் அறுபத்துநான்கனு ளொன்ருய்த் துவாதசாந்தத் தலமாய், எண்ணிய பேர் எண்ணிய வரங்களை யெளிதாகவே கொடுத்தற்கிடமாய் மீனுக்ஷி தேவியார் எழுந்தருளியுள்ள மதுரைப்பதியே யுக்தமானவிடம். நம் மூதாதைகள் ஐவர் அந்நகரில் அம்பிகையை வேண்டி அரும்பெரு வரங்களைப் பெற்றுள்ளார்கள்" எனக் கூற, வித்தியாவதி தந்தைபால் விடைகொண்டு புறப்பட்டு, காடு மலை நதி முதலியன கடந்து, தென்னுடைந்து, கடம்பாரண்ணியத்துட்புகுந்து, பொற்ருமரை தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து, தைமாசத்தில் அம்பிகையை நோக்கி ஐம்புலன்களையும் ஒரு வழி நிறுத்தித் தவஞ் செய்பவள்: ஆகாரத்தில் வெறுப்பெய்தி, தைமாச முழுதும் பகற் காலத்திற் புசித்தும், மாசி மாசத்தில் இரவிற் புசித்தும், பங்குனி மாசத்தில் கிடைத்தபோது புசித்தும்,

சித்திரை மாசத்தில் கந்த மூலங்களை யுண்டும், வைகாசி மாசத்தில் எள்ளுப் பொடியைத் தின்றும், ஆனிமாசத்தில் சாந்திராயண மநுஷ்டித்தும், ஆடி மாசத்தில் பஞ்சகவ்விய நுகர்ந்தும், ஆவணி மாசத்தில் பாலைப்பருகியும், புரட்டாசி மாதத்தில் சுத்த ஜலத்தை யுட்கொண்டும், ஐப்பசி மாதத்தில் தருப்பை நுனியிலுள்ள நீரைப் புசித்தும், கார்த்திகை மாசத்தில் வாயு (காற்று) பக்ஷணஞ் செய்தும், மார்கழி மாசத்தில் நிராகாரமாயிருந்தும் தாங்கி டவ்வணங் கிடந்தாள்.

ஏகாஹாரே ணைகமாஸ மேகம் சக்தாஸ நேநச
அயாசிதாஸ நேநைக மங்யம் ஸாக பலாஸநாத்
திலபிஷ்டே நைகமாஸ மங்யஞ் சாந்த்ராயணே நச
பஞ்சகவ்யஸ நேநைக மங்யம் பாநீய பாநதஃ
பயோவ்ர தேநைகமாஸமாஸம் குஸாக்ரம்புவ்ரதே நச
வாய்வாஹாரேணை கமாஸம் நிராஹாரேணே சக்ரமாத்

"பெரும்பக னல்லூண் கங்குலூ ணுதவப்பெற்ற வூனிலை முதற்பல் லூண், அரும்பொடி யெள்ளூண் சாந்திராயணமா னைந்து பால் தறியநீர் தருப்பை, இரும்புத னுனிநீர் காலிலை நுகர்ந்து மியற்றறும் பட்டினி யுற்றும், வரம்புற விராறு திங்களுநோற்று வாடியேல் வருஞ்சுரு மதியின்."

யாதேவி ஜகதாம்கர்த்ரீ ஸங்கரஸ் யாபி ஸங்கரீ
நம ஸ்தஸ்யை ஸுமீ நாக்ஷ்யை தேவ்யை மங்களமூர்த்தியே
*ஸக்ருர்தாராய்த்த யாமஸர்வ மபீஷ்டம் லபதேஜநஃ நமஸ் * **
*யஸ்யாஃ ப்ரஸ தலேஸேந போகமோக்ஷள நதுர்லபௌ நமஸ் **
யயாவிவோபி யுத்தஸ்ஸந் பஞ்தக்ருத யம்கரோதிஹி நமஸ்தஸ்யை
*யஸ்யாஃ ப்ரீத்யர்த்த மகிலம்லாஸ்யம்குர்பர்வி வோயபெள நமஸ் **

*லக்ஷ்மீஸரஸ்வதீ முக்யா யஸ்யாஸ் தேஜஃ ஸமுத்பவாஃ நமஸ் **
*யாதேவீ முக்திகா மாநம் ப்ரஹ்மவித்யாப் ரதாயிநீ நமஸ் * **
*யஸ்யாஃ ப்ரணாமமாத்ரேண வர்த்தந்தே ஸர் ஸம்பதஃ நமஸ் * **
*யாஸ்துதா ஸர் வபாபக்நீ ஸர்வோபத்ரவநாஸிநீ நமஸ் * **
*யயா தேவ்யா விரஹிதஸ் ஸிவோபி ஹி கிர்தகஃ நமஸ் * **
*சராசரம் ஜகத்ஸர்வம் யஸ்யாஃ பாதஸமுத்பவம் நமஸ் * **
இதிஸ்துதவா மஹாதேவீம் ப்பரணம் யசபுநஃ புநஃ
அநுஜ்ஞயா ஸ மீநாக்ஷ்யாஃ ப்ரார்த்தயா மாஸகந்யகா.

என்றிங்ஙனம் பிரார்த்தித்த வித்தியாவதிக்கு மாதேவி கருணைபூதையாய் மூவாண்டு வாய்ந்த இளங் கன்னிகையாய்க் காக்ஷிதந்து, "ஹே வித்தியாவதி! உனது அன்பிற்கு வியந்தோம்! நீ விரும்பிய வரம் யாது? விளக்குக!" என, வித்தியாவதி சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து, "தாயே! உனது பாதாம்புயத்தில் நீங்காத பக்தி பாலித்தருளுவதோடு இக்குழந்தை வடிவாய் அடியேன் மடியில் வளர்ந்தருள வேண்டும்" எனப் பிரார்த்திக்க, மாதேவியானவள் நீ மறு ஜனனத்தில் சோழ பரம்பரையில் காஞ்சனமாலை என்னும் பெண்ணாகப் பிறந்து மலயத்துவஜ பாண்டியனுக்கு மனைவியாகிப் பல சுகங்களையும் அனுபவிப்பாய். அக்காலத்தில் மலயத்துவஜன் மகப்பேரின்றிப் புத்திரகாமேஷ்டி யென்னும் யாகஞ் செய்வான். அப்போது மும்முலைக் கன்னிகையாய்த் தடாதகை என்னும் பெயரோடு உன் அருந்தவப் புதல்வியாக வருவேன்" என்றநுக்கிரகித்தனள். தேவர்கள் மலர்மாரி வருஷித்தார்கள். இதன் தொடர்பு தடாதகைப் பிராட்டியார் திருவவதாரத்திற் காண்க.

மத்யுத்ரீபவதீ பூத்வா ருபேணைவம் விதேரச
ஆலிங்க நாதிக்ருதயோ ந்தோஷ்வ ப்ரதிவாஸரம்
முக்திம்புநः ப்ராயச்சார்மயேஸ மீநாக்ஷி மஹேஸ்வரீ
மலயத்வஜ பூபாலம் பதிம்லபத் வாம ஹௌள ஜஸம்
அநுபூய சிரமகாலம் தேநஸார்த்தம் மஹாஸுகம்
ததஸ்துபுத்ரகாமேஷ்ட்யாம் ஸஞ்ஜாதாம் ஜாதவேதஸ:
குச்த்ராய யுதாம் புத்ரீம் மாம்லப்தவா மதநுக்ரஹாத்

முப்பத்து மூன்றுவது

தடாதகாவதாரம்

பக்தானுக்கிரக நிமித்தமாகப் பரமேசுவரியார் செந்தமிழ் நாட்டிலே திருவவதாரஞ் செய்தருளிய சரிதையைச் சொல்லுகின்றோம். மதுரைமா நகரத்தில் அரசுபுரிந்து வந்த குலசேகரபாண்டியன் புதல்வனாகிய மலயத்துவஜன் வடமொழி தென்மொழிகளில் வல்லவனாய் நீதிமுறைதவறாது அரசுசெய்து வருகையில், சோழராஜர்களிற் சிறந்த சூரசேனன் மகளாகிய காஞ்சனமாலையை விவாகஞ் செய்தனன். [இக் காஞ்சனமாலை பூர்வம் விச்சாவதியா யிருந்தவள். விச்சாவதி யனுக்கிரகத்திற் காண்க.] அழகிற் சிறந்தவன், எண்ணில்லாப் போக மாதர்களையுடையவன், குறைவொன்று மின்றிப் பெருஞ் சிறப்போடு வாழ்ந்திருந்தும் மகவில்லாக் குறைவொன்றுற்றிருந்தான். இவன் அநந்த அசுவமேத யாகங்களை யாற்றிவந்தமையின் இந்திரன் தன் பதவிக்கு இடையூ றெய்துமென்று எண்ணியவனாய் மலயத்துவஜ பாண்டியனை யடைந்து "மகிபனே! நீ புத்திரப்பேற்றினை விரும்பியவனாதலின் புத்திரகாமேஷ்டியைச் செய்தல் வேண்டும்" எனத் தூண்டிச் செல்ல பாண்டியன் பலஅந்தணரை வருவித்து அவ் யாகத்தைத் தன் மனைவி காஞ்சனமாலையோடிருந்து செய்து முறைப்படி முடித்தனன். அப்பொழுது அவ் யாக குண்டத்தில் தீயானது கொழுந்துவிட்டெரியும் சமயத்தில் ஸம்பூர்ணாகுதி கொடுத்தவுடன், ஸர்வ லோகமாதாவாகிய பரமேசுவரியார் மூன்றுவயதோடும், திரிபுரசுந்தரி யெனும் தமது

திருநாமத்திற் கேற்ற திவ்விய வடிவோடும், சிறந்த ஆடையாபரணாதிகள் பூண்டு, மும்முலைக் கன்னி கையாகத் தோன்றி யவதரித்து, மெல்ல நடந்து மலயத்துவஜன் பாற் செல்ல பாண்டியனும் காஞ்சனமாலையும் மனம் பூரித்து எடுத்து மகிழ்வோடு முத்தமிட்டு அணைத்துக்கொண்டு ஆநந்த மெய்தினர்.

ஆயினும்; மலயத்துவஜ பாண்டியன் "யான் ஆண் மகவு பெறுதல் வேண்டி யாகஞ் செய்ததற்குப் பெண் மகவு உதிப்பினும் அசௌந்தரியவதியா யிருப்பதோடு, என் பகை மன்னர் பரிகசிக்கும்படி மும்முலைப் பெண்ணாக பிறந்ததே" என மனம் வருந்துகையில், சிவபெருமான் ஆகாயவாணியால் "அரசனே! உன் புதல்வியாக வந்த இக்குமாரிக்குத் தடாதகை என நாமகரணஞ் செய்து, குமாரனுக்குச் செய்வன போலச் சடங்குகளை யெல்லாஞ் சிறிதும் குறைவின்றிச் சுபகரமாக நடத்துக. இவளுக்குக் கணவன் வருகையில் இடையிலுள்ள ஸ்தனம் மறைந்துவிடும், அதுகருதி நீவருந்தற்க" எனக்கூற, மன்னவன் அங்ஙனமே ஸர்வாடம்பர பூர்வமாகப் புத்திரிகா மகோற்சவங் கொண்டிாடினன். தடாதகைப் பிராட்டியார் வளர்பிறைச் சந்திரன்போல வளர்ந்து அரசுரிமைக்குரிய அஸ்திர சஸ்திர வித்தைகள் இரதாரூட அசுவாரூட கஜாரூடங்கள் முதலிய யாவுந் தேர்ந்து விளங்குவது கண்டு, உரிய பருவத்திலே மலயத்துவஜன் தன் மகளுக்கு இராஜ்ய பாரமளித்து, மகுடாபிஷேகஞ் செய்வித்துத் தேவலோகெய்தினன். தடாதகைப்பிராட்டியார் பலதேச

மன்னர்களையும் யடக்கி, அவர்கள்பாற் கப்பங் கொண்டு, விசேஷமாகத் தானதருமங்களை அபிவிருத்தி செய்து அரசு நடத்தி வந்தனர். அம்பிகை கன்னிப் பருவத்தில் அரசாண்டமையின் பாண்டி நாட்டிற்குக் கன்னிநாடு என்றொரு காரணப் பெயரும் வழங்குகின்றது.

“மன்னவனின் றிருமகட்கு மைந்தர்போற்
சடங்கனைத்தும் வழாது வேதம்
சொன்னமுறை செய்துபெயர் தடாதகையென் றிட்டு
முடி சூட்டு வாயிப்
பொன்னனையா டனக்கிறைவன வரும்பொழுதோர்
மூலமறையும் புத்திமாழ்கே
லென்னவர னருளாலோர் திருவாக்கு
விசப்பிடையின் றெழுந்த தன்றே.”

முப்பத்துநான்காவது

தடாதகையார் திக்குவிஜயம்

ஸ்ரீமீனுக்ஷிதேவியார் மலயத்துவஜ பாண்டிய குமாரியாய்த் திருவவதாரஞ் செய்து, தடாதகைப் பிராட்டியாரென்னுந் திருநாமத்தோடு பாண்டிய நாட்டினை அரசு புரிந்து வருகையில் மணப்பருவ மடைந்தாராகக் கண்டதாய் காஞ்சனமாலை தன் புதல்வியருக்குத் திருமணமுண்டாகவில்லையே யென வருந்திநிற்ப, பிராட்டியார், "அன்னையே! நீ கருதியது நிகழுங் காலத்தில் நிகழும். இப்போது யான் திசைகடோறுஞ் சென்று என் வெற்றியை நிலைநிறுத்தி வருவேன்" என்று நாற்பெருஞ் சேனையையும் திரட்டிக் கொண்டு சுமதி யெனும் மந்திரியுடன் வர, மாதர் சேனை அநேகம் தம்மைப் புடைசூழப் போர்க்கோலங் கொண்டெழுந்து பல மன்னர்களை வென்று, தமக்கு நிகர்யாரின்மையால் திசைப்பாலகரை வெல்லக் கருதி இந்திர திசையை யடைந்து அவனோடு அவனை வென்று அவனாற் கொடுக்கப்பட்ட பலதிறை பொருது கொண்டு திரும்பினர்.

ஸமர்பிதம் கல்பவ்ருக்ஷம் காமதேனும் ப்ரக்ருஷ்யச
சிந்தாமணிகம் ருதாம்மாலா மமராணுஞ்ச தர்பகாம்

இந்திரனாற் கொடுக்கப்பட்ட காமதேனு கற்பக விருக்ஷம் சிந்தாமணி ஐராவத முதலிய பல பொருள்களையுங் கொண்டு, அப்படியே அக்கினி முதலிய திக்குப் பாலகர்களையும் வென்று அவரவர்பாற் றிறை கொண்டு இறுதியில் கயிலாய கிரியை யடைய

ற்பெருங் காவலாயுள்ள திருநந்திதேவர் கண்டு குண்டு இறைவர்க் குணர்த்திக் கட்டளை பெற்றுப் ;கணங்களைப் போருக்கனுப்ப, தேவியார் அவர் ளயெல்லாம் துவம்சம்செய்து சிலரைக் கொன்றும் லரைப் பயந்து புறமுதுகு காட்டி யோடவுஞ் செய் னர். இவ் வரலாறுகளை யெல்லாம் அறிந்த சிவ பருமான் தாமே போர்க்கோலங் கொண்டாராய் யுத்த பூமியையடைய இன்னும் யாவர் யுத்தத்திற்கு வரினும் அநாயாஸமாக அவர்களையும் வெற்றிகொள் ளும் ஆற்றலோடு நிற்கின்ற அம்மையாராகிய தமது வாமபாதியைக் கண்டனர். அம்மையாரும் தமது வலப்பாகப் பாதியாகிய பரமேசுவரரைக் கண்டனர். அவ்விதங்கண்ட மாத்திரமே இடையிலிருந்த ஒரு ஸ்தனமானது மறைந்துவிட, மனதில் நாணமும் அச் சமுங் கொண்டார் போன்று சிரங்குனிந்து நிலத்தை நோக்கி நிற்கையில், பூர்வ விர்த்தாந்தங்களைத் தெரிந்த சுமதீ யென்னு மந்திரி பணிந்து, "தாயே இச் சிவபெருமானே உனது கணவன்" என்றனள்.

இதி தாக்கிர் பயாக்ருத்வா தத்பாணிக்ரஹணோத்ஸுகா—
கத்வா தடாதகாம் பஸ்யந் தஸ் தெனசாபதரோழுதா
தஸ்யதர்ஸ மாத்ரேண தஸ்யாஸ்து விக்ருத: ஞ
அத்ருஸ்யதாம் த்ருதம் ப்ராப மதக்ரே விஸ்த்யஸைவ;
நீடஸ்தாஸ் ஸர்வ வை தாரத்ருஸ்டவாவிஸ் மிதா: ஸ்திதி;
ஸார்தர கச்சக் மஹாமந்திரீ ஸுமதிஸ்ச புராதந:
அயமேவாகேபர்தா தவேத்ய கதயத்ரஹ:
ஸ்ருத்வா தடாதகா ஸ்ர்யா விலோக் யாத் டர்த: ஸோர்த.

சிவபெருமான் தம்முன்னர் நாணமெய்தினர் போல நிற்கும் பிராட்டியாரைப் பார்த்து, "நீ நின் நகரிற்குச் செல்லுக; யாம் அங்கு வந்து உம்மை மணஞ் செய்வோம்" என, இறைவியார் அங்ஙனமே மதுரைமா நகரிற்குப் பல வளங்களோ டெய்தினர். சிவபெருமான் சமஸ்த தேவர்களோடுஞ் சென்று தேவியாரை மணவினை முடித்து பிராட்டியார் வகித்த அரசுரிமையைச் சோமசுந்தர பாண்டியரெனும் பெயரோடு சிலகாலம் வகித்து, பின்னர் உக்கிரகுமார பாண்டியர் பால் ஒப்புவித்துத் தமது சுயஞ்சோதி வடிவெய்தினர்.

முப்பத்தைந்தாவது

அந்தண கௌரிக் கருளியது

பாண்டியவள நாட்டிலே, பல சிறப்புகளோடு விளங்கும் மதுரைநகரத்திலே, அந்தணர் குலத்தில், விரூபாக்ஷ என்னும் பெயருடைய ஒருவ னிருந்தனன். அவன் மனைவி சுபவிரதை யென்பாள். இவர்க ளிருவரும் பல தவஞ்செய்து சப்தமாதர்கள் திருவருளால் ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றனர். அக் குமாரி கௌரி என்னும் பெயர் வாய்ந்து, கௌரியம்மையார் கமல பாதத்தில் கருத்து மிகுந்து, தந்தையாகிய விரூபாக்ஷரை யெய்தி, "எந்தையே! பிறவியை அடியோடகற்றும் ஆற்றலுடைய மாதேவியின் மந்திரத்தை எனக்கு உபதேசித்தருள்க" எனக் கேட்டு அவளதனைத் தெளிந்து, நாத்தழும்பேறப் பன்னாள் ஜபித்து அம்பிகையின் அநுக்கிரகத்திற்கு அருகாமையாயிருக்க, அந்தணர் வழக்கப்படி அரிவையரை அவர்தம் அறியாப்பருவத்தே மணவினை செய்ய வேண்டியதாகலின், "எட்டுவயதாயினவே, இன்னும் மண நாயகன் தகுதிபெற வரக் காண்கிலேனே" என விருபாக்ஷியார் விசனமெய்தி யிருந்தனர்.

அத்தருணத்தில் அயற்புலத்திலுள்ள அந்தணப் பிரமசாரியொருவன், திருமாலுக் கடிமை பூண்டவன், பிச்சை புக்குப் புசிப்பவன், அங்கெய்த அவனைக் கண்ட விருபாக்ஷர் அவ் வந்தணப் பிரமசாரிக்குத் தன் பெறற்கரும் புதல்வியை மணவினை முடித்துக் கொடுப்பதாகத்தன் னுட்டுணிந்து, உறவினர்முதலிய

ஒருவரையும் வினவாது அவனுக்கு தத்தஞ் செய்து மணவினை முடித்துப் பல பொருள்களை ஸ்ரீதனமாகக் கொடுத்து விடுத்தனன். பிச்சைக்கு வந்தவன் பெண்ணினைக் கட்டிக்கொண்டு தன திருக்கையை யடையக் காணச் சகியாராய் ஒரு புடை யொதுக்கி வைத்திருந்தனர். அப்படிச் சிலகாலஞ் செல்ல, ஒரு நாள் அவ்வீட்டார் யாவரும் அயலூரில் நடக்கும் உறவினர் விவாகத்திற்குச் செல்ல நேர்ந்தமையின், வைணவ மிகுந்து விளங்கும் அவன் தாய் தந்தையர் கௌரியாரை ஒரு புறத்தே தனியே விடுத்து அறைகளைத் தாளிட்டுக்கொண்டு சென்றனர். தனித்திருக்குங் கௌரி தன் வழக்கப்படி கௌரி திரு மந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டே சிவசின்னங்களைக் காணப்பெறுது வருந்துகையில், சிவபெருமானே ஒரு விருத்த வேதியராய் அங்கடைய, "பெரியோரே! இங்கே எழுந்தருளிய காரணம் யாது?" என வினவ, பெரியோர், "யாம் பசித்து உன்னிடம் வந்தோம்" என, "எம்மவர்கள் வீட்டைத் தாளிட்டுச் சென்றுர்கள்" என, அவர், "நீ தொடு முன்னர் அப்பூட்டுத் தெறிபடும்" என, கௌரி அங்ஙனமே மடைப்பள்ளியைத் திறந்து அறுசுவையுண்டி சமைத்துப் பலகார வகைகளுடன் முதியோருக்கு இனிய மொழிகள் பகர்ந்து ஊட்ட, அதனைப் புசித்துக் காளைப்பருவ மெய்தினவராய், கலவைச் சாந்து முதலிய விளங்க வீற்றிருக்கக் கண்டு, கை நெரித்து வியர்த்து நிற்கையில், அயலூர்ச் சென்ற அவர்கள் அங்கடைய, அந்தண முதியோர் பச்சிளங் குழந்தையாய்த் திருநீற்றுக் காப்போடு காணப்பட, அவர்கள், "இக்குழந்தை யாவ

ருடையது?" என, கௌரி, "அயல் வீட்டாருடையது" என, "நீயும் அக்குழந்தையு மாகாமையின் ஈங்கிருந்து புறஞ்செல்க" எனத் துரத்த, கௌரி வீதியினின்று வருந்துகையில், குழந்தைவடிவு கரந்து சிவபெருமானாகவும், கௌரி கௌரியம்மையார் வடிவெய்தவும், இடபவாகன மூர்ந்து ஆகாய வீதியால் கைலாய பதவியெய்தி, கௌரி கௌரியின் கமல சரணங்களிற் கலந்தனள்.

முப்பத்தாறுவது

ரத்தபீஜ வதம்

பிரமதேவனுரிடம் பெருவரம் பெற்றவர்களும் இரணிய கசிபன் மரபினருமாகிய சும்ப நிசும்பர் வதச் செயல் மேற்கொண்டிருந்த சங்கரியின் அஸ்திரங்களாற் சங்கரிக்கப்பட்ட செய்தியை அவ்வசுரர்கட்கிளையாளாகிய குரோதீ யென்பவள் பெற்ற புத்திரனும் கொடியோனும், தன்னுடலுதிரத்தில் ஒரு துளியெக் காலத்தாயினும் எவராலாயினும் எக்காரணத்தாலாயினும் நிலமிசை வீழ்ந்தால் அவ் விரத்த பிந்து தம் போன்ற தானவனுகி உயிரேற்றுத் தனக்குதவியாக மாறுவரம் பெற்றவனுமாகிய ரத்தபீஜன் என்னுங் காரணப்பேர் வகித்தவன் அறிந்து தன் மாதுலரைக் கொன்று தீதிழைத்தவள் சேயிழை யென்று நாணமெய்தி, "அத்தகைய நங்கையை அரைநொடியிற் சங்கரிப்பேன்; என் ஆற்றல் நன்ருயிருந்தது" என வீராட்டகாசத்தோடு தோள் கொட்டி, அன்னையாரருகடைந்து அறை கூவ, அப்பொழுது சமர்களத்திருந்த சப்தமாதர்கள் கண்டு, அம்பிகை கட்டளையால் அமரியற்றி அரிய அஸ்திர சஸ்திரங்களால் அவனுடலம் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்தனர். அக் காயங்களின் வழியே பெருகிய சோரிக்கு அளவின்று. அவன் உதிரத்துளி ஒவ்வொன்று ஒவ்வோரசுர வடிவேற்றுத் தனித்தனி யெதிர்ப்பக் கண்டு, சப்த மாதர்கள் விரைந்து ஓடி வந்து விமலையின் திருவடியில் வீழ்ந்து விண்ணப்பிக்க, பார்வதி புன்னகை யரும்பித் தன்ருேளை நோக்க, ஆங்கிருந்து

காளி தோன்றினள். "சப்த மாதர்களே! நீங்க ளிருக்க" என்று அவர்களை அங்கே நிறுத்தி, காளி தேவியை நோக்கி, "இவர்க ளிரத்தபீஜனுக்கு எதிர் நிற்க வியலாது இமைப்பிற் றிரும்பின ராகலின் யானே அவனோடு போர்செய்து கொல்லுவேன். அவனிறக்கு மெல்லையு மவனுடலினின்று முதிரத்துளி ஒன்றும் நிலமிசை விழாது உன் கைக் கபாலத் தேந்தியும், உனது நாவை வளைத்து நீ பருகக் கட வாய்" என்று பணித்து, அங்ஙனமே அவள் உதிர பானஞ் செய்துவர, இறைவியார் இரத்தபீஜனை எதிர்த்து இணையில்லாப் போர்செய்து இமைப் பொழுதி லழித்து, இமையவர் துயரை யொழித்து, அவர்களைச் செல்ல விடையளித்து, காளியைக் களிப்பித்துத் தெய்வீகமுஞ் சிவபெருமானோடு நடனஞ்செய்து அவர் பக்கலில் வசித்தலும் ஆகிய வரங்களை யளித்துச் சப்த மாதர்களுக் கனுக்கிரகித்து மறைந்தனர். இக் காளியே திருவாலங்காட்டி லிருந்து இறைவரோடு நிர்த்தப் போர் செய்தவள்.

முப்பத்தேழாவது

பண்டாசுர வதம்

வெள்ளி மலையாகிய திருக்கைலாய கிரியினின்றும் உமா பிராட்டியார் சிவபெருமானுடன் ஒரு உத்தியான வனத்திற் கெழுந்தருளி உல்லாசமாக வுலாவி அங்குள்ள மலர்கள் கனிகள் கொடிகள் முதலிய விசேஷங்களைத் திருக்கண்ணோக்கஞ் செய்துகொண் டிருக்கையில் சிவாக்கினையின்படி அருகிருந்த கணங்கள் அதி ரம்மியமான பறவைத் தொகுதியில் ஓரன்னத்தையும் ஒரு கிளியையும் பற்றிக் கொணர, சிவபெருமான் அவற்றை நோக்கி, "நீங்கள் நாடோறும் எங்கே வசிக்கின்றீர்கள்?" என வினவ, கிளியானது, "ஐயனே! நான் இந்தச் சோலையிலே வசிக்கின்றேன்" என்றது. அன்னமோ "யான் வெகு காலம் தேவலோகத்துக் கற்பகச் சோலையி லிருந்தேன். தேச சஞ்சாரஞ் செய்ய விரும்பிப் பலவிடமுஞ் சென்றேன். நான் சஞ்சரியாத வனமும் மூழ்காத தீர்த்தமுமில்லை. இறுதியில் இத் தாமரைத்தடாகத்தில் வசிக்கின்றேன். தேவரீர் சடை முடியிற்றங்கிய கங்கா நதியினாற் சிறப்புச் செய்யப்பட்ட இத் தீர்த்தத்தை விட்டுப் போக மாட்டா திருக்கின்றேன்" எனக் கூற, அவ்வன்னத்தின் வார்த்தையைக் கேட்ட சிவபெருமான் புன்னகை புரிந்தனர். அப்பொழுது அப்பறவைகளிரண்டும் விடைகொண்டு சென்றன.

கங்காதேவியின் பெயரை அன்னஞ் சொல்லிய போது சிவபெருமான் மனமகிழ்ந்து சந்தோஷித்தன

ரென்று, அருகிருந்த அம்மையார் சினமெய்திக் கண்களில் நீர்த்துளி சிந்தி மனம்பொருது, 'நமது பெருமான் கங்கையின் மீதுள்ள அன்பு நம்மீது வைத்தாரில்லை. பூர்வம் பர்வதராஜகுமாரியாய்த் தவம் புரிந்து கொண்டிருக்கையில்; திருமணம் நிறைவேற்ற விரும்பிய மன்மதன், யோக நிலையிலிருந்தார் மீது மலர்க் கணை சிந்த, ஒரு சிறிதும் அன்பின்றி அவனை யெரித்தனர். அதனைப் பொறுத்தோம். ஆயினும், நம்முடைய நிலைமையாகிய சத்திமயம் விசேட மென்பதை யறிவுறுத்த ஒரு செயல் செய்வோம்' என்று கோபித்து, மன்மதனெறிந்த சாம்பர்மலையைநோக்கி, "இதினின்று பண்டாசுரன் என்னும் அசுரநாதன் எழுக!" எனக்கருத, அக்கணமே அசுரறிற் கொடியோனுக அவன் தோன்றி, பத்துக்கோடி வருஷம் பெருந் தவம்புரிந்து, தேவர் மனிதர் முதலானோருடலில் புகுந்து அவர்களுடைய சுக்கில சுரோணிதங்களை யெடுத்துப் பருகத்தக்க வலிபெற்று, அங்ஙனமே தேவர் முனிவராதியரைப் பலஹீனப்படுத்திக் கொண்டு வந்தனன்.

இது கண்டவர்கள் அதிசயித்து, 'இவ் விளைவிற்குக் காரணம் யாது?' என்றுணரமாட்டாது சிவபெருமான்பால் விண்ணப்பித்து, அவர் திருவருளால் இவ்விர்த்தாந்தத்தை யறிந்து, "இவனை யகற்றும் உபாயம் ஏதேனும் செய்யவேண்டும்; எங்களுயிரைக் காக்கவேண்டும்" என்று பலவாறு பிரார்த்திக்க, அம்மையப்பர் பலகோடி சத்திகளைப் படைக்க, அச் சத்திகள் தேவர் - வித்யாதரர் - கந்தர்வர் - இயக்கர் - அசுரர் - பாதலர் - முனிவரென்று வேறுபாடு கருதாது

வாயிற் பெய்து விழுங்க, பண்டாசுரன், தெத்தென அவர்களுடலை விட்டு வெளியே போயினன். அப்பொழுது சிவபெருமான் தேவியார் திருமுகத்தை நோக்க திரிபுரை யென்னுஞ் சத்தி ஒரு கையில் கரும்பு வில்லும், ஒரு கையில் அங்குசமும், ஒரு கையில் மலர் மாலையுந்தாங்கி மூன்றண்டங்களையுங்கொண்டு தோன்றினள். அவளை நோக்கி, "பண்டாசுரனைச் சங்கரித்து வருக!" எனக் கட்டளையிட, திரிபுரை கரும்பு வில்லை வளைத்து, மலர்ப்பாணங்களை விடுத்து, அப் பண்டாசுரனை யழித்து அம்பிகையிட மெய்தி விண்ணாப்பித்து வணங்கினள். பண்டாசுரன் காரணமாக அழிந்த அண்டங்கள் மூன்றையும் பண்டுபோலப் படைத்துத், "திரிமூர்த்திகளையும் அவர்கள் முச்செயல்களையும் நிலைபெறுத்துக!" என ஆஞ்ஞாபிக்க, அங்ஙனமே யியற்றினள்.

"அண்டமூன் றவத்திரு ளரனை யேமுதற்
பண்டைய மூவரைப் பயந்து பால்வளை
யொண்டொடி யவரைநீ யுதவி முச்செயல்
கொண்டளித் திடுமுறை கொடுத்தி யென்றனன்."

முப்பத்தெட்டாவது

சண்ட முண்ட சம்ஹாரம்

அமரர்களுக்கு சுந்தோப சுந்தர் புதல்வர்களாகிய சும்பன் நிசும்பன் என்னும் அசுரரா லெய்திய இடரினை யகற்ற இமயவல்லியார் வரமளித்த பின்னர் மலைச் சாரலில் தமது கணங்களோடு எழுந்தருளியிருக்கக் கண்ட சும்ப நிசும்பர்களின் நண்பர்களாகிய சண்டன் முண்டன் என்னுந் தானவரிருவரும் தமக்கும் தமது நண்பர்க்கு மேல் விளைவது இத்தகைத்தென்று சித்தத்தில் தெரியாது உத்தமியாகிய உமாதேவியின் பேரழகைக் கண்டு மனமயங்கி, 'இத்தகைய சவுந்தரியமுடைய மங்கையைத் திரிலோகங்களில் எங்குங் கண்டிலோம். இப் பேரழகுடையாள் தவஞ் செய்வானேன்? வனத்தில் வசிப்பானேன்? காய் கனி கிழங்கு சருகுகளைப் பட்சிப்பானேன்? இவ்வூழ் வினை யிருந்தவா றேது? இவளுக்கு நல்வினை நாமே யளித்துச் செல்வத்திற் சிறக்க விளங்கும் பதவியை நல்குவோம்' என்று கருதித் தேவியின் சமீபத்தி லெய்திப், "பெண்ணே! உன் சரீர காந்தி எங்கள் மனதைக் கவர்ந்து உனக்கு நன்மை செய்யுமாறு தூண்டா நின்றது, அதனை நீ மாருது அங்கீகரிப்பை யாயின் எட்டுணையுங் குறைவின்றி யிமையவர்களும் அடி பணிய இவ்வுலகில் வாழலாகும். அஃதென்னெனில், சொல்லுதற்கரிய வல்லபமுடைய சும்பாசுர னென் றொருவனுளன். நீ யவன்பா லெய்துவையாயின் அவனுன்னை யங்கீகரிப்பான். யாங்க ளங்கீகரிக்கச் செய்வோம்!" எனக்கூற, அம்பிகை, "அருந்

தவ நிலையிலுள்ள யான் ஆடவரோ டுரையாடேன். அவரையும் பாரேன். ஆதலின், அறைக்கணத்தப் புறம் போமின்" என்றகற்ற, அச் சண்ட முண்டர் சும்பா சுரன்பால் விரைந்தோடித் தேவியின் சிறந்த பொலிவை வியந்து கூறி, அச் சும்பன் கட்டளையால் சில படையோடு மீண்டும் தவத்துறை யெய்திப் பல வாறு பிரார்த்தித் தழைத்தும் வாராமை நோக்கிய சண்டமுண்டர் வலிதில் கைப்பற்றி யீர்க்கக் கருது கையில், விமலை வெகுளிகொள்ள அக்கணமே அம்மையார் தோளிலிருந்து அநேகஞ் சேனையும் ஒரு சத்தியுந் தோன்றிப் பெரும்போர்செய்து அசுரச் சேனையையுஞ் சண்ட முண்டர்களையும் அதஞ்செய் தனர். அம்பிகை அச்சத்தியை நோக்கி, "நீ சண்டனையும் முண்டனையும் சங்கரித்தமையால் சாமுண்டி என்னும் பெயர் பெற்று வாழ்க!" என விடுத்தனர். பின்னர் சும்ப நிசும்பர்களுங் கொல்லப்பட்டார்கள்.

[சும்ப நிசும்ப சம்ஹாரத்திற் காண்க]

சும்ப நிசும்ப சம்ஹாரம்

தேவர்கள் பலரையும் இம்சித்த இரணியகசிபன் மரபிலுதித்த சுந்தோபசுந்தர்களின் புதல்வராகிய சும்ப நிசும்பர் புஷ்கரத்திலே பிரமதேவனை நோக்கிப் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து ஐம்புலன்களை யடக்கி எண்ணில்லாக் காலம் அருந்தவஞ் செய்து அவ் வன்னவாகனனுல் பெற்ற வரமிகுதியினுல் அமரர்க் களத் தெதிர்த்த அனைவரையும் வெல்லத்தக்க பேராற்றலுற்று, இந்திராதி தேவர்களை யிமைப் பொழுதும் விடாது இன்னல் செய்துழக்கு நாளில், அதனைச் சகியாத தேவர்கள் இமயவல்லியாகிய இறை வியை நோக்கிப் பெருந் தவஞ்செய்து தமக்குற்ற இடுக்கண் தீர்க்கக் கருதி நிற்கையில், அம்பிகை அமரர்க்குக் காட்சிதர, அவர்கள் அன்னையினடி மலர் பணிந்து வேத வாக்கியங்களாற்றுதித்து, தமக்கெய் திய துன்பமகலும்படிச் சும்பநிசும்பர்களைச் சங்கரிக்க வேண்டுமென்று பெரிதும் பிரார்த்தித்து, விண்ணப் பிக்க, அன்னவர் வேண்டுகோட் கிணங்கிய அன்னை யார், "அங்ஙனமே செய்வல்" என்றருளி, மலைச் சார லெய்தித் தவவடிவம் வகித்துத் தமது தோழிய ரோடு தங்கி யிருக்கையில் ஆங்குத் துன்பியற்றிய சண்டமுண்டர்களைச் சங்கரித்தனர். [சண்டமுண்ட சம்ஹாரத்திற் காண்க.] அங்ஙனம் சண்டன் முண் டன் என்னும் தானவர் இறந்த செய்தியை யுணர்ந்து சும்பன் நிசும்பனென்போர் அநேக அசுரர் சேனை யோடு பிரளயகால சமுத்திரம்போல ஆர்ப்பரித்து

வடவாக்கினி போல உருட்டி விழித்துச், சண்டமாருதம் போலச் சுவாசித்து, இடிபோலக் கர்ச்சித்து, அம்பிகையை யெதிர்த்துப் பலவகை தேவாஸ்திரங்களைக் கார்காலமேகம்போலக் கணக்கின்றிப் பிரயோகித்தனர். அவற்றைக் கண்ணுற்ற அமலை தமது திருமேனியினின்று அபிராமி, மயேஸ்வரி, கௌமாரி, நாராயணி, வராகி, உருக்கிராணி, காளி என்னுஞ் சப்த மாதர்களையுஞ் சில சிவ தூதியரையு முதிப்பித்துச் சும்ப நிசும்பரோடு உயுத்தத்திற்கனுப்பினர். கௌரியம்மையார் விடுத்த சப்த மாதர்களுஞ் சிவ தூதியர்களுந் தங்கடங்கட் குரிய வாகனரூடர்களாய்ப் பலவகை ஆயுதங்களைத் தாங்கிச் சும்ப நிசும்பர்களை யெதிர்த்து, அவர்கள் சேனைகளைப் பலவகையாகத் துன்பு செய்து புறம்போய் ஓடாத வண்ணம் ஒருசேரத் திரட்டி யழித்தனர். மாபாவிகளாகிய சும்ப நிசும்பர் சப்த மாதர்களுக்கு ஆற்ற முடியாராய் யுத்த பூமியினின்று தமது மாயா வல்லபத்தால் மறையத் துணிகையில் அம்பிகையே அவ்விருவரையும் ஓடாது நிறுத்தி, எண்ணிறந்த அஸ்திர சஸ்திரங்களால் அவர்களுடலைத் துளைத்து, முதலில் நிசும்பனையும், பின்னர் சும்பனையு மழித்துத் தேவர் துயரை யொழித்தனர். அதுகண்ட அமரர் அகமிக மகிழ்ந்து முகமலர்ந்து பலவாறு துதித்து ஆனந்தக் கூத்தாடினர். [இதன் தொடர்ச்சி ரத்தபீஜ வதத்திற் காண்க.]

நாற்பதாவது

ரக்தாசுர ரக்தவீர சங்காரம்

பொன்னுலகத்திற் கிறைவனாகிய இந்திரன் தன் பெருஞ்செல்வந் துய்த்துப் பொற் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து ஆடல் பாடல்களைக் கேட்டு ஆநந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சமயத்தில் சப்த முனிவர்கள் அங்கடையக் கண்டு, அதிசீக்கிரமாகத் தன் பீடத்தை விட்டெழுந்து எதிர்சென்று பணிந்து, அவர்களை வருவித்துத் தக்க பீடத்திலமர்த்தி, "சுவாமிகளே! நீங்களெல்லோரும் இங்கெழுந்தருள யாது தவஞ் செய்தேன்? தங்கள் வருகையினாலே என் செல்வங்களெல்லாம் இன்றல்லவோ தழைக்கப் பெற்றேன்" என்று உபசார மொழி கூறிப், பன்முறை சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து ஒருபுடை நின்று, "அடியேனுக்கு எல்லாச் சுகங்களுமிருந்தும் ஒருதுயர மட்டும் என்னைப் பீடிக்கின்றது; அதாவது அசுரர் புரியுந் துயரத்தையாற்றகில்லேன். அசுரர்கள் தேவர்களையும் பூலோகத்திலுள்ள மனிதர்களையும் பெரிதும் இடர் புரிகின்றார்கள். அவ்வசுரர்களை யடக்கி அமரரையும் பூவுலகையுங் காக்குங் கடன் என்னுடையதேயாயினும் அதனைச் செய்யும் ஆற்றல் ஒரு சிறிதும் எனக்கில்லை. அச் செயல் தங்களால் செய்யப்படவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றேன். இக் கற்பக நாட்டில் எண்டிசைகளிலும் மறைந்து கொண்டிருக்கும் அசுரர்கள் இறக்கும்படி வேத மந்திரத்தால் யாகஞ் செய்து, தேவர்களையும் மானுடர்களையும் காப்பாற்றும்படி மனமிரங்குவீர்களாக!" என்று பன்

முறை பிரார்த்திக்க, சப்த முனிவர்கள் இந்திரனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார்கள் : "இடபாரூடராகிய சிவபெருமானுக்குப் பிரீதியாய் நாடோறுஞ் செய்யும் சிவார்ச்சனை முதலியவற்றை ஒருபோதுங் கைவிட லாகாது. திரிகாலங்களிலும் அச் சிவார்ச்சனைக் குக் குறைவு செய்யோம்; வேறொன்று புரிவதனால் தங்கள் கடமைப்பாடு கை நெகிழும்" எனக் கழற, ஆகண்டலன் அகந் தளர்ந்தது, "இந்துபரை யகற்றுவான் ஆற்றத்தக்க செயல் பிறிதொன்றில" தெனப் பெரிதும் வேண்டிக் கவலை கூர்தல் கண்ட கருணாநிதிகளாகிய முனிவரர் அதற்குத் தம்முள்ள மிரங்கி, அப் பொன்னகரத்தின் அஷ்ட திசைகளிலும் புகுவாராயினர். இந்திரன் அவர்களைப் பின்றொடர்ந்து சமிதை தருப்பை முதலிய யாகோப கரணங்களை யனுப்ப, அம் முனிவர்கள் யாககுண்டந் திருத்தி, அக்கினி யெழுப்பி வேதமந்திரத்தால் ஓமஞ் செய்தார்கள். அவர்கள் செய்தன தீயரைச் செருக்குஞ் சற்கருமமே யாயினுஞ் சிவார்ச்சனையினின்றுந் தவறினராதலின், அத்தோஷ விசேடத்தால் அவரவர்கள் யாக குண்டங்களினின்றும் மிகக் கொடிய பயங்கர ரூபிகளாய்ப் பல்லோரையுந் துயர்செய்யும் வக்ர தந்தத்தையும் - செம்பங்கியையும் - மலையன்ன தோளையும் பெற்ற ஒவ்வோ ரசுரராக எழுவர் தோன்றினர். அவர்கள் அரத்தாசுரன் - அர்த்தவீரன் - பஞ்சராவணர் முதலியோராவர். அவர்க டோன்றி யாங்கே தவநிலை மேற்கொண்ட சப்தருஷிகளை முதலிற் றுரத்துவாராயினர். அதனால் அவர்கள் அசுரருக் கஞ்சி அவர் தங்கட்புலனுக் கெட்டப் படாத நெடுந்தூரத் தகன்றனர். அவ் வசுரர் துளசி

மாலை தரித்த திருமால் முதலிய தேவர்களையெதிர்த்து அவர்கள் சகிக்க முடியாதோட அவ்வவருலகு வரையில் துரத்திச் சென்று அவர்களை யடக்கியும், அவ்வுலகங்களைப் பாழ்படுத்தியும், போரிலெதிர்த்த தேவர்களைப் புடைத்துக்கொன்றும் உலகினைக் காற்றி லகப்பட்ட பஞ்சுபோ லாக்கினர். தேவர்கள் யாவ ரும் இத் துயர் சகியாது ஒருசேரத் திருக்கயிலாய கிரியை யடைந்து வெகு காலம் காத்திருத்தனர். திரு மால் பிரமன் முதலினோர் தவச்செயலி லிருந்தனர். பின்னர் சிவகடாட்சத்தால் சந்நிதி யெய்தி விட யத்தை விண்ணப்பிக்கச் சிவபெருமான் தமது வாம பாகத்துள்ள பிராட்டியாரைத் திருக்கணோக்கஞ் செய்ய, தேவி திரிசூல கௌரியாகிச் சூலாயுத மேந்திக் குண்டோதரனைத் துணைக்கொண்டு, சிங்க வாகன மூர்ந்து, அர்த்தாசுரன் அர்த்தவீரன் இவர் களைச் சங்கரித்தனள். [பஞ்சராவணர் வதம் பஞ்ச ராவணத்வம்சத்திற் காண்க.] இவர்களோடியற்றிய போரில் காளிகாதேவியும் சத்தி கணங்களும் பெரும் போரியற்றி அவ்வசுரச்சேனை முழுவதையும் அழித் தார்கள்.

நாற்பத்தொன்ருவது

மகிடாசுர சங்காரம்

திருமாலும் பிரமனும் தம்மிற் பகைத்துப் போர் செய்யப் படைத்தனுப்பிய புலிமுகன் மகிடன் என்னு மிருவருஞ் செய்த துன்பைச் சகியாத தேவர் வேண்டு கோளால் அம்பிகையால் அனுப்பப்பட்ட துர்க்காதேவி புலிமுகனைச் சங்கரித்தனள். [இவ் வரலாற்றினை வியாக்கிரக முகாசுர சங்காரத்தினிற் காண்க.]

புலிமுகனைப் பொருது கொன்ற துர்க்கா தேவி மகிடாசுரனை யெதிர்க்க, அவன் வலிபொருந்திய கொம்பையும் தீச்சிந்தும் விழி யை யு முடைய வனுய்ப் போர்க்கோலங் கொண்டு முன்னிற்க, தேவி சின மிகுந்து வெவ்விய ஆயுதங்களைச் செலுத்தினள். மகிடாசுரனும் பலமான ஆயுதங் களைக் கொண்டு பெரும் போர் புரிந்தனன். ஆகா யத்தில் தேவர்கள் கூட்டங்கொண்டு இவர்கள் யுத்தத்தை வேடிக்கை பார்த்திருந்தார்கள். இப் போர் நெடுநாள் வரையில் நிகழ்ந்தது. அப்படி யிருக்கையில், ஆலகால விஷம் போல வெளிவந் துள்ள மகிஷன் ஒரு பெருங்குர லெழுப்பினுன். அதனுல் அண்ட கடாகம் பிளவுபட்டது. ஆகாய வீதியிலுள்ள தேவர் சித்தர் முதலானுேருந் திகைத் தனர். நக்ஷத்திரங்க ளுதிர்ந்தன. பூமி நிலைகுலுங் கியது. பிராணிகள் செவிடுபட்டன. மகிஷன் புரிந்த அட்டகாசத்தைக் கண்டு கடுங்கோப மெய் திய துர்க்காதேவி முகத்தில் அக்கினிச் சுவாலை அதிகரிக்கவும்,கட்கடைகளில் தீப்பொறிகள் சிதறவும் ஹுங்காரஞ் செய்து பற்களை நெறுநெறனக் கடித்து,

கூர்மை தங்கிய வாட்படை யொன்றினாலே அம் மகிஷன் தலையை வெட்டினள். கடல் போலப் பெருகிய உதிர வெள்ளத்தில் விழுந்த அத்தலை யானது சீக்கிரத்தி லெழுந்து சென்று இடிபோல முழங்கி இணையில்லாச் சமரிழைத்தது. அப் பொழுது துர்க்கை தனக்குக் கொடுக்கப்பெற்ற சூலாயுதத்தை யெடுத்து சத்திக்கின்ற அத்தலையின் கொம்புகட் கிடையே குத்தி யழுத்திக்கொண்டு அச் சிரசை மிதித்துக்கொண்டு யுத்தத்தை முடித் தனள். துர்க்கையின் பாதங்கள் சிரமிசைப்பட்ட மாத்திரமே அவ்வசுரன் மகிடத்தலை யொழிந்து திரு வருளால் மூதறிவெய்தித் துதிப்பானாயினன்.

"ஒரெட்டிதழ் வட்டத் துள்ளாய் சட்கோணம்
பார்த்த மூச்சோணவட்டப் பராபரையே!
வாரிப் படுநஞ் சமுதாக்கும் வால்வளைக்கை
வேரிக் கரும்பே விதையின்றி விளைமூலமே
மூச்செயலுங் காட்டி யனைபுரக்கு மூவரைத்த
னிச்சையிற் காட்டி யவருணத்து மெட்டரயாற்
பச்சை யிலங்குதலைக் கிள்ளாய் பரையேநின்
னிச்சையிலை யென்றால் விடுத்துணர வல்லாரார்."

என்றிப்படிப் பலவாறு துதிசெய்த மகிடாசுரன் பால் மனமிரங்கிய துர்க்காதேவியவனுக்கு திருவருள் பாலித்து திருக்கயிலாய கிரியிலுள்ள சிவகணங் களில் ஒருவனாகும்படி யநுக்ரகித்து தென்கயி லையை எய்தினள். அதனால் திருமாலும் பிரமனும் தமக்கு மகிடாசுரன் புலிமுகாசுரனென்னு மிவர்களா லெய்திய துன்ப மகன்று சுகமெய்தினர். உலகம் நன்னிலை யெய்தியது.

என்னப் பலவா றெடுத்தேத்தி நின்றிரந்து
பன்னப் பரசுரனுக் கருணை பாலித்தாள்
பொன்னனுத் திலங்கு மடியோர் புகழ்கணத்து
மன்னிப் புகப்பணித்தா டென்கயிலை மன்னினாள்.

நாற்பத்திரண்டாவது

வியாக்கிர முகாசுர சங்காரம்

ஒரு காலத்தில் திருமாலும் பிரமனும் ஒருவரி லொருவர் மேம்பட்டவரென் றிருமாந்து பெரும்போர் புரிந்தனர். அப்பொழுது வேதங்களும் பிரணவமும் அசரீரியும் "நீங்கள் சமானஸ்தர்கள்; போர்புரிய வேண்டாம்" என்று பலவாறு கூறவும் கேளாராய்ப் பலவகை அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தும், பெரும் போர் செய்தும் ஒருவரை யொருவர் வெல்ல மாட்டா தவராய், 'இனி நம் மாயா வல்லமையால் வெல்ல லாகும்' என்று மயங்கிக் கருதினர். அப்படி யோசித்து அடையவே திசைமுகன் மகிடாசுரனைப் படைத்துத் திருமால்மீது போருக்கும் போக்கினன். அதுகண்டு திருமாலின் கருத்துப்படி அவர் நினைவி னின்றுதித்த புலிமுகன் மின்னலைப்போல ஒளி வீசிப் பிறைச்சந்திரன் போன்று வளைந்துள்ள பற்களையும், தீயைச் சிந்தும் விழிகளையும், அநேக உயிர்களைக் கொல்லும், உசுவாச நிசுவாசங்களையு முடையவன். பிரமனு லனுப்பப்பட்ட மகிடாசுரன் திருமாலைத் தொடர்ந்து பலவாறு துன்பு செய்து வருத்தினன். புலிமுகாசுரன் பிரமனை இம்சித்தனன். இவ்விரண் டசுரர் பெருஞ்சேனையும் தேவர் முனிவர் முதலானோ ரைத் துன்பு புரிந்தனர். உலகம் நிலை குலைந்தது. கடல் பெருகியது. அண்டமுகடதிர்ந்து குலகிரிகள் நடுங்கின. திசைகள் செவிடுபட்டன. உலகமெங்கும் எண்ணிறந்த உத்பாதங்க ளுண்டாயின. அச்சமயத் தில் மகிடாசுரனுக்குச் சமமாக யுத்தஞ் செய்ய மாற் றுது திருமால் மறைந்தனர். புலிமுகாசுரனுடன்

போர்செய்ய வியலாது பிரமனும் அஞ்சியோடிப் போயினன். உலக முழுவதும் துன்பெய்தின. தேவர்கள் இதுகண்டு மனமயங்கி வருந்தித் திருக் கயிலாயகிரியை யடைந்து பலகாலஞ் சிவார்ச்சனை புரிந்து சிவபெருமானைத் தரிசித்து தங்கட்கு மகிடன் புலிமுகனுகிய இவர்களால் நிகழ்ந்த துன்பத்தை விண்ணப்பிக்க, சிவபெருமான் மாதேவியார் முகத்தை நோக்க, அம்மையார் திருவருளால் ஆயுதங்களேந்திய பதினெட்டுக் கைகளோடு துர்க்காதேவி யவதரித்து, "எனக்குரிய கட்டளை யாது?" என வினவ, அவளுக்கு மகா கோபமுடைய சிங்கவாகனமும் சூலப்படையு முதவிப் "புலிமுகன் மகிடனென்னு மிருவரையுஞ் சங்கரித்து வருக!" எனக் கட்டளை தந்தனர்.

"வெம்பு வித்தெறு முகத்தினுன் மகிடவெங் தொழிற்கொலையரக்க
னும்ப ரோடரி மலர்ச்சரோருக னுலைந்து தம்பத மிழந்தனர் [னு
செம்பு னற்படவவர்ச் செகுத்திவர் சிறக்கு மப்பத மளித்தியென்
றம்பி கைத்திரு வாய்ம லர்ந்திட வக்க ணத்தழல் விழித்தனள்."

அண்ட கோளகை யதிர்ந்திடப்புவி யதிர்ந்திடப்பலி கிசாசரன்
மண்டு வெஞ்சமர் முகத்துநின் றமர் மலைந்து ருவழி மடித்தனள்.

அக்கட்டளை யேற்ற துர்க்காதேவி அன்னையையும் அப்பனையும் பணிந்து விடைகொண்டு பெருஞ் சேனையோடு அவ்வசுர ரிருக்கு மிடத்தெய்தி, புலிமுகனைக் கண்டு பலவாறு போர் செய்து இறுதியில் சிங்கவாகனத்தோடு அவன்மீது பாய்ந்து சூலப் படையாற் குத்தி அவனுயிரைத் தொலைத்தனள். பின்னல் மகிடனையுஞ் சங்கரித்தனள். [இதன் விரிவு மகிஷாசுர சங்காரியிற் காண்க.] திருமாலும் பிரமனும் உலகமும் சுக மெய்தின.

நாற்பத்து மூன்றாவது

ருரு சங்காரம்

மநோகரமான ரூபத்தையும் காந்தி பொருந்திய தேகத்தையும், பிடியானைபோன்ற கடைவாயையும், பூரண சந்திரன் போன்ற முகமண்டலத்தையு முடைய உலகமாதாவாகிய "தாக்ஷாயணி தேவியைப் பொதிய மலையில் ஒருகாலத்தில் ருரு என்னும் அசுரன் கண்டு, மதியின்றி மன்மதபாணங்கள் மார்பிற் பட்டுருவப்பெற்று அநேககோடி வருஷங்கள் சூரிய கிரணங்களாற் சுடப்பட்ட தேகமுடையவன் போன்றவனாய், ஆகார தேகாபிமானங்கள் நீங்கி நிச்சலமான தவம்புரிகையில், பிரமன் பிரசன்னமாகி, "யாது விரும்பி இத்தகைய கொடுந்தவம் புரிகின்றனை?" என வினவ, ருரு தியான யோகத்தால் அரைக்கண் மூடிக்கொண்டு நின்று, ஸ்வாமி! பேரழகியான தாக்ஷாயணி எனக்கு மனைவியாயிருக்கவும், சிவன் என்னிடத்தில் விருப்பமா யிருக்கவும், மாதர் காரணமாக எனக்கு மரணம் வராமலும் மங்கைப்பருவ ஸ்திரீகள் அநேகர் எனக்கு மனைவியரா யிருக்கவும், என்னைப் பகைப்பவர்கள் மகா தைரிய காம்பீர்யவான்களா யிருப்பினும் சாமானியர்களாய்ப் பலஹீனர்களாகவும் வரங்கொடுத்தருள வேண்டும்" எனக் கேட்க பிரமதேவர் புன்னகை செய்து சொல்லுகின்றார் :—

"அடா துர்புத்தி! நீ விரும்பிய வரங்கள் திரிலோகத்திலும் அசாத்தியமானவை. இவற்றுட் சில வற்றைப் பெருங்கஷ்டத்துடன் பெறினும் பெறக்

கூடும். ஆயினும், ஸர்வேஸ்வரியாகிய தாக்ஷாயணி யெனும் உமாபிராட்டி ஒரு காலத்திலும் உனக்கு மனைவியாகக் கிடைப்பாளென்பது கிடையவே கிடையாது. பாபீ! சிவபெருமானும் உனக்கு அடங்கியிருக்கப் போகிறதுமில்லை. தாக்ஷாயணி உனக்கு மனைவியாகும் பக்ஷத்தில் ஸர்வேசுரனுகிய சிவபெருமான் மற்ருெரு ஸ்திரீயைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டுவது அவசியகம். அப்பெருமானே அம் மஹாதேவியை மனைவியாகக் கொண்டமையின் அத்தேவிக்குச் சுகோதய நிமித்தமாய்த் தமது ஜடாடவியில் கங்கையையும் சந்திரனையும் அணிந்துக் கொண்டு அவ்வம்மைக்கு உபகாரஞ்செய்யு நிமித்தமாக எண்ணிறந்த மாதர்களை ஏற்படுத்தியுள்ளார். அவ்வகைப் பெருமாட்டி உனக்குச் சாத்தியமானவளல்லள். நீ திவ்வியமான அப்சர ஸ்திரீகளோடு கிரீடை செய்துகொண்டு உன் பிராணனைக் காத்துக் கொள்; நான் கூறிய வார்த்தைகள் உனக்கு இதமாகத் தோன்ருத பக்ஷத்தில் நீயே அம்மஹாதேவியால் நேரிற்சென்று உன் விருப்பத்தைப் பிரார்த்தனை செய்து விண்ணப்பஞ் செய்துகொள். அப்பொழுது காளராத்திரியாகிய அத் தாக்ஷாயணியும், திரிபுராரியாகிய அச் சிவபிரானும் உன்னைச் சங்கரித்து விடுவார்கள்" என்று விளக்கிப் பிரமதேவர் அந்தர்த்தான மாயினர்.

பிரமதேவர் கூறிய சத்போதனையைக் கைக் கொள்ளாத ருரு உடனே பொதியமலைக்குப் போய், அங்கே பரமேசுவரனை நோக்கிப் பெருந்தவம் புரிந்தனன். அத்தவ விசேஷத்தாற்ருேன்றிய அக்கினியானது மலயாசலத்தைத் தகிக்கத் தொடங்குகையில்

சிவபெருமான் அவன் தபோக்கினிக்குப் பயந்தார் போலத் தாக்ஷாயணியை யுடன்கொண்டு பொதியத்தை விட்டு வேற்றிடஞ் செல்லத் தொடங்கினர். தேவி அதுகண்டு, "ஸ்வாமி! யாது காரணமாக இவ்விடம் விட்டுச் செல்லுகிறீர்? தாங்கள் இவ் வக்கினியை யடக்கலாகாதா? அடக்காவிடினும் வேற்றிடஞ் செல்வானேன்? அதன் உண்மையை யுரைக்க வேண்டும்" எனக் கேட்க, சிவபெருமான், "ஏ பிரியநாயகி! ருரு என்னும் அசுர னொருவன் உன்னை மனைவியாகப் பெற விரும்பி உக்கிரமான தவம் புரிகின்றான். அவனது தபோக்கினி உலகங்களைக் கொளுத்துகின்றது. நான் அதை நிவாரணஞ் செய்ய வலியுடையே னல்லேன். உனக்குச் சக்தி யிருந்தால் திரிலோகங்களையுங் காத்து ஆத்ம ரக்ஷணஞ்செய்து கொள்ளலாம். என்மேற் கோபம்வேண்டாம். உனக்கோர் நமஸ்காரம். நீ வேற்றுரு வேற்று அவனிடஞ் சென்று அவன் தவத்தை யழிக்கவேண்டும்" எனக் கூறினர்.

பார்வதிதேவி அவ் வார்த்தைகளாற் பெருங் கோபமெய்தி உக்கிரவடிவேற்று, அப் பொதிய மலையில் வனத்திலே ஒரு யானையின் மத்தகத்தைக் கைமுஷ்டியா லுடைத்து அதனை யுரித்து, அதன் சருமத்தைப் போர்த்துக்கொண்டு, பல யானைகளைக் கொன்று புசித்து, உடல் முழுதும் உதிரமயமாய்ள்ள சிங்கமொன்றனைக் கண்டு விநோதமார்க்கமாகச் சங்கரித்து, அதன்றோலை யுடையாக வணிந்து அச் சிங்கத்தின் உதிரத்தைத் தலைமயிர் முழுதுந் தடவிச் சேவக்கச் செய்துகொண்டு, பெருவயிற்றுடன் விகார

ரூபமுற்று அண்டமுகடு பிளவுறும்படி அநேக ஹூங்காரங்கள் செய்துகொண்டு அவ்வசுரன் தவம்புரியுங் குகையை யணுகி, பாதங்களாலுங் கைமுஷ்டிகளாலும் அக் குகையை யடைத்திருந்த கதவை யுடைத்தெரிந்து, ஹ ஹ ஹ ஹ ஹ ஹ ஹ வென் றட்டகாசமாகச் சிரித்து பிரளயகால மேகம்போற் கர்ச்சித்து, அரைக்கண் பார்வையி லிருக்கும் அவ்வசுரனைக் கண்டு, "இதோ நீ கோரியிருந்த தாக்ஷாயணியாகிய யான் வந்திருக்கிறேன். என்ன செய்யப்போகிறாய்? இதற்காக ஏன் இன்னுங் கஷ்டமான தவஞ் செய்யவேண்டும்? உன் மனதிலுள்ள கோரிக்கையைச் சொல்லுக; நீ தவம் புரிந்து அநுபவிக்கக் கருதிய கோரிக்கைகளை இப்பொழுதே சுலபமாக அனுபவிக்கலாம்" என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்குங் கோரப் பல்லோடு கூடிய மகா பயங்கர சுரூபமுடைய தாக்ஷாயணியை ருரு பார்த்து மிக்க பயமெய்தி உடல்நடுக்கத்துடன் நிலமிசைவிழுந்து மீண்டுந் தைரியத்தோடெழுந்து, "நீ தாக்ஷாயணியன்று, உண்மையை யுரைக்கவேண்டும். நீ காளராத்திரியே, தாக்ஷாயணியோ மிக ரம்மியமான தேகத்தையும், பூர்ணமான சந்திரன் போன்ற முகத்தையும், சௌந்தரியத்தையும், பூரித்த குசமண்டலங்களையும் பெற்றவள். நீயோ கோரரூபி. நீ யவளல்லை. யானே தபோக்கினியால் திரிலோகங்களையும் எரித்து விடுவேன். நீ யிங்கிருந்தால் எரிந்து போவாய் உயிர் பிழைத்து உடனே ஓடிப்போ; அல்லாவிடில் இப்பொழுதே உன்னை யமபுரத்திற் கனுப்பிவிடுவேன்" என்று கதாயுதத்தால் பார்வதி தேவியையடிக்க, அம்பிகை கடுங்கோப மெய்தி கைமுஷ்டியா

லடிக்க, ருரு அஸ்திர சஸ்திரங்களாலடிக்க, மாதேவீ மலைப்பாறைகளாலும் மரங்களாலும் அநேக ஜலாக்கி நிருஷங்களாலும் விஷ சர்ப்பங்களாலும் தந்தங் களாலும் நகங்களாலும் அடிக்க குரூரனாகிய ருரு வின் உடலினின்று சிந்தும் உதிரத்துளிகள் ஒவ் வொன்றினின்றும் ஒவ்வொரு ருருவடிவாக விருத்தி யாகி, பேருரு வுடையவரும் சிற்றுரு வுடையவரும் கோர வுருவுடையவரும் விகார வுருவுடையவரும் சமான ரகிதமான பராக்கிரம முடையவருமாக மாயையா லுதித்தனர்.

எண்ணிறந்த ருரு வடிவேற்ற ராக்ஷஸத் தொகு தியைத் தேவியார் கண்டு, அபாரமான சத்துருசேனை யைப் பக்ஷிக்கத்தக்க வல்லமையுடைய மகாவிகிர்த கோர ரூபங்களை வகித்த சண்டிகா சைநியத்தைச் சிருஷ்டி செய்ய அச்சண்டிகா சைநியம் ராக்ஷஸத் தொகுதியைக் கொன்று, ஒரு துளி யுதிரமுங் கீழே விழாமற் பருகிப் பிரமத்தனாக விருக்கும் ருருவின் மாயையு மழித்தனர். பார்வதியும் அவ்வசுர ருதி ரத்தை யருந்தி, அவனுக்கு எஞ்சிநின்ற மாயையும் விலக்கி, மீண்டும் அற்புதக் கணக்கான மாயையை வகித்த ருருவுடன் போர் புரிந்தனள். அப்பொழுது ருரு பார்வதியைப் பிரமிக்கச் செய்யவேண்டு மென் னுங் கருத்தால் வாயு வேகத்துடன் திரிலோகங்களி லுஞ் சஞ்சரித்துப் போவதும் வருவதுந் தெரியா தல்லவுகையில், தேவியார் ஸ்தூலாகாரமாய்ச் சிறிது நின்று பிரளய கால சூரியர் போன்று ஆச்சரியமும் பராக்கிரமமுடைய கணக்கிடப்படாத பெரியதோர் விசுவரூபமெடுத்து நின்றனர். இச் சண்டிகா நாயகி

யின் உருவப்பிரமாண்டம் சதுர்முகப் பிரமனுக்குஞ் சாத்தியப்படாது. இந்தப் பிரமாண்டம் ஒரு ஸ்வல்ப வஸ்துவாயிருந்தது. பிரளயகால ருத்திரனும் சிருஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியத் தலைவர்களும் அணுவளவா யிருந்தனர்.

இவ்வகையாக ஜகதீஸ்வரி விஸ்வரூபங் கொண்டிருக்கையில், ருருவென்பவன் காலெடுத்து வைக்கவும் இடமில்லாமல் அப்பொழுதும் தன் மூடத்தனத்தால் பராக்கிரமம் காட்டக்கருதி நிற்க, மகாதேவி அவன் கைகளைப் பிடித்து வஜ்ராயுதம் போற் பிரகாசிக்கும் தன் கைந்நகத்தால் அவன் சிரசைக் கிள்ளி யெறிந்து, அவன் தோலை யுரித்து அதனைத் தன்னுடலின்மேற் போர்த்துக்கொண்டு, அவனுடலைக் கைமுஷ்டிகளாற் குத்தி அதினின்று கொப்பளித்த உதிரத்தைப் பருகி, அவன் மாமிசத்தையும் புசித்துக் களித்து, அவன் தலையை மாமிச நீக்கிக் கபாலமாக்கிக் கரத்திற்றுங்கி அநேக பிரமத கணங்களாற்சேவிக்கப்பட்டு ஷட்குணைசுவரிய சம்பன்னராக விளங்குஞ் சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள விடத்திற்குச் செல்லுகையில், கபால மாலிகாபரணராகிய சிவபெருமான் தாக்ஷாயணியைக் கண்டு மனங் களித்து அநேகவகை உபசார வார்த்தைகள் கூறினர். அப்பொழுது தாக்ஷாயனி தன் கரத்திற்றுங்கிய ருருவின் கபாலத்திலிருந்த அவனுதிரத்தில் மகாதேவி பானஞ்செய்து மிகுந்ததிற் சிறிது தானும் பருக விரும்பினமையின் அதனைக்கொடுக்க வாங்கிப் பானஞ் செய்தனர். யானைத்தோலும் சிங்கத்தோலும் ருருவின் தோலுமணிந்து உதிரத்தால் நனைந்து

விளங்குந் தேவியைச் சிவபெருமான் அணைத்துக் கொண்டனர். பின்னர் உமாதேவியார்விநோதார்த்த மாகச் சிங்கத்தோலையும் யானைத்தோலையும் சந் தோஷ பூர்வமாகச் சிவபெருமானுக்குக் கொடுக்க, அவர் அவ்விரு சருமங்களையும்பெற்று, சிங்கத் தோலை யிடையிற் கட்டி, யானைத்தோலை மேலே போர்த்துக்கொண்டனர். பார்வதிதேவி தன் சத்துரு வான ருருவின் தோலைப் போர்த்துக்கொண்டு சந் தோஷத்துடன் தோழிமாரோ டிருந்தனள். சுராசுரர் கள் ருஷிகள் கின்னரர் கிம்புருஷர் பிரமன் திருமால் முதலிய யாவரும் " லோக சம்ரக்ஷண நிமித்தமாக ருரு வென்னும் அசுரனைச் சங்கரித்து இவ்வகைய சண்டிகா ரூபத்தைத் தரித்தீர்கள். பயங்கரமான இவ்வுருவத்தை இனி நீக்கவேண்டும். சரத்கால சந் திரன் போன்ற வடிவோடு விளங்கவேண்டும்"என்று பலவாறு பிரார்த்தித்துப் பூஜித்தமையின் பார்வதி பரமேசுவர ரிருவரும் திவ்விய சுந்தரவடிவம் வகித் துச் சந்தோஷித் திருந்தனர். தேவர்களும் சந்தோ ஷித்து மலர்மாரி சொரிந்து வாழ்த்தினர்கள்.

நாற்பத்து நான்காவது

சோமநந்திக் கனுக்கிரஹம்

முன்னொரு காலத்தில் மந்திரகிரியானது சிவபெருமான் பிராட்டியாரோடு தன்பால் வசித்திருக்க வேண்டுமென்று கடுந் தவம் புரிந்தமையின் சிவபெருமானும் பிராட்டியாரும் அச் சைலத்தின் கண்ணே சிலகாலந் தங்கியிருந்தனர். அங்ஙனம் நிகழ்கையில் அசுரர் துயர் அவனியில் அதிகப்பட்டமையின், பிரமதேவர் இறைவரையணுகி,எந்தையே! அல்லல் புரியும் அசுரர் துயரை யகற்ற அம்மையார் திருமேனியினின்றோர் சத்தியைத் தந்தருளவேண்டும் என வேண்ட, சிவபிரான், "அங்ஙனனே புரிதும்" என்று ஆரணனை யனுப்பிவிட்டு, கண்ணுதல் விநோதமாக விமலையை நோக்கி, "ஏ காளி [கருநிற முடையாளே] வருக!" என விளிப்ப, தேவி சின மெய்தி, "மன்மதனை பொரித்தருளிய தேவரீருக்குக் காம மிகுந்து இவ்வாறுரைப்பது யாது காரணம்!"

> "புலருங் கலிவேளை பொலிந்து பொற்புடை
> வலைகலப் போணி வயங்கப் பூணினு
> கலைமுகக் கலைவனுண் ணையர்ச் சானெனின்
> மகளிருட் பதடியும மடக்கை யென்பவே."

ஆதலால், இக்கரிய மேனியில் தேவரீருக்குத் திருவுள்ள மில்லையாயின், பெருந்தவம்புரிந்து செய்ய மேனியை செய்குவேனன் என்றெழுந்து செல்ல சிவபெருமான் பெண்ணே! விநோதமாகக் கூறியதற்கு வெகுளல் வேண்டாம் எனப் பலவாறு தடுப்பவும்,

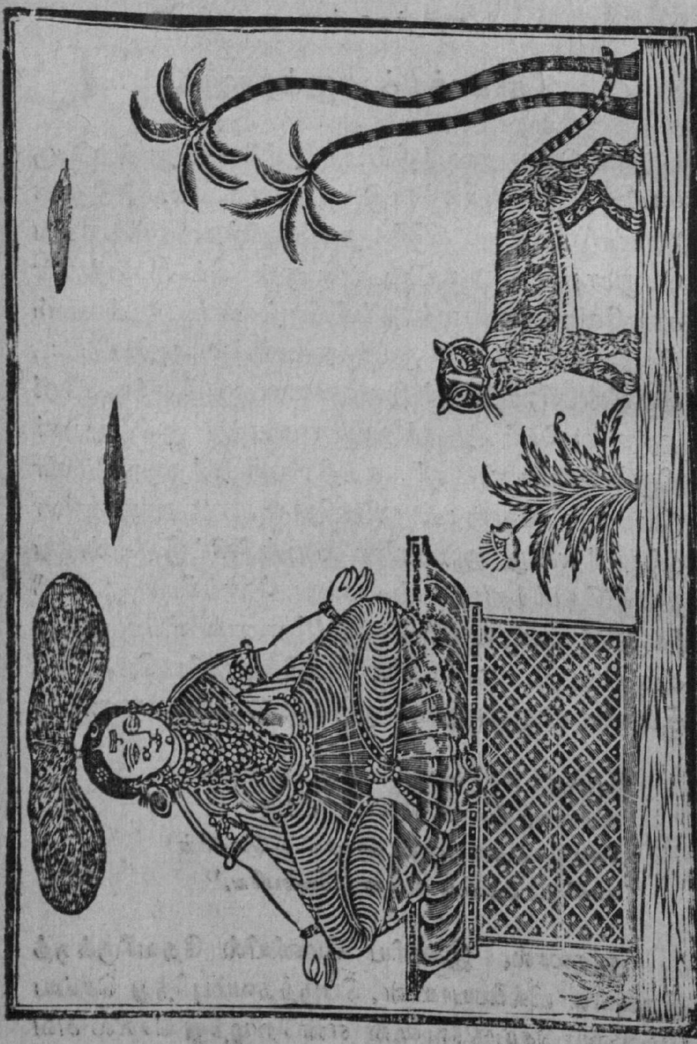

இறைவி சம்மதியாளாய் இமாசல மெய்தித் தவஞ் செய்யத் தொடங்கினள். அக்காலத்தில் ஆங்கோர் புலியானது பெருங்கோபத்தோடும் கைகால்கள் இயக்கமின்றியு மிருக்க, அதனை மாதேவி கண்டு திருவுள்ளங்கனிய, அது மும்மல மகன்று பிணி நீங்கிப் பேருணர் வெய்தி, 'பரமேசுவரன் பாரியை' என்றறிந்து வந்து எனது பாக்கியம் நன்றென்று நமஸ்கரித்திருந்தது.

அக்காலத்தில் பிரமதேவர் அம்பிகையை யடி பணிந்து, "அன்னாய் அவனி முழுவதும் அசுரர் துயர் அதிகரித்திருக்கின்றது. அங்ஙனமாக அம்பிகையே! தேவரீர் அருந்தவம் புரிந்து கொண்டிங்கமர்தல் அறிகிலேன்" என வருந்த, உமாதேவி, "யான் இக் கருநிறமகன்று பொன்னிறமெய்த இங்கெய்தினேன். உன் கருத்து யாது?" எனக் கூற, அன்னவாகனன் அகிலமாதாவின் அடிமலர் பரவி, "எம்பெருமாட்டியே! இதற்காகவா தவஞ் செய்ய வேண்டும்? இவ்வடிவகன்று கௌரி என்னும் பெயரெய்தக் கௌர நிற மெய்துக! அந் நீங்கிய கரிய மெய்யினின்று சர்வ வல்லப மெய்திய காளராத்திரியைப் படைத்து அசுரர்களை யெல்லாம் ஹதஞ் செய்து அமரருக்குற்ற துன்பினை யகற்றி யருள்க!" என்று பிரார்த்திக்க, தேவி உடனே அக் காருருவகன்று பொன்னுரு வெய்தினள். அதுகண்ட தேவர்கள் மலர்மாரி சொரிந்து, ஆனந்தக் கூத்தாடிப் பாடினார்கள். அம்பிகையகற்றிய சட்டை போன்ற அக் காருரு காளராத்திரி யெனுஞ் சத்தியாகவாகிச் சர்வேசுவரியின் தாளினை பணிய,

மாதேவி அவனை நோக்கி, "நீ பிரமன் கட்டளைப்படி கொடிய அசுரர்களைச் சங்கரித்துத் தேவமுனிவர்கட் குதவியாயிரு!" எனக் கட்டளை யிட்டனள். உடனே பிரமதேவர் அவளுக்கொரு சிங்க வாகனம் படைத் தளித்து, "அசுரர்களைப் போரில் வெல்லுக!" என வரமளிப்ப அவளும் அங்ஙனமே சிங்கவாகனமூர்ந்து விந்தமலை யெய்தி அங்கிருந்த சும்ப நிசும்பரையும், பின்னர் எண்ணிறந்த தீயோரையும் வதைத்தனள். இது நிற்க.

மகாதேவி பிரமனை நோக்கி, "இக்கொடிய புலி யானது எம்மிடத்திலே பொருந்தியுள்ளது" எனக் கூற, பிரமதேவன், "தாயே! ஓரசுரன் இப்புலியுரு வாக வந்துள்ளான். பாம்பின் வாயில் அமிர்தத்தைச் சொரிவது போல இவ்வபாத்திரத்திற் கருள்புரிதல் தருமமாகுமோ?" என அம்பிகை, "அப்படி அரக்க னுலென்ன? மற்றவனுலென்ன? எம்பால் வணங்கி நின்றது" எனக் கூறவும், பிரமன், "திரு வுள்ளப்படி புரிக" என் றகன்றனன். பின்னர் பர மேசுவரி தன் கணத்தவர்களாகிய மங்கையர் குழு வோடும் புலியோடும் மந்தரகிரியை யெய்தினள். உடனே நந்தி முதலிய சிவகணத்தவர்களும் ஏனை யோரும் தன்னை வணங்கச்சென்று சிவபெருமான் சந்நிதி யெய்த, பரமேசுவரன் மனமகிழ்வு மிக்கு, "கௌரி! வருக!" என்று ஆலிங்கனஞ் செய்து தமது துடைமிசை யமர்த்தினர். பின்னர் தேவியின் திருமுகத்தை நோக்கி, "மனக் கோப மகன்றதா? நம் முள்ளே நாம் மாறுபட்டால் உலக முதுவதும் அழிந்து விடும். நான் சூரியன் வடிவம்; நீயோ

சந்திரன் வடிவம். நீ வித்தை; நான் அறிவு. நீ யென்னைப் பிரிந்தால் யான் ஈசுவரனென்று சொல்லத் தக்கவனோ? நீ யென்னைப் பிரியத்தக்கவளல்லள். தேவர்கள் காரியம் சித்தி யெய்தும்படி நான் காளியென்று கூறியது நன்மையைப் பயந்தது" எனக் கூறினர். அப்பொழுது, மாதேவி "யான் தவஞ் செய்கையில், இப்புலியானது என்னை வணங்கிக்கொண்டு உச்சீவனார்த்தமாக என்னிடத்திலேயே தங்கியிருந்தது. எனக்குக் காவல் புரிந்தது. என்பால் பேரன்பு வைத்தது. இது கணநாதரில் ஒருவனாகித் தாவள்யமான திருவெண்ணீரணிந்து நமது நந்தி தேவனோடு எனது அந்தப்புரங் காக்கும்படி யருள வேண்டுமென விரும்புகின்றேன்" எனக் கூறிய வளவில், சிவபெருமான் அதற்கிணங்கி ஆநந்தமெய்தி யருள்புரிய, அப் புலியானது இரத்தின கஞ்சுக மணிந்து ஒளி வீசுகின்ற ஒரு பொற்பிரம்பேந்தி வாட்படை தாங்கி அழியாத நித்தியத் தத்துவத்தை யடைந்து, திருநந்தி தேவருடன் சோமநந்தி என்னும் பெயரால் யாவரும் பணியச் சந்தோஷித்துத் திருவாயில் காக்குந் தலைமை யெய்தி விளங்கிற்று.

அமரர் மயக்கை யகற்றியது

அநேக காலங்கட்கு முன்னர், அதிதி மைந்தர்களாகிய அமரருக்கும் திதி மைந்தர்களாகிய அசுரருக்கும் பெரும்பகை யுண்டாகி ஒருவரை யொருவரெதிர்த்து எண்ணில் காலம் கடுமையாகிய யுத்தம் புரிந்தனர். அவ் யுத்தத்தில் தானவர் வென்றனர். அவ்வவ்வமயத்தில் ஆகாய வீதியில் சிவபெருமானுடனிருந்த உமாதேவியார் திருவுள்ளக் கருத்தின்படி உமையவர்க்கு ஆற்ற லுண்டாகினமையின் அசுரர்களை அதஞ்செய்து, எஞ்சினோரைத் துரத்தி வெற்றிமாலை யணிந்து, ஜயபேரி முழக்கிக்கொண்டு தெய்வ சபையை யடைந்து போர்வென்ற இறுமாப்போடுற்றவர்க ளானமையின், இந்திரன் அகங்கரித்து ஆ! ஆ!! "என தாண்மைத் திறத்தை யாவர் எடுத்துச் சொல்ல வல்லவர்?" என்றான். அது கேட்ட அக்கினிதேவன், "என் ஆண்மைக்கு நிகராமா" என்றான். அதனைக் கேட்ட இயமன் அக்கினியைப் பார்த்து, "என் வல்லமை போலாமா?" என்றான். அது பொறுத நிருதி அவ்வியமனையும், அந்நிருதியை வருணனும், அவனை வாயுவும், அவ்வாயுவைக் குபேரனும், குபேரனை ஈசானனும், ஈசானனைப் பிரமனும், பிரமனை விஷ்ணுவுமாக ஒருவரை யொருவ ரிகழ்ந்து பேசித் தாந்தாம் சூரரென்று தருக்கிச் செருச்செய்யத் தொடங்குவதை மாதேவி கண்டு மனம் பொறுது, அக் கலகத்தைத் தவிர்க்கும்படி சிவபெருமானைவேண்ட சிவபெருமான் அங்ஙனமே புரியத் திருவுள்ளங்கொண்டு, ஓரியக்க

வடிவோ டாங்கடைந்து, ஒரு துரும்பை யவர் கண் முன்னே நட்டு இறுமாந்துலாவ, பிரமாதி தேவர்கள் அதனைக் கண்டு, "நீ செய்வது யாது?" என வினவ, "நான் யாவனாயினுமாகுக! உங்கள் வலிமையை யான் விடுகின்றேன். இந்நாள் துரும்பைத் துணி செய்பவன் யாவனோ அவனே அசுரர்களை வென்ற வீரன்" எனக் கூற, அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட வுடன், இந்திரன் தன் வச்சிராயுதத்தைவீசி வீணாயி னன். அங்ஙனமே ஏனைய திக்குப் பாலகரும் தங்கள் முழு வல்லபத்தோடு முயன்றும் அதனை யசைக்க முடியா தகன்றனர். அதுகண்ட பிரமனும் விஷ்ணு வும் தங்கள் ஆயுதங்களைப் பிரயோகிக்க அவை பயன் படாதனவாகிக் கூர் மழுங்கின. அதனால் அச்சமெய்திய அமரர்கள் அவ்வியக்கனை நோக்கி, "நீ யாவன் இயம்புக!" என உடனே அவ்வடிவேற்ற சிவபெருமான் மறைந்தருளினர். தேவர்கள் ஒன்றுந் தெரியாமல் மதிமயங்கிப் பிரமித்து நின்றார்கள். அப் பொழுது மலைமடந்தையாகிய மகேச்சுவரி அவர் கட்கு மயக்ககற்றி மதியூட்டத் திருவுள்ளங்கொண்டு காட்சி தந்தனர்.

"எதிர்காணநின்ற கருணைப்பிராட்டி யிருதாள் பழிச்சி யிமையோர்
முதிர்காதல் கொண்டு வழிபட்டு வண்கை முடிமீது கூப்பியுலகம்
பதினாலு மீன்ற முதல்வி! இடக்கர் பதிபா யனோர்த வவன்யார்
மதியேமெ மக்கு மொழிகென் றிரப்ப மலைவல்லி யின்னபுகலும்.

எவன்வாணி கேள்வன் முதலோர் பதங்க ணிலைபெறச் செய்யு மிறைவன், எவனெப் பொருட்கு மாதார மாகி யெவருந் தொழப் படுபவன், எவன்முற்று மாகி நிலைசெய்து போகி யறிஞர்க் கினிக்கு மமுதன், அவனென்று காண்மி னீசயீ ரியக்க வடிவாகி வந்த வழகன்.

எவனுக்கு முற்றும் வடிவங்க ளாகு மெவனுண்மை யாரு மறியார்
எவனெவ்வும் யாவு மறிவுற்றுநிற்ப னெவனு ளடக்கு முலகம்
எவனைத் துதிக்கு மறையீறு முற்று மவனங் கவைக்கு மரியான்
அவனென்று காண்மி னிமையீ ரியக்க வடிவாகி வந்த வழகன்.

எவனு மெண்ணி னெவனைப் பழிச்சி னெவனைக்க ருத்தி னிறுவின்
எவனென்பர் சேவை புரியிற்ப வங்க ளிரிவுற்று முத்தி மருவும்
எவனுண்மை யின்பவறிவாகி நிற்ப னெவ னென்வலத்திலுறைவான்
அவனென்று காண்மி னிமையீ ரியக்க வடிவாகி வந்த வழகன்.

என்ற கூறினள் மறைந்தன ளுலகமீன் றெடுத்தாள்
அன்று மாலயன் றொடக்கமா மமரர்க ளெல்லாம்
நன்று நம்மறி விருந்தவா றென்றுள நாணிச்
சென்று சேர்ந்தனர் கச்சியர் திருநகர்க் கேத்து.''

உம்பர்கள் உமாபிராட்டியார் உபய பாதங்களிற் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து பலவா றுபசரித்து, "தாயே! இயக்க வடிவுடன் இங்கெய்தி எங்கள் வல்லமையை யகற்றியவன் யாவன்? என உணர்த்தியருள வேண்டும்" எனப் பிரார்த்திக்க, பெருமாட்டி பெரிதுங் கருணை துளும்பி, "அவ்வாறு புரிந்தவர் சிவபெருமானே" என்று குறிப்பானுணர்த்தி, "இனி நீங்கள் கச்சிநக ரெய்திச் சிவார்ச்சனைசெய்து கடைத் தேறுதிர்" என்று அந்தர்த்தானமாயினர். தேவர்கள் யாவரும், 'நம்மறி விருந்தவாறு நன்றாயிருந்த' தென்று நாணெய்தியவர்களாய் திருக்காஞ்சி யெய்திச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசித்து, அம்பிகையை வாழ்த்தித் துதித்தார்கள்.

வாணிநாஸாக்ர கண்டனம்

பிரமன் மாநத குமாரர்களி லொருவனுகிய தக்ஷப்பிரசாபதி தான் புரிந்த தபோபலத்தால் சர்வ லோகமாதாவாகிய சாம்பவியே தாக்ஷாயணியாக வளர்ந்துவர, இறைவர்க்கு மணமுடித்த பின்னர் சிவபெருமான் தேவியோடு திருக்கயிலை யடைந்ததுமன்றி, மாமனெனத் தன்னை மதித்திலரென வெகுண்டு, யாகமொன்றுசெய்து அதிற் சிவபெருமானுக்கு அவி கொடாது திருமாலுக்கே அதனைக் கொடுக்கக் கருதி நிற்கையில், ததீசி முனிவர் முதலானோர் பலவாறுந் தடுத்து மதி கூறியும் நந்தி தேவரே ஆண்டெய்தி, "இறைவர்க்குரிய அவியை யென்முன்னீக!" என, அவியளிப்ப நின்ற தக்ஷன் "அவியளிக்கிலேன்" என்றனன். இதனுல் ஈசன் வெகுண்டு தக்ஷயாக சங்காரநிமித்தம் வீரபத்திரரையும் காளிகாதேவியையும் படைத்துப் போருக்கு விடுப்ப, அவர்களோடு போருக்கெய்திய எண்ணில்லாக் கணங்கள் அவ் யாகத்தை யழிப்ப, வீரபத்திரர் பெருந் தேவர்களை யெல்லாம் தொலைத்துத் தக்கனையும் தடிந்தனர். அவ் வமயத்தில் அவரோடிருந்த காளிகாதேவி பெரிதுஞ் சினமெய்தி தேவஸ்திரீகளையும் தக்கன் மனைவியையும் பல்வேறு வகையாகத் தண்டம் புரிந்து வருகையில் ஆங்குற்று அதிவிமரிசையாக வீற்றிருந்த சரசுவதியை அலறும்படியோடிப் பற்றி மூக்கு முனையை யறிந்து விடுத்தனள். பின்னர் யாவர்க்கும் சிவ கடாக்ஷத்தால் வீரபத்திரக் கடவுள் பண்டைய நிலைமை யெய்த அனுக்கிரகித்த அவசரத்தில் தமது அறுபட்ட நாசி நுனியும் வளரப் பெற்று மலரவனேடு கூடி மகிழ்ந்து வசித்திருந்தனர்.

நாற்பத்தேழாவது

பிரமானுக்கிரஹம்

பிரமன் சொல்லுவது : " நாரதரே! பூர்வத்தில் ஒருஜலப் பிரளயத்தில் தாவர ஜங்கமங்க ளெல்லாம் நாசமெய்தி நான்மட்டிருந்தேன். சூரிய சந்திரர்களை யும் விருக்ஷங்களையும் பர்வதங்களையும்கூடக் காணு தவனாய் " இம்மஹார்ணவமான நாம் யாரால் உண் டாக்கப்பட்டோம்? நம்மை ரக்ஷிப்பவர் யார்? நம்மை ஒடுக்கிக் கொள்பவர் யார்? பூமி தோன்றவே யில்லை. இவ் வெள்ளத்திற்கு ஆதாரம் யாது? நாம் வசிக்கும் பங்கஜம் எதை ஆதாரமாகக் கொண்டுள் ளது? பங்கஜத்துக்கு மூலம் சேறும், அதற்கு மூலம் பூமியுமாதலின் நாம் பூமியைக் கண்டுபிடிப் பது அவசியம்!" என்று கருதி, அநேக ஆண்டுகள் வெள்ளத்தைத் தாண்டியும் பூமியைக் காணாமல் வருந்துகையில் "தவஞ் செய்க!' என்றோர் அசரீரி யுண்டாக, ஆயிரம் வருடம் தவம் செய்கையில், "நீ சிருஷ்டி செய்!" என்றொரு வாக்குண்டாயது. அது கேட்ட யான் ஒன்றையுங் காணாமல் 'எப்படிச் சிருஷ் டிப்பது?' என்று மயங்குகையில், மகா பலவான் களாகிய மதுகைடபர்கள் என்னை யணுகி யுத்தமுக மாகப் பிடித்தார்கள். பின்னர் நான் தாமரையின் நாளத்தைப் பற்றிக்கொண்டு ஜலத்தில் இறங்கி னேன். அங்கே பரமார்த்தனாகவும், மேகவர்ணனாகி யும், பீதாம்பரதாரியாகவும், சேஷசயனராகவும், பஞ்சாயுத பாணியாகவும் விளங்கிய திருமாலைக் கண்டு துயிலுணர்த்தும்படி தேவியைத் துதி செய் தேன். திவ்விய தேஜஸ்வினியும் திவ்விய மங்களையு மாகிய தேவி ஆகாசத்தில் பிரகாசித்து விளங்கினள். திருமால் மதுகைடபர்களைச் சங்கரித்தனர்.

பிரமவிஷ்ணுக்கனுக்கிரகம்

அதன் பின்னர் நானும் திருமாலுமாக விருக்கையில் எங்கட்கிடையே உருத்திர மூர்த்தி தோன்றினர். அப்பொழுது எங்கள் மூவரால் தரிசிக்கப்பட்டவளாய் நின்மாலையாய் மனோகளையாய் விளங்கிய மகா சத்தியானவள் சந்தோஷ சித்தமுடைய எங்களைக் கிருபாநோக்கஞ்செய்து, "பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களே! அசுரர்கள் சங்கரிக்கப்பட்டார்களன்றோ? இனி முயற்சி யுடையவர்களாய்ச் சிருஷ்டி திதி சங்காரங்களைச் செய்து உங்கள் பதவிகளில் சுகமாக வாழுங்கள்" என்ற மதுர வாசகத்தைக் கேட்டு "அம்பா! பரந்த பூமியே காணப்படவில்லை சலமயமாயுள்ளதே. பிரஜைக ளெங்கே? படைப்ப தெப்படி? சிருஷ்டி செய்யவுஞ் சத்தியற்றவர்களா யிருக்கிறோம்? என்று சொல்லிக்கொண்டோம். அதுகேட்டு தேவி புன்னகை செய்து திவ்விய காந்தியோடு கூடிய விமானமொன்றை ஆகாயத்தினின்று வருவித்து, "எங்களை நோக்கி நீங்கள் மூவரும் நிர்ப்பயமாய் இதிலுட்காருங்கள்! சில அற்புதங்களைக் காட்டுகின்றேன்!" என, அப்படியே பகவதியை தியானித்து அவ்விமானத்தில் உட்கார்ந்தோம். தேவியின் சக்தியால் அது ஆகாயத்திற் கிளம்பி மனோவேகமாய் ஓரிடத்திற் சேர்ந்தது. அவ்விடத்தில் சலத்தைக் காணவில்லை. பரந்த பூமியும், பத்திர புஷ்ப பலங்களும், குயிலோசையும், பர்வதங்களும், உத்தியான வனங்களும், நதி நடபாவி

கிணறு தடாகங்களும், மிருகங்களும், ஸ்திரீ புருஷர்களும், மாடமாளிகைகளும், பர்னசாலேகளும் பொருந்திய ரம்மியமான நகரத்தையும், அங்கே வேட்டையாடும் தேவ சமானனாகிய ஓரரசனையுங் கண்டு, ஜலத்தை யன்றி யாதொன் றறியாத நாம் சுவர்க்கம் போன்ற இந்நகரத்தை எங்ஙனங் காணப்பெற்ருேம்? இது யாரால் படைக்கப்பட்டது என்னும் சந்தேகம் தோன்றியபோது முன் காட்சியளித்த தேவி மீண்டும் அந்தரத்தில் எங்கட்கு காட்சி யளித்தாள். தேவியை நாங்கள் காண்பதன்முன்னே அவ்விமானம் மேலே கிளம்பி ஒரு முகூர்த்தத்தில் அதி மனேகரமான மற்ருேரிடஞ் சென்றது.

பிரம விஷ்ணுக்களுக்கு இந்திராதிலோகங் காட்டியது

அங்கே நந்தவனமொன்றும், அதில், பாரிஜாத மரநிழலில் ஒரு காமதேனுவும், அதனருகே நாலு கோடுகளுடைய ஐராவதமும், அங்கே ஆடல்பாடல் அபிநயநாட்டிய விசேடங்களால் கிரீடிக்கும் மேநகாதி அப்ஸரஸ்திரீ சமுகமும், மந்தார விருக்ஷத்தின் கீழ்ப்படிக்கொண்டு இரமிக்கும் பல யக்ஷ கந்தர்வ வித்யாதரர்களும் அங்கே புலோமசை சமேதனுன இந்திரன், வருணன்- குபேரன்- இயமன் - அக்கினி - சூரியன் முதலிய தேவர்களுமிருக்க ஆச்சரியமடைந்தோம். அப்பொழுது இந்திரன்போல மகாதீரனுகிய ஒரு அரசன் வெளிப்பட்டு மனிதர் வசிக்கும் பூமியில் நின்றனன். அவனை யாரெனத் தெரிந்திலோம். அதன் முன்னர் எங்கள் விமானம் மகா வேகமாக மற்ருேரிடஞ் சென்றது.

அங்குப் பிரமனுலகமும் பிரமசபையும் அச்சபையில் சமஸ்த தேவதைகளும் நமஸ்கரிக்கத் தக்கவனுயுள்ள பிரமனெருவனு மிருக்கக் கண்டோம். அவனைச் சூழ வேத வேதங்கள் தெய்வ வடிவுற்றிருந்தன. அப்பொழுது திருமாலும் உருத்திரனும் அவற்றைப் பார்த்து அதிசயமெய்தி, என்னை நோக்கி, " இச்

சதுர்முகப் பிரமன் யார்?" என, "இவர் யாரோ அறியேன்" என்று கூற, என் மனதில், "நாமார்? நமக்கு மேம்பட்ட இந்த அரியரன் யார்? இந்தப் பிரமனும் இவனுக்கு முன்னே கண்ட இந்திரனும் இருவரும் நமக்குத் தோன்றுகின்றனவே. இது சித்தப் பிரமையோ உண்மையோ" என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில் விமானம் வேறோரிடத்திற்குப் போயிற்று.

ஐம்பதாவது

திரிமூர்த்திகட்கு வைகுண்டங் காட்டியது

அது அநேக யக்ஷர்கள் வசிப்பதும், கிளி குயில் முதலிய பக்ஷிகளொலிப்பதும், வீணை மிருதங்க முதலிய வாத்தியங்களொலிப்பதும், சுகப்பிரதமும் மங்களகரமும் ரமணீயமுமான ஸ்ரீ கயிலாயமாய்க் காணப்பட்டது. அச்சமயத்தில் திவ்விய மங்கள ஆலயத்தினின்றும் திரிநேத்திரம், பஞ்சமுகம், தச புஜம், சந்திர சேகரம், வியாக்கிரசர் மாம்பரம், கஜசர் மோத்ரீய முடையராய்ச் சம்பு வெளிவந்தனர். அவரிரு பக்கலில் மகா வீரர்களாகிய கஜானன ஷடானனர்களும், பின்புறத்தில் நந்தி தேவர் முதலிய பிரமத கணங்களும் ஜயகோஷ்டத்தோடு வந்தனர். அந்தச் சங்கரனை நாங்கள் மூவரும்கண்டு ஆச்சரிய மடைந்தோம். பின்னர் அங்குள்ள பரா சத்தி அமிச பூதங்களான சத்தி பேதங்களைக் கண்டு சமுசயித்தோம். உடனே எங்கள் விமானம் அப்புறஞ் சென்றது.

அவ்விடமோ வைகுண்டம். மனதாலும் ஊகிக்க முடியாத சம்பத்துக்கள் காணப்பட்டன. அங்கே விமானத்தி லிருந்த நாராயணரைக் கண்டு வியந் தோம். அங்கிருந்த விஷ்ணு எழுந்து ஒரு மஹா மண்டபத்தின் முன்னே வந்தனர், காயாம்பு நிறமும் பீதாம்பர சதுர்புஜ திவ்வியாபரண கருடவாகனராய் திருமகள் சாமரை யிரட்டும் திருமாலை நாங்கள் விமா னத்திலிருந்து கண்டு, “இப்படியும் உண்டோ?” என்றெண்ணுகையில், எங்கள் விமானம் திருப்பாற் கடலை யடைந்தது.

ஐம்பத்தொன்றாவது

பிரம விஷ்ணுக்கள் யோகநித்திரை தரிசித்தது

அந்த க்ஷீராப்தியினிடையே எங்களுக்கு அதி தூரத்தில் ஒரு த்வீபம் காணப்பட்டது. மந்தாரம், பாரிஜாதம் தாழை சண்பக முதலிய விருக்ஷங்கள் புஷ்பங் கந்தங்களோடு சூழ்ந்து நிறையப்பெற்று வண்டுகளின் ரீங்காரமும் குயிலோசையும் நீங்காத சோலை யொன்றும், அதற்கிடையே பரமாத்புதமும் மங்களசொரூபமும் ரமணீயமும் இரத்தின கசிதமுமாகிய நாலுவகை [ஆஸ்தரணம்] மெத்தைகளால் அடுக்கப்பட்டதும் சித்தரிக்கப்பட்டதும் இந்திர தனுசு போன்ற மேற்பட்டுடைத்தாய் பலவித திரைச் சீலைகளோடுகூடி கோடி சூரியப் பிரகாசமாய் வர்ணித்துக் கூறமுடியாததாய் ஒரு கட்டில் காணப்பட்டது. அதன்கண் மஹா பூஜ்யையான பரதேவி வீற்றிருந்தனள். அந்தத் தேவியோ இரக்த வஸ்திரமும், சந்தனப்பூச்சும், சிவந்த விழிகளும் கோடிமின்னல் மின்னுவதுபோல் பளபளப்போடு கூடிய தேஜோரூபமும், சிவந்த தந்த வரிசையோடு கூடிய அதரமும், ஆநந்தகரமாகிய முகமண்டலமும், கோடி லக்ஷ்மிகளையும் ஒப்பிடற்கேலாத மங்கள கரமும், சூரியபிம்பம்போ லொளிவிடுங் காந்தியும், அபயம்-வரதம் - பாசம் - அங்குசங்களும் உடையவளாய், ஹ்ரீங்காரமாகிய சக்தி பீஜத்தை யுச்சரிக்கும் பக்ஷி ஸமூகங்களை யுடையவளாய் பாலையாய், ஸர்வாலங்கார யௌவனமும் புன்னகையோடு [கூடிய முக

பங்கஜமும் சுவர்னமயமாய் அமைத்த கேயூர கிரீடாதி பலவகை ரத்தினுபரணங்களும், பூரித்த தன பாரங்களும், ஸ்ரீ சக்கர ரூபமாயிருக்கும் காதோலையுமுடையவளாய், ஹ்ருல்லேகை முதலிய தேவ கன்னிகைகளும் அநங்குசுமை முதலியவர்களும் சூழ்ந்துடையவளாய், புன்னகையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வாக்கையுடைய சுந்திரவதியாய், எப்பொழுதும் யாவராலுங் கண்டறியாதவளாய், விளங்குந்தேவி யந்திரராஜமாய் அஷ்டகோண வடிவமாய் ஸ்ரீ சக்கிரமாகிய பீடத்தின்மேல் விற்றிருக்கத் தரிசித்தோம்.

அப்பொழுது நாங்கள் அந்த மஹாதேவியை நோக்கி ஆச்சரிய மெய்தித் தேவியென் றுணராது, 'இந்த ஸ்திரீயான இவள் பேர் முதலியன ஒன்றும் தெரியவில்லை ; அநேக முகங்களும் கரங்களும் விழிகளுமாக அதி தூரத்தே பிரகாசிக்கின்ருள் ; அப்சர ஸ்திரீயுமல்லள் : கந்தர்வ ஸ்திரீயுமல்லள் ; தேவஸ்திரீயுமல்லள்' என்று பலவாறு சந்தேகமெய்தி யிருந்தோம். அப்பொழுது எங்களில் விஷ்ணு மந்தஹாசத்தோடு கூடிய மாதேவியைப் பார்த்து, ஞான விசேஷத்தால் ஜகந்மாதா என்று தீர்மானித்துத் தேவியின் மகிமைகளைச் சொல்லுகின்ருர் : "பிரமருத்திரர்களே ! நாமெண்ணியபடி இவள் ஸ்திரீ யல்லள். பகவதியாகிய தேவி! நமக்கெல்லாம் காரணமாயுள்ளவள். மஹா மாயசொரூபிணி ; வித்யாசொரூபிணி ; எங்கும் நிறைந்தவள் ; ஜகந்நாயகி ; தேவியின் இந்த ஸ்வரூபத்தைத் தரிசிக்கப்பெற்றுத் தன்யராேனும். நாம் பூர்வத்தில் செய்த பெருந் தவப்

பயஞே சொரூப தெரிசனங் கிடைத்தது. இவளே பரமேசுவரனுக்குச் சர்வ சொரூபிணியும், மங்களத்தை நிஜனப்பிக்கின்றவளுமானவள். இவள் பெருமையைச் சொல்ல நானல்ல பிறதேவர்கள்தான் எவ்வளவினர்? இப்பரமேசுவரியின் லக்ஷம் பாகத்திற்கோர் பாகத்திற்கேனும் ஒப்பிடும் அளவுடையோமல்லோம். முன் மஹாப்பிரளயத்தில் குழந்தையாய் ஆலிலையிற் சயனித்துக் காற்பெருவிரலைக் கையிற்பற்றி வாயில் வைத்துச் சுவைத்து மகிழ்ந்திருந்தபோது என்னைத் தாய்போற் பார்த்து யான் கண்டுயிலுதற்குரிய ஊசல் முதலிய பாடல்களைப் பாடி ஆலிலையாகிய தொட்டிலை யசைப்பவளுமாயிருந்தவள். இத்தேவியைச் சமீபித்துப் பாதத்தினின்று துதி செய்வோம். ஒருவேளை துவாரபாலகிகளாகிய பாங்கியர்கள் தடுப்பார்களாயின் இங்கிருந்தே ஸ்தோத்திரஞ் செய்வோம்" என்றனர். மூவரும் ஏகாக்கிர ஆநந்த சித்தமுற்று மென்மேலும் சந்தோஷ மெய்த பிரணவோச்சாரணஞ் செய்து விமானத்திலிருந்து இறங்க விரைந்தோம். தேவியப்போது கட்டிலினின்று வெளிவந்து துவாரத்தையடைந்து புன்னகையோடு எங்கள் மூவரையும் ஸ்திரீ ரூபமாக்கினள்.

நாங்கள் யௌவன சௌந்தரிய திவ்வியாபரணாலங்கார ஸ்திரீகளாகி ஆச்சரியமெய்தி தேவியின் சந்நிதானத்தை யடைந்து சங்கையின்றிக் கை குவித்து திருவடி நோக்கி நின்ருேம். தேவி கருணையோடுங் கடாக்ஷிக்க நாங்கள் நமஸ்கரித்தோம். அப்

பொழுது கோடி சூரியப் பிரகாசமாய் விளங்கும் பாதுகையைக் கண்டோம். அங்கே கண்ட அதிசயத்தைச் சொல்லுகிறோம். எண்ணிறந்த தோழியர்கள் எண்ணிறந்த வகையாகப் பணிவிடை செய்து சூழ்ந்து நின்றனர்.

கணக்கில்லார் ஆடல் பாடல்களும் வேணு வீணா கானங்களுஞ் செய்து நின்றனர். இது நிற்க, நவரத்தின பாதுகையின்மீது விளங்கிய தேவியின் பாதத்தில் கண்ணாடி போல விளங்கும் நகமத்தியில் அநேககோடி பிரமாண்டங்களும், அவற்றிலுள்ள சராசரங்களும், பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களும், வாயு அக்கினி இயமன் சூரியன் வருணன் துவஷ்டர் குபேரன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், மேரு முதலிய பர்வதங்களும், க்ஷீரமுதலிய சாகரங்களும், கங்கை முதலிய நதிகளும், விசுவாவசு-சித்திரகேது-சுவேதன் - சித்திராங்கதன்-ஆஹா-ஊஹூ முதலிய கந்தர்வர்களும், அப்சரசுகளும், தும்புரு நாரதரும், அசுவினி தேவதைகள் - வசுக்கள் - சித்தர்கள் - பிதுர்கள் முதலினோரும், ஆதிசேஷன் முதலிய மஹா நாகங்களும், கின்னரர்களும், அசுரர்களும் வைகுண்டம் பிரமலோகம் மஹாகைலாச முதலியவைகளும், சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஏனையவுங் காணப்பட்டன. இவையேயன்றி என் பிறப்பிடமான பங்கஜமுங் காணப்பட்டது. அதில் நான்முகனாகிய நானும்

சேஷசாயியாகிய நாராயணனும் மதுகைடபரும் இருக்கக் கண்டோம். அதுவரையில் எனக்கு நூறு வருடங் கழிந்தன. அங்கிருந்த அதி சௌந்தரிய முடைய பாங்கிமார்களும் எங்களையும் பாங்கிமார்க ளென்றே கருதி வேற்றுமை யில்லாமல் அன்பு பாராட்டினார்கள். எங்கட்குப் பெண்ணுருவெய்தப் பெருவிட்டால் தேவியின் திவ்விய தரிசனமும் சமீப வாழ்க்கையுங் கிடைக்கப் பெறமாட்டோம்.

ஐம்பத்திரண்டாவது

திரிமூர்த்திகட் கனுக்கிரகம்

இப்படி யிருக்கையில் ஒருநாள் விஷ்ணுமூர்த்தி மகாதேவியை விசேஷமாகத் துதித்து, "எனக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்தருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்து மௌனமா யிருந்தனர். அப்பொழுது உருத்திரமூர்த்தி "ஹே தேவி! ஹே சிவே! பிரமன் முதலாக எண்ணப்பட்ட நாங்கள் மூவரும் சிருஷ்டியாதிகளைச் செய்ய உத்தேசித்திருக்கும்போது உன் பாதரேணுவைச் சிரமேற் கொண்டுதான் செய்கின்றோம். நாங்கள் உலக காரணர்களன்று. நாங்கள் விமானத்தில் வருகையில் எங்களாற் காணப்பட்ட புவனங்களை நாங்களா படைத்தோம்? கண்டதுமில்லையே. உன்னுடைய பாதசேவையை விட்டுத் திரிலோகாதி பத்தியத்தையும் அடைய விருப்பமில்லை. உன் பாதசேவையால் எங்கட்குண்டாகிய பெண்ணுருவம் வெறுக்கத் தக்கதென்று உனக்கு என்பால் தயை யிருக்குமாயின் நவாக்ஷர மந்திரத்தை உபதேசித்தருள வேண்டும். ஹே ஜநநி! பிரணஸ்வரூபிணி!" என்று பலவாறு பிரார்த்திக்க, தேவி அங்ஙனமே நவாக்ஷர மந்திரோபதேசம் செய்தனள். அதனைப் பீஜாக்ஷர சகிதமாய் ஜபித்துக்கொண்டு நிஷ்டையி லிருந்தனர்.

ஐம்பத்தைமூன்றாவது

தேவி விஸ்வரூபம்

ஜகன்மாதாவாகிய மஹேசுவரியைப் பிரணவ சொரூபி யென்றும், ஞானரூபி யென்றும் அறிஞர்கள் கூறுவார்கள். ஆநந்தமயமாக விளங்கும் அப் பராசக்தி தன்னிச்சையால் வடிவெடுத்த காலத்தில் அவ் விறைவியின் விராட்சொரூபம் எங்ஙனமெனில் சுவர்க்கமே சிரசாகவும், ஆகாயமே கொப்பூழாகவும் சூரிய சோமாக்கினிகளே திரிநேத்திரங்களாகவும், அஷ்ட திசைகளும் செவியாகவும், பாதாளமே திருவடியாகவும், நக்ஷத்திரங்களே கொத்தாகத் தரித்த முத்துமாலையாகவும், ஆகாயவாசிகளாகிய தேவர்கள் தோள்களாகவும், சமுத்திரமே ஆடையாகவும், சப்த மேகங்களும் கூந்தலாகவும், வாயுவே சுவாசமாகவும், ஏனையவை பிறவுறுப்புகளாகவும், திவ்விய திருமேனி தாங்கி யுள்ளவள்.

இவ்வகில மாதாவினிடத்தினின்றே ஸர்வப் பிரபஞ்சமும் தோன்றின. தாமரைமலரிலுள்ள பிரமதேவனோடு ஏனைய வேதியர்கள் திருமுகத்தினின்றும், இந்திரன் உபேந்திரன் ஆகிய இவர்களோடு முடிபணிந்த அரசர்கள் திருத்தோளினின்றும், வைசியர்கள் திருத்தொடையினின்றும், சதுர்த்த ரெனப்படுஞ் சூத்திரர் திருவடியினின்றும் அத்தேவியாரிடமே தோன்றினர்.

இந்து அம்மாதாவின் இச்சைவடிவா யெடுத்த தேகமாம் இயற்கையாகவே நாம ரூபங்க ளில்லை யென வேதாகமங்கள் கூறும். ஆயினும், அவ்வவ் வமயங்களிற் பக்தானுக்கிரகங் காரணமாகவும் துஷ்ட சங்கார நிமித்தமாகவுங் கொள்ளுந் திருமேனிகட்குக் கணக்கின்று.

ஐம்பத்துநான்காவது

பிரம விஷ்ணூத்பவம்

முன்னிகழ்ந்ததொரு பிரமகற்பத்தில் பிரமேந்திராதி சகல தேவர்களும், மானுடம் விலங்கு புல் ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவர முதலிய யாவும் ஜலார்ணவத்தி லழுந்தி யழிந்த சங்காரத்தின் பின் க்ஷீராப்தியில் ஆலிலையின்மேல் குழந்தை வடிவமாக அறிதுயிலமர்ந்திருந்த திருமால், உலகங்களைப் பண்டுபோலப் படைக்கவேண்டும் என்னும் பகவதியின் திருவுள்ளக் குறிப்பின்படி தமது உந்தித் தாமரையினின்றும் பதுமனைப் படைத்து, அவனுக்கு வேதங்களை உணர்த்தி, அவற்றின் உதவியால் உலகினைப் படைக்கும்படி கட்டளையிட்டனுப்ப பிரமனும் அங்ஙனமே முயன்று அது கைகூடாமையின் திருமாலையடைந்து, "எந்தையே! எனக்குப் படைக்கும் ஆற்றல்கிடைக்கவில்லை: யாது செய்வேன்?" என வருந்த, திருமால் பிரமனைத் தன்னுேடுடன் கொண்டு சிவசாம்பவியின் சந்நிதி யடைந்து சங்கதியைச் சாற்ற, சிவபெருமான் அவ்விருவரையும் தமது திருநெற்றி விழியால் சாம்பராக்கின பின்னர், அருகே தமது பக்கலில் எழுந்தருளியிருக்கும் சர்வ சத்தி பூதையாகிய தேவியை நோக்கி, "மாதேவி! இவர்களை யெழுப்பி உலகம் இது முதல் என்றுமுள்ள முறைப்படி இலகும்படி நடத்தவேண்டும்" என, மாதேவி தனது கருணை வடிவாய் அவ்விரு பெருந்தேவரையும் எழுப்பித் தமது அநுக்கிரக விசேடத்தால் சிருட்டி திதியெனும் இருதொழிலும் அவர்கட்கு இனிது முடியும்வண்ணம்

கடாக்ஷித்துத் தமதிருக்கைக்கேக விடை தந்தனுப்பினர்.

(சிவசந்நிதியில் நிகழ்ந்தது இச்சரிதை யெனலும் நூல்வழக்கு.)

காஞ்சிப்புராணம் 13-வது தழுவக்குழைந்த படலம்

"அண்ணலாருட் சத்தியுஞ் சிவமு மாய தன்மையி னின்று தொட்டுலகம், பெண்மை யாண்மையென் றிருவகைப் புணர்ப்பால் பெண்ணு மாணுமாய்ப் பிறங்குமென் றியம்பிய, பண்ணை மாமறைக் கடவுளுக் கருளிப் பானவ யபிகை யாயிடை கரந்து, மண்ணெலா மூடச் சதியெனும் பெயரால் வடங்கு தக்கனுக்கொரு மகளா யினள்.

ஐம்பைத்தைந்தாவது

பிரமன் சிருஷ்டி கைகூடல்

ஒரு கற்பாரம்பத்தில் பிரமன் சிருஷ்டி செய்யக் கருதியபோது தமம் மோகம் மஹாமோஹம் தாமிசிரம் அந்ததாமி சிரமெனும் ஐவகைய வித்தை தோன்ற அவற்றினின்றும் தோன்றிய ஐவகைச் சிருஷ்டிகள் பிரகாசமற்று இந்திரியங்களால் கிரகிக்கும் ஆற்றலற்றிருந்தன. முதலிற் படைக்கப்பட்ட பர்வதங்களும் விருக்ஷங்களும் சஞ்சரிக்க மாட்டாதனவா யிருந்தன. இரண்டாவது விலங்குகளையும் படைத்து அவை எவற்றையும் மனதிலுணர்ந்து பிரகாசமின்மையின் தேவர்களைப் படைத்து, அவர்கள் ஞானவசிஷ்டர்களா யிருந்தமையின் உலக விருத்தி யாகாமைக்கு வருந்தி மானுடரைச் சிருஷ்டித்தான். அவர்கள் துக்கம் பிரகாசம் தமோகுண முதலியன வுடையவர்களானார்கள். பின்னர், பேய் பூத முதலியன படைக்கப்பட்டன. மற்றொரு வகையுங் கேட்பீர்களாக.

பிரமதேவன்பால் முதலில் மகத் தத்துவமும், பின்னர் தன்மாத்திரைகளும் பூதங்களும், அதன் பின் இந்திரியங்களும் பிரகிருதி சம்பந்தமாகப் பிறந்தன. பின்னர் பர்வத விருக்ஷங்களாகிய தாவர சிருஷ்டியும், ஊர்த்துவலோக தேவ சிருஷ்டியும், அதன்பின் குமார சிருஷ்டியுஞ் செய்யப்பட்டன. இவற்றுள் முற்கூறிய மூன்றும் பிரகிருதியிற் பிறந்த ஜகரூபமாகலின் பிராகிருதசிருஷ்டி என்றும், பிற்கூறி

யவை புத்திபூர்வமாகலின் வைகிருத சிருஷ்டி என்றும் பெயர் பெறும். இனிக் குமார சிருஷ்டியாவது பிரம தேவன் தன் மனஸால் சநக சநந்தன சநற்குமாரர் ரிபு இவர்களை படைத்துச் சிருஷ்டி செய்யும்படி விடுப்ப, அவர்கள் அங்ஙனம் புரியாது சிவத்தியா னஞ்செய்து தவநிலை மேற்கொண்டனர். பின்னர், தர்மம்-சங்கற்பம்-மரீசி-பிருகு - அங்கீரசன் - புலத்தி யன்-புலகன் - கிருது- தக்ஷன் - அத்திரி- வதிஷ்டன் இவர்களை மானஸிகமாக படைத்துச் சிருஷ்டி செய் யும்படி விடுப்ப, அவர்கள் வைதிகமார்க்க மேற் கொண்டு யாகாதிகளைச் செய்து உலகினர் துதிக்க நின்றுர்கள், பின்னர். நீலலோகித ருத்திரருதவியால் தன் முகத்தினின்று தேவர்களையும், தோளினின்று பிதுரரையும், பிற்பாகத்தினின்று அசுரர்களையும், குறியிலிருந்து மானிடர்களையும், குதத்தினின்று இராக்ஷஸர்களையும்-தாமோரஜப்பிரியர்களான நிசா சரர்களையும்-சர்ப்பங்களையும் - யக்ஷபூதகந்தவர்களை யும் படைத்தான். பார்சுவங்களினின்று பக்ஷிகளை யும், மார்பினின்று செம்மறியாட்டையும், முகத்தி னின்று வெள்ளாட்டையும், பக்கங்களினின்று பாம்பு களையும், பாதங்களினின்று குதிரை-யானை-சரபம்-கவரிமா - ஒட்டை - மான் முதலிய மிருகங்களையும், விலாவிலிருந்து பசுக்களையும், உரோமம் கூபங்களி லிருந்து ஓஷதிகளையும், மரம், கொடி, செடிகளையும் படைத்தனன். இப்படியே தன்னவயங்களிலிருந்து பூதர், யக்ஷர், பிசாசர், அப்சரசுகள், நரர், கின்னரர், ராக்ஷஸர், பசு, பக்ஷி முதலிய யாவுங்கூடிய சராசரப் பிரபஞ்சம், ஒன்றின்பின் ஒன்ருகத் தோன்றின. ஆயினும் அவை யாவும் நித்தியமாக நிலைபெருமா

யின் திருமாலுடன் மாதேவியின் திருவருள் பெற்றுப் படைக்கப் பெற்ற பின்னரே உலக சிருஷ்டி தன்னியல்பாக நிலவலாயிற்று. இந்தப் பிரபஞ்சத் திற்குக் கர்மங்கள் ஆதியாகிய சிருஷ்டி காலத்தில் நியமிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை அங்ஙனமே கற்பங்க டோறும் தோன்றி நிற்கும். இவற்றின் விரிவெல்லாம் விளக்கப் பரவு மாதலின் இம்மட்டு நிறுத்தினேம். இந்தப் பிரமன் திருமாலுந்தியிற் பிறந்தவன். திருமாலும் பிரமனும் மகேசனுடைய இருபுறத்தி லுதித்தவர்கள். உருத்திரன், மகேசன் மார்பி லுதித்தவன். பிரமா விஷ்ணு ருத்திர னெனப்படு மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் படைத்தும் வென்றும் கற்பங்கடோறும் முறை மாற்றுவர். ஆனல், இவர் களையெல்லாம் படைக்கும் சக்தி யொன்றே பராசக்தி எனப்படும்.

ஐம்பத்தாறுவது

பஞ்சராவண த்வம்சம்

ஒரு காலத்தில் கற்பகநாடெய்திய சப்தருஷிகள் இந்திரன் விருப்பால் அசுரர்களழியத்தக்க யாகஞ் செய்ய, அவர்கள் நியதிப்படி சதாகாலமுஞ் சிவத் தியானத்தி லிருப்பது மாறிய தோஷத்தால் யாகாக் கினியினின்று அரத்தாசுரன், அரத்தவீரன் முதலிய ஐவ ரிராவணர் உதித்து, அம்முனிவர்களை யலைத்தோட் டித் தேவர்களைத் துயர்செய்ய, அம்பிகையின் கட்ட ளைப்படி திரிசூலகௌரி முதலிருவரைக் கொன்றனள். [ரத்தாசுர ரத்தவீர சங்காரத்திற் காண்க.] திரிசூல கௌரியோடு சேனாதிபனாக வந்த குண்டோதரன் பூதகணத் தலைவரிலொருவன். இவன் சிவபெருமா னுக்கு ஒரே காலங்களிற் குடைபிடிப்பவனும், பர மேசுவரியார் தலைவாயிலிற் பெருங் காவலாளனுமா வான். இவன் குறுகிய கை கால்களும், மிகப் பெரிய வயிறும், சுருண்டு நெரித்த செம்மயிரும், மலைகளை யனைய வலிய புயங்களும், இடியேறு போன்ற குர லும், தீப்பொறி சிந்தும் சிவந்துருண்ட விழியுமுடை யவன். இவன் திரிசூல கௌரியின் விருப்பால் தனக் குப் போர்முனை கிடைத்தற்குப் பெரிதுங் களித்து, தோள்களைக் கொட்டி அப்பஞ்சராவணரை அறை கூவி, அவர்களை யெதிர்த்து அவர்கள் செய்யும் பல வகை மாயங்களையும் விலக்கி அவ்வவருக் கேற்பக் கதாயுத்தமும், முஷ்டி யுத்தமும், மல்லயுத்தமும் செய்து வலசாரி யிடசாரியாகச் சுழன்றும், மரங் களைப் பறித்தெறிந்தும், மரங்களைப் பிடுங்கி யடித்

தும், அவர்கள் சேனைகளிற் சிலரைக் காலுதையா லும் - மிதியாலும் - கைவிசையாலும் - கோர முகத்தா லும் - அட்டகாசத்தாலும் - தோள் புடைப்பாலும் - கைந்நெரிப்பாலும் - உருட்டிய விழிப்பார்வையாலும் மிதித்தொழித்து, ஒவ்வொருவருக்கும் பின்வாங்காது ஏககாலத்தில் எண்ணிறந்தவர்கள் போர் புரிந்தாற் போல இமைப்பொன்றிற்கு இடமொன்று காணப் பட்டு எங்குஞ் சுழன்று ஐவரும் ஒவ்வொருவராக மடியச் செய்தனன். திரிசூலகௌரியும் குண்டோதர னும் இங்ஙனமாக சப்தருஷிகள் யாககுண்டத்தி லுதித்துப் பலவகைத் துயர்செய்த ஏழு அசுரர்களை யும் அழித்துச் சுரர்களுக்குச் சுகந்தந்து, தேவர்கள் மலர்மாரி தூற்றி மகிழ்ச்சிகொள்ளச் செய்து, திருக் கயிலாயகிரி யெய்தி அம்பிகை சந்நிதியில் பணிப் பெண்ணுங் காவலாளுமா யமர்ந்தனர்.

ஐம்பத்தேழாவது

வாணுசுர சங்காரம்

சுவாகக மத்திய பாதாளமாகிய மூன்றுலகங் களையுமடக்கி யரசாட்சி செய்துவரும் வாணுசுரனது ஏவலைமேற்கொண்டொழுகும் துன்முகன் துர்த்தரிசனன் என்னும் இருவர் அளவின்றாய் மாயஞ்செய்ய வல்ல வர். எவ்விடத்தில் காணப்படு மதிசயங்களை வாணனுக்குத் தெரிந்து சொல்லுங் குணமுடையவர். அவ்விருவரும் நமது அன்னையாகிய பார்வதி தேவி யார் பூமாலையை கையிற்றாங்கி, பூஞ்சோலையில் வீற் றிருக்க வந்து கண்டு, 'இதோ சிறிது தூரத்தில் காணப்படுவது மின்னலோ, அல்லது பெண்ணோ' என்று சந்தேகித்து, கடைசியில் பெண்ணென்று தெரிந்து, "இவளை நமது வாணுசுரன் அடைந்தால் தவப்பயன் பெற்றவனாவன்" என்று நினைத்து, விரைந்து சென்று அவ்வசுரனுக்கு முன்பாக நின்று வணங்கி, "அரசே! ஒருநாளுங் கண்டறியாத அதி சயம் கண்டோம். அந்த அதிசயத்தைக் கண்டு தங் களுக்குத் தெரிவிக்க விரைவாக வந்தோம்" என்று சொல்லவும், அவர்களை நோக்கி, "அஃதென்ன அவ்வளவு அதிசயம்? நீங்கள் கண்டது சொல்லுங் கள்!" எனவும், அவர்கள் மின்னென்போமோ? மின் னொளி யென்போமோ? பெண்ணென்போமோ? விளக்கென்போமோ? இந்திராணி யென்போமோ? இராஜாக்களணியும் கிரீடமென்போமோ?

"மின்னென்கோ மின்னுட் டோன்றும் விளங்கொளி யென்கோ மேலாம், பொன்னென்கோ விளக்கென்கோ மேற்பொன் னுகைத்த மின்னூர், மன்னென்கோ மன்னர் சூடு மணிமகுடத்தா னென்கோ, வென்னென்கோ லழகுக்கெல்லா மிருப்பெனு முரு வையம்மா."

அழகுக்கெல்லா மிருப்பிடமாகிய சொரூபம் வாய்ந்த இத்தகைய பெண்ணை,

"மூவகை யுலகுக் கெல்லா முதன்மையா மரசு பெற்றாய்
தேவரல் லாரு மேத்தி செய்பணி கேட்கச் செய்தாய்
மேவருஞ் செல்வம் யாவும் வேண்டுவ வெல்லாம பெற்றாய்
மாவொளி பெற்ற மிக்க மணிக்குல மனைத்து பெற்றாய்.

முற்றுறு மெய்ம்ப பெற்றாய் விடிவிலா வாயுள் பெற்றாய்
பெற்றந னுனைன் பேறு பெறக்கிடை யாத மின்னை
முற்றிழைக் கன்னி தன்னை முயங்குறப் பெற்று யென்னின்
மற்றவை பெற்ற பேற்றின் மாட்சியுஞ் சிறக்கு மம்மா.

செங்கையின் மீதுபொற்பூச் சிறந்ததே மாலை யேந்திப்
பொங்கொளி மின்போ னின்ற பொருவரு மாதை நோக்கின்
மங்குல்போ னிறத்து மாயோன் மார்பினின் வைகுமின்னு
மிங்கிவட் கேவல் செய்யு மேந்திழை யார்க்கு மொவ்வாள்."

எல்லாச் செல்வமும் சிறப்பும் பெற்றிருக்கின்ற நீ அவளை உன்னிடத்தில் இருக்கப் பெற்றாயாகில் உன்னுடைய மாட்சிமை மிகச் சிறப்புற்றோங்கும். அந்தப் பெண்ணுக்கு ஊழியஞ்செய்ய இலக்குமியும் சமான மாகமாட்டாள். மன்மதனை வென்ற பரமேசு ரனும் அவளைக் கண்டால் அம் மன்மதனுணைக்குட் பட்டு நடப்பான். வீரவீரனே! நீ விரைந்து சென்று

னுனக்கே மாலை சூட்டுவாள்". இவ்வார்த்தைகளை வாணுசுரன் கேட்டு அதிக மோகங்கொண்டு தூதர் களைச் சேனைகள் சூழத் தேர் கொண்டு வரும்படி சொல்லி யதிலேறிக்கொண்டு செல்கின்றுன். இப் படிச் செல்லும் வாணன் ஆகாயத்தை முட்டிய தலை யும், செவ்வானம் போன்ற தலை ரோமமும், பிறைச் சந்திரன் போன்ற வக்கிர தந்தங்களும், அக்கினி கக்குங் கண்களும், தீச்செயல்களே செய்யும் வலி மையும், எல்லா வுயிர்களையும் வாயிலிட்டுண்டு வயிற்றி லடக்குவதும், மஹாமேருவை நிகர்த்த புயங்களும், நீண்ட கைகளும், இயமன்போல முழங்கும் வீரக் கழல்களும், நீலமலைபோன்ற கரு நிறமும், பிரமதேவனிடத்தில் அரிய தவஞ் செய்து அநேக வரங்களைப் பெற்றவன். சத்த கன்னிகைகள் பாடும் பாடலைக்கேட்டு உலை மெழுகுபோல மனமுரு கித் தேரையுஞ் சேனைகளையு நிறுத்திவிட்டுத் தனி யனுய் வந்து பார்வதியைக் கண்ணுல் கண்டு காமத் தீயால் உடல் வாடலானுன்.

பார்வதியாரைக் கண்டு, அவளைச் சாதாரண மான வுலகப் பெண்போல நினைத்து, "அன்னமே! அமுதே! கிளியே! மானே! மயிலே! மின்னே! மரகத மணியே! பொன்னே! என்னுருயிரே! இனிக் குங் கனியே! இங்கு நின்ற காரணமென்ன? அநேக தவஞ் செய்தாலும் கிடைத்தற்கரிய வுன்னைக் காண் பதற்கு முன்னை நானென்ன தவஞ்செய்தேனே? என்னை யாள்வதற்கோ இங்கு வந்து நின்றனை. நீ சொல்லிய வூழியங்களைச் செய்வேன். எனக்கு எல் லாச் செல்வமும் இருக்கின்றன. இயமனும் பயப் படும் வலியுடையேன். இந்திரன் முதலிய தேவர்க

ளெல்லோரும் ஏவல்கேட்க அரசு புரிகின்றேன். மன்மதன் செய்யும் வருத்தத்தை நீக்கவேண்டும். மரணாவஸ்தை வரும்போலெனக்குத் தோன்றுகின்றது. இன்பத்தை யநுபவிக்கவேண்டும். நீ யெந்தப் பொருளைக் கேட்டாலும் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறேன்" என்றனன்.

இப்படிச் சொல்லிய பாதகனாகிய வாணாசுரனைப் பார்த்துப் பார்வதி தேவியார், "பின் வருவதறியாத தூண்டில்மீன் முதலியவற்றைப் போலக் கெட்டுப் போதற்கிருக்கின்ற வீணனே! பெண்கள் கருத்தறியாமல் ஆசைகொள்வது முறையன்று" எனக் கூறவும், கொடியவனான வாணன் பெருமூச்செறிந்து, "பெண்ணே! உன்னை விவாகஞ் செய்யும்வரை எனதுயிர் தரியாது. காந்தருவ முறையாக உன்னை யான் முதலிலே மணந்து பின்பு விதிப்படி செய்கின்றேன்" என்றனன். அதுகேட்டு தேவியார், "வாணனே! எனக்கு வேண்டியவைகளை யெல்லாம் கொண்டுவந்து தருவதாக முன்னமே சொல்லினாய். ஆதலால், பாதிரிப் பழமும், அருகம் பழமும், ஆலம் பழமும், அத்திப் பழமும், சந்திரன் நக்ஷத்திரங்களிலுள்ள பிரகாசங்களையும் கொண்டுவந்து கொடுத்தால் நீ சொன்ன காரியம்" என்றனள். வாணன் அவையனைத்தையு மாயையினாலே செய்துகொண்டு வந்து வைத்தனன். மாயைக்கெல்லாந் தாயாகிய தேவியார் முன்பு அவையனைத்து மறைந்தோடிப் போயின. தன்னுடைய மாயை பொய்த்துப்போனதறிந்து வெயர்த்துப் புழுங்கி வருந்தி நின்று, 'இவளைப் பயப்படுத்தினா லன்றி யிணங்க மாட்டாள்

என்று நினைத்து, வாளாயுதத்தை யெடுத்து, "உன்னைக் கொல்லுவேன்" என ஆரவாரித்து வந்தனன்.

அதுகண்ட தேவி தானும் வாளாயுதந் தாங்கி யுத்தத்திற்கு வந்து நின்றனள். அவளை வாணன் வாளை யசைத்து வெட்டினான். அந்த வெட்டுத் தேவிமேல் தாக்காமல் விலக, தேவி யவன் வாளை தன் கை வாளாலே யொரே வெட்டினால் துண்டித்து விட்டனள். பிறகு வில்லை வளைத்துப் பற்பல பாண வருஷஞ் செய்தனன். அவைகளையும் தேவி வாளால் வெட்டித் தள்ளினாள். வாணனுடைய வில் அம்பருத்தூணி தேர்ச்சாரதி தேர் குதிரை யனைத்தையும் அக்கினி பாணத்தினாலே தரையிலே வீழ்த்தி விட்டனள். அவன் பயந்து மாயையாலே மறைந்து போக நினைத்தனன். அது தெரிந்து சக்ராயுதத்தை வரும்படி நினைத்தலும், அது சூரியனைப்போலப் பிரகாசித்து வந்து வாணன் தலையை யறுத்துச் சமுத்திரத்திலே யெறிந்துவிட்டு, தேவி பாதத்தை வணங்கி பூமியைக் கிழித்துக்கொண்டு பாதளம் போய்ச் சேர்ந்தது. உடனே தேவர், முனிவர் முதலியோர் ஆடிப் பாடிப் பற்பல வாழ்த்துக் கூறி புஷ்பமாரி பொழிந்தனர்.

ஐம்பத்தெட்டாவது

குமாரி

திசைகளெல்லாந் துதிக்கும் கயிலாயமலை மலைகளுக்கெல்லா முயர்ந்தது. வெள்ளிமலை யென்னும் பெயருடையது. சிவபெருமா னெழுந்தருளப் பெற்றது. சித்தர் முனிவர் யோகிகள் தொண்டர்கள் சீவன்முக்தர் யுகாந்த காலத்தினு மழியாத நித்தியர் கணங்களோடு நிறைந்திருக்கப் பெற்றது. மலைகடல் நிலைகுலையுங் காலத்தும் கெடாதநிலையுள்ளது. சரியையாதிகள் செய்யும் புண்ணியர்களன்றிப் பாவிகளாலறியப்படாததாகிய அந்தக் கயிலாய மலையினுச்சியிலே சந்திரகாந்தக் கற்களாலும் நவரத்தினங்களினாலும் தேவதச்சனால் செய்யப்பட்ட ஒரு கோயில் இருக்கின்றது. அதிலே ஆனந்த நிருத்தஞ் செய்து தேவர் முனிவர்களுக்குக் கருணை செய்து அனுப்பி விட்டு உமாதேவியார் சிவபெருமானை யருச்சித்து பூஜை புரிந்தனள். இவ்வாறு மூன்று யுகம் பூஜை புரிவதைக் கண்டு திருவுளமிரங்கிச் சிவபெருமான் மகிழ்ந்து தேவியைப் பார்த்து, "உனக்கு வேண்டிய வரம் யாது? கேட்க!" என்றருளிச் செய்தலும், தேவி, "சருவ சங்கார காலத்திலே உம்மோடு கிரீடை செய்து மகிழ்ந்திருக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தனர். சிவபெருமான் தேவியை நோக்கி, "முந்நூற்றறுபத்தைந்து நாளும் பதினைந்து கலையும், முப்பத்துமூன்று கலையும், பதினைந்து தற்பரையும்சேர ஒரு வருடமாம். அவ்வருடம் நான்கு லக்ஷத்து முப்பத்தீராயிரஞ்சேரக் கலியுக முடிவாகும். அக்கலியுக மிரட்டித்தால் துவா

பரயுகமாம். அஃதிரட்டித்தால் திரேதாயுகமாம். அஃதிரட்டித்தால் கிரேதாயுகமாம். அஃதிரட்டித்தா லொரு சதுர்யுகமாகும். அந்தச் சதுர்யுக மிரண் டாயிரமானுற் பிரமாவுக் கொரு தினமாகும். அத் தின முப்பது ஒரு மாதம். அம்மாதம் பன்னிரண்டு ஒரு வயது. நூருற் பிரமப் பிரளய முண்டாகும். அப் பிரளயம் பத்து நடந்தால் விஷ்ணுவுக்கொரு நாழிகை அவ்விஷ்ணு பன்னிரண்டு பேர் இறந்தால் உருத்திரனுக்கு ஒரு க்ஷண காலமாம். அப்போது சருவ சங்கார காலமுண்டாகும். அந்தக்காலம் உன் ைேடு கிரீடைசெய்து மகிழ்ந்திருப்போம். அதுவரை தென் சமுத்திரக் கரையிலே சத்தமாதர்கள் தோழி யர்களா யிருக்க இலுப்பைப் பூமாலை தாங்கி யிடைக் கையைத் துடையிலே வைத்துக்கொண்டு தவஞ் செய்து இருக்க வேண்டும். நீ யிருக்குமிடங் கன்னிகாம் க்ஷேத்திரம் எனவும், தவத்தலம் எனவும் சொல்வர். ஞானவனம் எனச் சொல்லும் அத் தலத்திலே நாமும் பிரமசாரியாய் வந்திருப்போம்" என்று விடை கொடுத் தருளினர்.

ஐம்பத்தொன்பதாவது

பிருங்கானுக்கிரகம்

திருக்கயிலாயகிரியில் பக்தானுக்ரஹ காரணமாகச் சிவபெருமான் திருவோலக்க முற்றிருந்தனர். திருமால், பிரமன், இந்திராதி திக்குப் பாலகர், அஷ்ட வசுக்கள், ஸப்தருஷிகள், நவ சித்தர்கள், கிந்நர கிம்புருஷ யக்ஷ வித்யாதரராதி அஷ்டாதச கணங்கள் துவாதசாதித்தர் முதலிய கிரகங்கள் இன்னும் இமையவர் யாவரும் சிவபிரானைத் தரிசிக்கத் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து ஆங்கு முதற்பெருங் காவலாயுள்ள திருநந்தி தேவரைப் பணிந்து அவர் திருவருள் பெற்றவராய் முறை முறையே அவர் விரும்ப மஹா சந்நிதானத்துச் சென்று இரு கண்களார எம்பெருமானையும் இறைவியாரையும் தரிசித்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகப் பணிந்து, இருவரையும் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து தமது குறைகளைச் சொல்லி யர்ச்சித்து, அவ்விருவராலும் அநுக்கிரகித்த வரங்களைப் பெற்று வருகையில், ருஷிசிரேஷ்டர்களி லொருவராகிய பிருங்கிருஷியானவர் பார்வதி தேவியாரைப் பணியாமல் சிவபெருமானை மாத்திரம் பணிந்து பலவகையாகப் பாடிப் புகழ்ந்து நிற்பது கண்ட இமயவல்லி, "இம்முனிவன் யாவன்? எம்மைச் சிறிதும் மதித்திலன்?" என்று முனிந்து சக்தியாகிய தனது கூருகவுள்ள உதிர மாமிசங்களை அவருடலிற் சிறிதுமின்றி ஆக்கிராணித்துக் கொள்ள, அவர் சிவகூருகவுள்ள என்பையும் நரம்பையுமே உட் கொண்ட தோற்பதுமை போலத் தள்ளாடி நின்று

தம்மைப் பிரார்த்தித்தது கண்ட தாணு மனந்தரியா ராகி ஓர் காலை யுதவ, பிருங்கிமுனி களித்து மூன்று காலுடன் முன்னின்று கூத்தாடிப் பலவகையாகப் பாடிச் சென்றனர்.

உடனே சிவபெருமான் "எமது சத்தியின் கூறு உன்னிடமிருந்து போகவே நீ எவ்வளவு கஷ்டப்படு கின்றனை. உலகமே சத்திமயம். நாம் அவளுடனே கூடின காலத்திலே தான் உலகம் உச்சீவிக்கின்றது. நாம் தேவியைப் பிரிந்த காலத்து உலகினரும் தங்கள் தங்கள் தேவியாரைப் பிரிந்திருக்கின்றனர், உதாரணமாக சனகாதி நால்வருக்கும் ஞானோப தேசம் செய்யும்போது எல்லா வுயிர்களும் காம விருப்ப மில்லாம லிருந்தது. மறுபடியும் நாம் மலைமகளை மணந்து அவளுடன் வீற்றிருந்தபோது உலகமும் காம விருப்பமுற்றிருந்தது.

"விரிபதுமத் திருமருமப் பெருமாளுநி
விண்ணவர்க்கும் மண்ணவர்க்கும் வேந்தனுநி
பொருவிலவ ருயிர்க்குயிரா யுணர்வுமல்கும்
பொருவிடையோன் உமையோடு பொருந்தலின்றி
யருமுனிவர் பொருட்டாக யோகிபோல
வமர்தலா லனைவோரும் மரிவை மார்தோள்
மருவி முறங்குதலின்றி யிருந்தார்பஞ்ச
மலர்விதிக்கும் விதிக்குமூறை யாயிற் றன்றே"

"தன்னற் கரிய வரியணை மேலுமையோ டிருப்ப வுயிரனைத்து மின்ன லகல விருங்காம வின்பமேனி யிருந்தனரே."

மேலும் நாமும் தேவியும் அபின்னப் பொருள்கள் நமது அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தங்களில் அர்த்த நாரீச மூர்த்தம் ஒன்றேயாம்.

சத்தியையன்றிச் சிவத்துக்கோர் செயலில்லை யென்பதை,

“சிவமெனும் பொருளு மாதி சத்தியொடு
    சேரி னெத்தொழிலும் வல்லதா
மிவள் பிரிந்திடி னியங்குதற்கு
    மரிதரிதெனுமறை புரைக்குமா
னவபெரும்புவன மெவ்வகைத்
    தொழினடத்தி யாவரும் வழுத்துதா
னவனியின்கணொடு தவமிலார்
    பணியலாவதோ பரவலாவதோ.”

காஞ்சி புராணம்

“உமையும் தானும் வேறன்மை யுருவினிடத்துத் தெளிப்பான்
இமைய மயிலை யொருபாதி வடிவி னிறுவிநாற்கரத்துமேல்
மமைய வனசந் திரிசூல மபயம் வரத மிவைதாங்கி
நமையு முய்யக் கொண்டருளு நாரிபாகன் திருவுருவம்.”

என்பனவற்றானறிக.

அறுபதாவது

ஐம்பத்தோரக்ஷரி

திருக்கைலாயகிரியி லெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவ பெருமானது வாமபாகத்திற் சதாகாலம் பொருந்தி யிருப்பவளும், பார்வதி மயேஸ்வரி கௌரி உமை முதலிய திருநாமங்கள் வகிக்கப்பெற்றவளுமான தேவி ஸப்த மயமான ரூபத்தை யுடையவளா யிருக்கின்றாள்.

[ஸப்தமயமான ரூபம் ஐம்பத்தோ ரக்ஷரங்களின் வடிவம்]

அகாரஸ்தஸ்யமூர்தாச் லலாடம் தீர்கவுச்சயதே
இகாரம்தக்ஷிணம்நேத்ர மீகாரம்வாமலோசனம்
உகாரம் தக்ஷிணம் ஸ்ரோத்ர மூகாரம் வாமமுச்யதே
ருகாரம் தக்ஷிணம்தஸ்ய கபோலம்பரமேஷ்டிந:
வாமம் கபோலம் ரூகாரம் லுலூ நாஸாபுடேஉபே
ஏகாரமோஷ்ட மூர்த்வம்து ஐகாரமதரம்விபோ:
ஓகாரம் சத்தௌகாரம் தந்தபங்க்தித்வயம்க்ரமாத்
அம்அஸ்ச தாலுநீதஸ்ய தேவதேவஸ்யதீமத:
காதிபஞ்சாக்ஷராண்யஸ்ய பஞ்சஹஸ்தாஸ்யதக்ஷிணே
சாதிபஞ்சாக்ஷராண்யேவம் பஞ்சஹஸ்தாஸ்சவாமத:
டாதிபஞ்சாக்ஷரம்பாதா தாதிபஞ்சாக்ஷரம்ததா
பகாரமுதரம்தஸ்ய மகாரம்பார்ஸ்வமுச்யதே
பகாரம்வாமபார்ஸ்வம்து பகாரம்ஸ்கந்தஉச்யதே
மகாரம்ஹ்ருதயம்ஸம்போ: மஹாதேவஸ்யயோகிந:
யகாராதிஸகாராம்தம் விபோர்வைஸப்ததாவ:
ஹகாரம் நாபிரூபம்ஹி க்ஷகாராம்ராதஉச்யதே
ஏவம்ஸப்தமயம்ரூப மருணஸ்யகுணாத்மந:

அப்படிச் சப்தமய ரூபமான தேவிக்கு, அகாரம்-சிரம், ஆகாரம்-நெற்றி, இகாரம்-வலது கண், ஈகாரம்-இடது கண், உகாரம்-வலது செவி, ஊகாரம் - இடது செவி, ருகாரம் - வலது கன்னம், ரூகாரம் - இடது கன்னம், லுகாரம்-வலது நாசி, லூகாரம் - இடது நாசி, ஏகாரம் மேலுதடு, ஐகாரம் - கீழுதடு, ஓகார, ஔகாரங்கள் முறையே மேலுங் கீழுமுள்ள பல் வரிசைகள், அம் - வலது தாடை, அ: - இடது தாடை, வலது பக்கத்தில் ஐந்து திருக்கரங்கள்; இடது பக்கத்து ஐந்து திருக்கரங்கள், வலது கால், இடதுகால், காரம் - வயிறு, காரம் - வலது பக்கம், காரம் - இடது பக்கம், காரம்-தோள், காரம் - மனது, யரலவஸஷஸ - ரஸம், ரக்தம், மாமிசம், மேதஸ், எலும்பு, மஜ்ஜை, சுக்கிலம் என்னும் ஸப்த தாதுக்கள், ஹகாரம் - தொப்புள், க்ஷகாரம் - நாதம் என்று இவ்வாறுகச் சொல்லப்படுகிறது. இப்படிக் குண சொரூபினியாயும் நிர்க்குணியாயு மிருக்கிறவளுடைய ரூபமானது ஸப்தமயமாகும்.

அறுபத்தொன்றுவது

அஷ்டாஷ்ட சத்தி பீடங்கள்

சத்தி தனது முழுமுதற் கருணையும் பலமும் வீரமும் செலுத்தி நிற்கும் ஸ்தலங்களே சத்தி பீடங்கள். அவை அறுபத்து நான்கு சத்தி பீடங்களாம் அவைகள் முறையே:—

கொல்லா புரத்திலுள்ள இலக்ஷுமி பீடமும், மாது புரத்திலுள்ள ரேணுகா பீடமும், துளஜாபுர பீடமும், சப்தசிருங்க பீடமும், இங்குலையிலுள்ள ஜுவாலாமுகி பீடமும், சாகம்பரியிலுள்ள பிராமரி பீடமும், ஸ்ரீரக்த தந்திரிகையிலுள்ள துர்க்காபீடமும் விந்தியாசல பீடமும், ஸ்ரீ காஞ்சியிலுள்ள அன்னபூரணி பீடமும், விமலையிலுள்ள பீமாதேவி பீடமும், ஸ்ரீ சந்திரகலையிலுள்ள கௌசிக பீடமும், நீல பருவத்திலுள்ள நீலாம்பரி பீடமும், ஸ்ரீநகரத்திலுள்ள சாம்புநதேசுவரி பீடமும், நேபாளத்திலுள்ள இரகசிய காளி பீடமும், மதுரையிலுள்ள மீனாக்ஷி பீடமும், வேதாரணியத்திலுள்ள சுந்தரி பீடமும், ஏகாம்பரபீடமும், மஹாசலத்திலுள்ள யோகேஸ்வரி பீடமும், சீனாவிலுள்ள நீலசரசுவதி பீடமும், வைத்தியநாதத்திலுள்ள கவலை பீடமும், மணித்தீபத்திலுள்ள புவனேஸ்வரி பீடமும், காமயோனி மண்டலமென்கிற திரிபுர பைரவி பீடமும், புஷ்கரத்திலுள்ள காயத்திரி பீடமும், அமரேசத்திலுள்ள சண்டிகை பீடமும், பிரபாசத்திலுள்ள புஷ்கரேக்ஷணி பீடமும்,

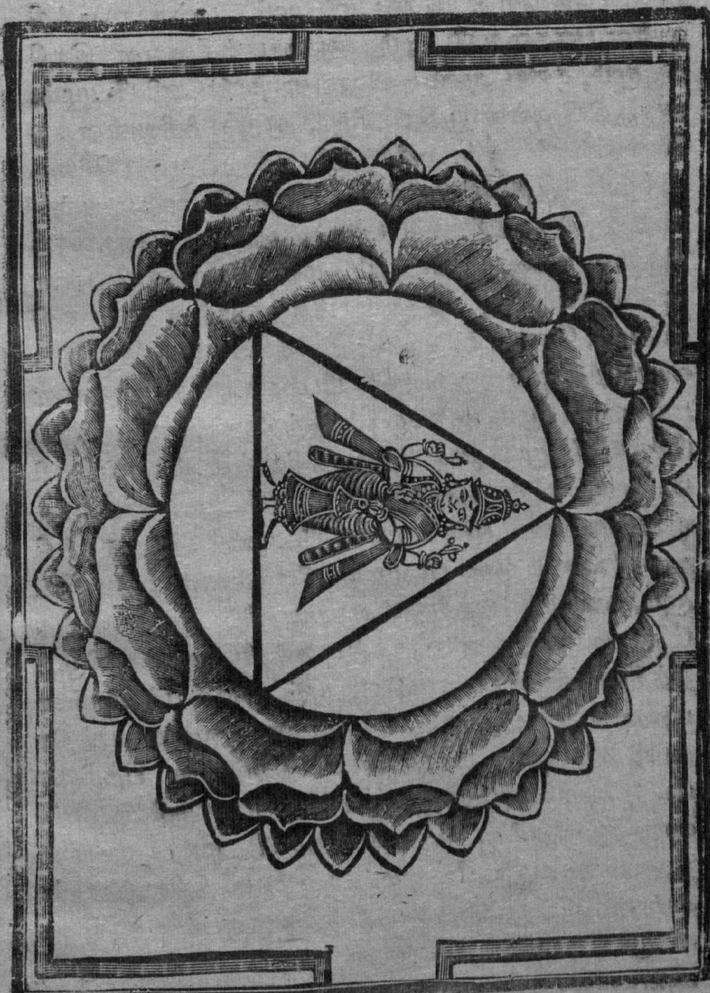

நைமிசத்திலுள்ள தேவி பீடமும், புஷ்கராக்ஷத்தி லுள்ள புருகதை பீடமும், ஆஷாடத்திலுள்ள இரதி பீடமும், சண்டமுண்டியிலுள்ள தண்டனி பீடமும், பாரபூதியிலுள்ள பூதி பீடமும், நாமுளத்திலுள்ள நகுலேஸ்வரி பீடமும், அரிச்சந்திரத்திலுள்ள சந்திரிகை பீடமும், ஸ்ரீ கிரியிலுள்ள சாரதாபீடமும், பஞ்சநகத்திலுள்ள திரிசூல பீடமும், ஆம்பிராதகேசுவரத் திலுள்ள சூக்ஷ்ம பீடமும், மஹாகாளத்தியிலுள்ள சாங்கரி பீடமும், மத்தியமாபிதத்திலுள்ள சர்வாணி பீடமும், கேதாரத்திலுள்ள மார்க்கதாயினி பீடமும், பைரவத்திலுள்ள பைரவி பீடமும், சயையிலுள்ள மங்கள பீடமும், குருக்ஷேத்திரத்திலுள்ள ஸ்தாணுப் பிரியை பீடமும்,வியாபிநகுலத்திலுள்ள ஸ்வாயம்பசி பீடமும், கனகலத்திலுள்ள உக்கிரபீடமும், விமலேசுவரத்திலுள்ள விசுவேசை பீடமும், அடகாசத்தி லுள்ள மகாந்தகை பீடமும், பீமத்திலுள்ள பீம பீடமும், வஸ்திராபரத்திலுள்ள பவானிபீடமும், அர்த்த கோடிகையிலுள்ள உருத்திராணி பீடமும், அவிமுத் தத்திலுள்ள விசாலாக்ஷி பீடமும், மகாலயத்திலுள்ள மஹாபாகை பீடமும், கோகர்ணத்திலுள்ள பத்திர காளி பீடமும், பத்திரகர்ணிகத்திலுள்ள பத்திரை பீடமும், சுவர்ணாக்ஷத்திலுள்ள உற்பலாக்ஷி பீடமும், ஸ்தாணுவிலுள்ள ஸ்தாண்வீசை பீடமும், கமலாலயத்திலுள்ள கமலை பீடமும், சகமண்டலத்திலுள்ள பிரசண்டை பீடமும்,குரண்டலத்திலுள்ள திரிசந்திரிகை பீடமும், மகேடத்திலுள்ள மகுடேசுவரி பீடமும், மண்டலேசத்திலுள்ள சரண்டகை பீடமும், காலஞ்சத்திலுள்ள காளி பீடமும், சங்குகர்னத்திலுள்ள தொனி பீடமும், தூலகேசுவரத்திலுள்ள தூல பீட

மும், ஞானிகளிதயகமலத்திலுள்ள பரமேஸ்வரி பீடமாம்.

மேற்கூறிய அறுபத்துநான்கு சத்தி பீடங்களில் முதற் சத்திபீடம் மதுரையாகும் என்பதை,

“சேடு தாங்கு மூவுலகினிற் சிறந்தன சத்தி
பீட மூவிரு பத்துநான் கவற்றின் முற்பீட
மாட மோங்கிய மதுரையா மற்றது போகம்
வீடு வேண்டிய சித்தியும் விளைப்பவென் றன்றே.”

எனக் கூறியுள்ளார்.

அறுபத்திரண்டாவது

ஸ்ரீ கிருஷ்ண சாம்பவ தானம்

உல்கபார மொழிக்கும்படி திருவவதாரஞ் செய்த கிருஷ்ணமூர்த்தி சிவஞானத்தை யடையவும், ஓர் நற்புத்திரனைப் பெறவும் கருதி, உபமந்யுமுனிவரிடம் வந்து அவரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து பணிந்தனர். அப்பொழுது உபமந்யு முனிவர் தமது கரத்தாற் றிரு நீற்றை எடுத்து கண்ணன் தேகத்திலணிந்து பாசுபத தீக்ஷைசெய்து, பன்னிரண்டு மாதகாலங்கள் பாசுபத விரதத்தை யநுஷ்டிக்கச் செய்து, குற்றமில்லாததும் உயர்கதியைக் கொடுக்கவல்லதுமான சிவஞானத்தை உபதேசித்தனர். அதனைப்பெற்ற கிருஷ்ணமூர்த்தி ஓர் நற்புத்திரனையடையக் கருதிச் சந்திர சேகரனுகிய சிவபெருமானைத் துதித்துப் பெருந் தவங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கையில் அத் தவத்திற்குக் களி கூர்ந்த சிவபெருமான் உமாதேவி யாரோடும் காட்சி கொடுப்ப, கிருஷ்ணமூர்த்தி சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து நிற்க, சிவபெருமான், "உனக்கு யாது வரம் வேண்டும்?" என வினவ, "எனக்கோர் வல்லபமிக்க நல்ல புதல்வன் வேண்டும்" என விண்ணப்பிக்க, அன்பர்கள் வேண்டியவற்றை யெல்லாம் கொடுக்கும் விரதங்களை மேற்கொண்ட சிவபெருமானும் உமா தேவியாரும், "அவ்வாறே யோர் புத்திரனுண்டாவ" னென்று அருள் செய்து அந்தர்த்தானமாயினர். அவ்வகைய வரத்தைப்பெற்ற கிருஷ்ணமூர்த்தி களிப்பு மிகுந்து தன் மனைவியை யடுத்து வாழ்ந்திருக்கையில், தன்னுடைய சாம்பவதி என்னும் மனைவியா

னவள் கருப்பமெய்தி, உடல் மதர்ப்புற்று, இடை பருத்து, நடை தள்ளாடி, சிவசத்தி கடாக்ஷங்களால் மிகப் பலசாலியான ஓர் புத்திரனை உத்தம முகூர்த்தத்திற் பெற்றனள். அப் புதல்வனைக் கண்டு மனங் களித்த கண்ணபிரான் அந்தணர் யாசகர் முதலியோர்க்கு மணியும் பொன்னும் வஸ்திரமும் மகிழும் படி தானஞ் செய்தனன். சிவபிரானருளிய புத்திரனாதலின், அவனுக்கு சாம்பன் என்று பெயரிட்டனன். கண்ணன் தன் மனைவியோடும் சாம்பனோடும் மகிழ்ச்சி மிக்கு வாழ்ந்திருக்கையில், சாம்பன் பால் பருகியும் தவழ்ந்து நடந்து சிறுதேருருட்டியும், வளர்ந்து, முனிவர்களால் ஞானமடைந்து, யானை குதிரை, தேர் இவற்றைச் செலுத்தும் வல்லபமும், வில், வாள், அஸ்திர முதலியவற்றின் பயிர்ச்சியுங் கற்றறிந்தனன்.

அறுபத்துமூன்றாவது

சம்புகுத்த மாகுத்தானுக்கிரகம்

துவாபரயுகத்தில் பார்வதிதேவியாருக்குத் தமது திருமேனியில் சரியாக இடப்பாகந் தந்தருளிய சிவ பெருமான் வீற்றிருந்தருளுகின்ற உருத்திர கோடிக் கிரியில் நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து கொண்டிருப்ப வர்களாகிய சம்புகுத்த மாகுத்தன் என்று சொல்லுகின்ற பெயரிணையுடைவர்களாய், பாலுந்தேனும் கலந்தது போல் உடன்பிறந்த பரிவில் மிகுந்தவர்களாய் கருத்து மனமொத்தவர்களாய், இரண்டுடலுக்கொரு உயிரை யொத்தவர்களாய் இவ் விருவரும் வாழுங் காலத்தில், இவர்களில் மூத்தவன் பெருமை மிக்க சிவபெருமானே பெரிது பெரிது என்று சொல்லக் கேட்டு, தம்பியானவன் ஒரு முறையையும் அறி யாமல் சத்தியே பெரிது பெரிதென்று சொல்ல, இவர்களிருவருக்கும் சண்டையுங் கோபமுந் தணி யாமல் ஊழ்வினை வசத்தால் உண்டாகி யொரு வரை யொருவர் பகைக்கலானார்கள். இதனை யெந்த முனிவர்க்குச் சொல்லினும் அவர்கள் அத்தகைய பெரிய விஷயங்களை யெடுத்து விசாரம் செய்வது எம்போலியர்களுக்கு ஒரு சிறிதுந் தகுதியானதன்று என்று சொல்லினர்.

"வெம்பாவங் கடிந்த சம்புகுத்தன்
மாகுத்தனென விளம்பும் பேரோர்
பைம்பாலுந் தேனுமுடன் கலந்ததென
வுடன் பிறந்த பரிவின் மிக்கோர்.

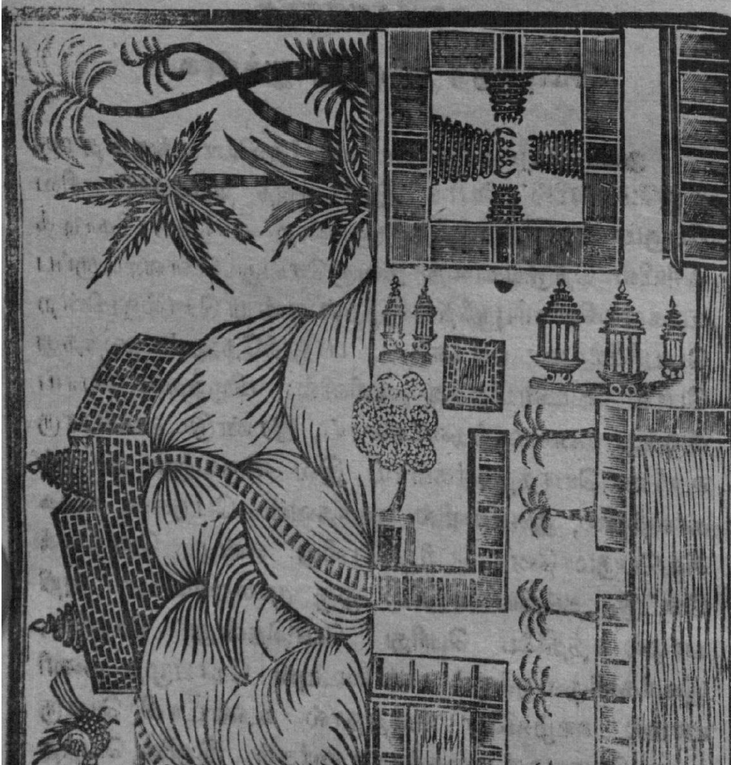

ஒருடலுக் கோருயிரொத் திருவரும்
வைகியகா லத்திவரின் மூத்தோன்
பேருடைய சிவம்பெரிது பெரிதென்று
சொல்லக் கேட்டுப் பின்பிறந்தோன்.

ஒருநெறி யறியாது சத்தி பெரிதே
பெரிதென் றுரைப்ப விந்தப்
போருமுனி வுந்தணியா தூழ்வினைபுக்
குழிமாறு புகுந்து நின்றார்.

எம்முனிவர்க் குரைப்பினு மற்றெம்மனோர்
தெரிப்பரி தென்றெவரு மஞ்சத்
தம்முனிவு தணியாது சங்கரனே
சான்றிதற்குச் சாலுமென்று.

அம்முனிவர் கலந்தேகி யமலனைமுற்
பணிந்தியம்ப வமலனுங் கட்
இம்முனிவு விடுமின்களிரு மொழியு
மொருமொழியோ டொக்கு மென்றான்."

இருவருந் தங்கள் கோபந் தணியாமல், 'இதற்குச் சிவபெருமானே சாட்சி' என்று அவ்விருவரும் ஒருங்கே கூடிச்சென்று பரமேஸ்வரன்முன் பணிந்து விண்ணப்பஞ் செய்யத் திருவுளத்திற் கொண்டு, "சிவம் சத்தி என்கிற இருமொழியு மொருமொழியே டொக்குமாதலால் உங்கள் கோபத்தை விடுங்கள்!" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். சந்திரசேகரனாகிய பரமசிவம் இரண்டும் ஒன்றென்று அருள்செய்த திருவருளை மறந்து, இளையவன் இன்னும் பொறுமை இல்லாதவனாய்ச் "சத்தியே பெரிது" என்று சொல்ல, மூத்தவனும் புகை யுயிர்த்துப்பொங்கி வேத முறைப் படி சிவத்தையே பெரிதென்று சொல்ல, இப்படிப்

பேசுகிற இவ்விருவர்களின் மாறுபாட்டை நோக்கி, பரமசிவத்தின் திருமுகத்தைப் பராசத்தியும் பராசத்தியின் திருமுகத்தைப் பரமசிவமும் பார்த்து நகைத்தருளினார்கள்.

ஒளியும் மாணிக்கமும், அமுதமு மதுரமும் எள்ளும் எண்ணெயும், பொன்னும் பூஷணமும், சமுத்திரமும் அலையும்போல ஒன்றாய்ப் பிரியாமலிருக்கிற தங்களைப் பரிந்தடைந்த குற்றத்தினால் 'சத்தி பெரிது' என்றவனைச் சத்தியும், 'சிவம் பெரிது' என்றவனைச் சிவமும், "நீங்களிரண்டு கழுகு பட்சிகளாகிச் சுழலக் கடவீர்கள்" என்று சபித்தார்கள். அவ்விருவரும் அப்பொழுதே கழுகளாகி, நடுநடுங்கி, "எங்கள் குற்றத்தைப் பொருத்தருளி எங்களய்யனே! தாயே! இந்தக் கழுகுருவம் விடுமிடமும் காலமும் கட்டளையிட்டருளவேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, "இந்த யுகம் நீங்கும்போது அந்த வரமுங்களுக்குத் தருகின்றோம். அப்படித் தருகிறவரைக்கும் தவமும் அருச்சனையும் நீங்கள் இத்தலத்தில் செய்யுங்கள்" என்று இளையவனுக்குப் பராசத்தியும் மூத்தவனுக்குச் சிவபெருமானும் கட்டளையிட்டருளினர்.

ஒழியாத பெரிய வினைச் சம்பந்தமும் அதனாலுற்ற கழுகுருவமும் ஒழியும்படி பூசையும் அன்புடன் செய்து சம்புகுத்தன் மாகுத்தனென்னும் இருவரும் பழைய தங்கள் உருவமடைந்தனர்.

சிவசத்தி விபூதி

உமாதேவியாரே சத்தி; சிவபெருமானே சத்தியை யுடையவன். சத்தி சத்திமான்களுடைய விபூதிலேசமே இப்பிரபஞ்ச முழுதுமாம். ஜடரூபமான பொருளும், சித்ரூபமான பொருளும் ஆகிய இரண்டும் சுத்தமென்றும் அசுத்தமென்றும் பெயர்கள் பெறும். அன்றியும் பரம் என்றும், அபரம் என்றும் பெயர்கள் பெறும். சித்ரூபமானது ஜடத்தைப் பொருந்திய பிரகிருதியை யுண்டு செய்யும். அந்த ஞானரூபமே சுத்தம் என்றும், பரம் என்றும் சொல்லப்படும். ஜடமும் அந்தமும் அபரம் என்று சொல்லப்படும். சித்தும் அசித்தும் முதலியவற்றிற் கெல்லாம் சிவனுஞ் சத்தியுமே தலைவர்கள். ஆனதினால்தான் பிரபஞ்சமுழுவதும் சிவசத்திகளின் சுவாதீனத்திலிருக்கின்றன. அவ்வாறன்றி இவர்கள் பிரபஞ்சத்தின் வசத்தி லிருப்பவர்களல்லர். இவர்க ளிருவரும் பிரபஞ்சத்திற்குப் பாலகர்களாதலின் விசுவேசுரர் என்று சொல்லப்படுவார்கள். சந்திரிகையின்றிச் சந்திரனும் பிரபையின்றிச் சூரியனும் பிரகாசியாதது போல, சிவபெருமா னிருப்பினும் சத்தியை யின்றிப் பிரகாசிக்கமாட்டான். ஆதலால், சிவனைப்போல் சத்தியும் சத்தியைப்போலச் சிவனுமாகும் இவர்களுக்குள் தாரதம்மியங் கிடையாது. சத்தியை யன்றிச் சிவனில்லை; சிவனையன்றிச் சத்தியில்லை. சிவன் சத்தியுடன் கூடியிருந்தே தேகிகளுக்குப் பக்திமுத்திகளைக் கொடுக்க வல்லவனாவான். ஏகமாகிய பராசத்தி அபர சத்திகளைச் சிருஷ்டி செய்யும். அச்சத்தியே மூலப்பிரகிருதி மாயை முக்குணங்களென்று

சொல்லும்படிப் பிரியும். பராசத்தியே சிவதத்துவ முதலாகப் பிரகிருதி யீருக ஜகமுழுவதையும் விரிக்கும். சிவபெருமானைப் பிரியாமல் எள்ளுளெண்ணெய் போல விளங்கும். பராசத்தி சிருஷ்டி காலத்தில் ஜனித்து அதனிடமாகக் கிரியாசத்தி தோன்றும். அந்தக் கிரியாசத்தி மூலப்பிரகிருதி யதிஷ்டித்து நாததத்துவத்தை யுண்டுசெய்யும் நாததத்துவத்தினின்று விந்து ஜனிக்கும். விந்துவினின்று சதாசிவ னுதிப்பான். சதாசிவத்தினின்று மஹேசுவர னுதிப்பான். மஹேசுவரனிடத்தில் சுத்தவித்தை தோன்றும். இவ்வகையாகத் தத்துவங்களைந்தும் தோன்றிய பிறகு அனந்தனென்னும் வித்தியேசுரனுல் மாயையானது காலம் நியதிகலை வித்தைகளைத் தோன்றச் செய்யும். கலையினின்று இராக தத்துவமும், புருஷ தத்துவமும் பிறக்கும். மாயையினின்றுந் திரிகுணப் பகுதிகள் ஜனிக்கும். அம் முக்குணங்களினின்றுந் திரிமூர்த்திகளும் இருபத்து மூன்று தத்துவங்களும் பிறக்கும். அவற்றினின்றும் அளவின்ருய அண்டங்களும் தேகங்களும் ஜனிக்கும். ஆதலின் உலகமுழுவதும் சத்திமயமேயாம். இச்சா சத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்திகளால் சிவபெருமான் உலக காரியங்களை நடத்துகிருன். அவற்றில் இச்சா சத்தி அறியும். ஞானசத்தி இதற்கிது காரணம் என்றுணர்த்தும். கிரியாசத்தி விரும்பிய தொழிலைச் செய்யும். பராசத்தியின் ஏவலால் அபரசத்தி உலகையுண்டுசெய்யும். தாய் தந்தைகள் இல்லாது குழந்தையில்லாததுபோல், சிவனும் சத்தியும் இல்லாவிடில் ஜகத்தில்லையாகும். சிவனே தந்தை. சத்தியே தாய். சிவனே பாமான்மா. சத்தியே மனேன்மணி. சிவனே

மஹேசுவரன், சத்தியே மாயை, சிவனே புருஷன், சத்தியே பிரகிருதி, அன்றியும் அச்சிவனும் சத்தியுமே உருத்திரன் உருத்திராணியும். திருமாலும் கமலையும், பிரமனும் பிராமியும், சூரியனும் பிரபையும், இந்திரனும் இந்திராணியும், அக்கினியும் ஸ்வாஹாதேவியும், இயமனும் இயாமியும், நிருதியும் நைருதியும், வருணனும் கௌரியும், வாயுவும் சிவையும், குபேரனும் புத்தியும், சந்திரனும் உரோகினியும், ஈசானனும் ஈசானியும், அனந்தனும் அனந்தையும், காலாக்கினி ருத்திரனும் காளியும், சுவாயம்பு மநுவும் சதருசையும், தக்கனும் பிரசூதையும், ருசியும் ஆகூதியும், பிருகுவும் கியாதியும், மரீசியும் சம்பூதியும், அங்கிராவும் ஸ்மிருதியும், காசிபனும் அதிதியும், வசிஷ்டனும் அருநந்தியுமாக ஆணுருவங்களெல்லாம் சிவனும், பெண்ணுருவங்களெல்லாம் சத்தியுமாம். இவ்வகையாகச் சிவனும் சத்தியும் ஒருவரையொருவர் பிரியா துறைவார்கள். இவ்விதமான சிவஞ் சத்திகளின் விபூதிகளை அநேக ஆயிர வருஷங்கள் சொன்னாலும் சொல்லி முடியாது. இச்சிவ சத்திகள் விபூதிகளே நான்கு வேதங்களிலும் சொல்லப்பட்ட பரம ரகசியப் பொருள். இந்த கதையைச் சொன்னவர்களும் கேட்டவர்களும்தமதுறவினரோடு நெடுங்காலம் வாழ்ந்து உத்தமமைந்தர்களைப் பெற்று சிவபக்த சிரேஷ்டர்களாகி, தமது பாவங்களையெல்லாம் ஒழித்து சுகவாழ்வு அடைவார்கள்.

சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

திருமகள் அச்சகம், சென்னை—1, 1980.